

Brohtun Sifrencak

Bomlásterápia

Brohtun Sifrencak

Bomlásterápia

„Szerintem a halál sok-sok évig eltart, ahogy egyre kevesebb lesz bennünk az élet: ahogy elkezdünk szépen lassan rohadni harmincéves korunkban, már akkor elindulunk a temető felé”

Voyti Attila: Trilógia

Tavaszi

És megint a váróteremben.

ugyanazok a képek, ugyanaz a szag.

tán még a dísznövények is stimmelnek.

életünk egyenkapszulái, sérült véglények gyülekezőhelyei

ülők és teszem a dolgom.

a társadalom hordaléka vagyunk,

ülők és teszem a dolgom.

alapvetően kétféle váróterem van: a klasszikus, kopott linóleumsza-
gú, amelyet még a nyolcvanas években építettek

aztán felújítottak

vagy nem

meg a manapság divatos magánrendelő.

érezem az ereimben: bérlakások gangösvényei

kihelyezett kistáblák és kapucsengők

ezeiken át tengődöm évek óta

egymáshoz hasonló, hasonlóan más képsorok

egy egészen új életforma

amelyet harminckét évesen kaptam ajándékba -

Ülök a váróteremben

kik ezek? oda se nézek

több ezer ilyen hely van a városban

mert a halál ma jó üzlet - hiperklinika

itt minden tiszta, mert sokba kerül, itt minden sokba kerül,

mert tiszta: az első vizit egy tízes, aztán a kontroll már csak hat,

hat hétre vissza
vagy hét,
hogyne, máris megyek, mennék
interneten lefoglalt időpontok
a TAJ kártyád száma a retinára ég
és van, amikor így is egy órát vársz,
de ha jó fejek, akkor tényleg gyorsan megvagy-
mi az, hogy gyors?
lehet, hogy csak megszoktam már az állandó várakozást,
már nem is annyira feltűnő
a pislogást
de hagyom, hogy az idő magával vigyen,
nem gondolkodom, mert a miértekre adható válaszok is
teljesen feleslegesek. csak teszem a dolgom,
ülök a váróteremben és most behívnak.
az emberek közben tovább nézik egymást
behunyt kátrányszemeikkel,
a váróterem akváriumában pedig
újra elleni kezdenek a gömbhalak
sorszám alapján

a negyvenes asszisztens néha mosolyog
néha meg nem
olyan anyuciféle, aki már nem friss
de van, akinek még simán jól jön. egyébként amolyan „Kár érte”
típus: [*combban erős, töltött galambforma felsőtest, feltűnően szép arc, a
fizikai meghasonulásért cserébe kedves mosoly*]
a Gazdag-negyedből hozta be valami rokon,

vagy csak szeret szopni
„A doktor úr fogadja” - közli
A Doktor Úr!
jó ha egy évvel öregebb nálam
pénz szaga van és tiszta
könnyed, hangsúlyos mozdulatok
sokat tanult az egyetemen
hogya a jövője ilyen legyen
sok mindenről lemondott, és sokat speedezett,
hogya fent tudjon maradni éjjel magolni,
most meg beszédhibás mert
a győzelme vitathatatlan:
felsőkategóriás szedánja van és mindenhová
aranykártyáit dobálja be
és azt is kiderítette végre,
hogya mi a fasz bajom van-
mert olyan nincs, hogya ne legyen valami.
ha megoldod az egyik problémát, rögtön feltűnik egy új,
jön a következő
és általában
több van egyszerre
fejfájáshátfájásaranyérmegfázás
ez a minimum
a rekordom hét nyűg, hét panasz egy időben
nem sokan járunk így egy cipőben, de
mi legalább látjuk az élet igazi oldalát
mert ez nem az a hely, ahonnan kimész
és elfelejtet az egész

kurva klóntenyészet - szerinted?
beülsz a merdzsódba és irány a kávézó
minden jó nőre sejtelmes mosolyt vetsz
de itt aztán simogathatod a telefonod, akkor se
leszel jobban,
mert holnap
megint jön valami, ami eddig még nem volt.
egészen profivá válhatsz, akárcsak én,
profi vagyok:
az elmúlt években végigjártam már mindent
ismerem a gyógyszerek hatóanyagait, a kiszerezéseket
a kombinációkat
a megye összes magánorvosát
kartonom van mindenhol
az éjjeliszekrényem tömve pirulásdobozokkal
és különféle kellékekkel
kurva egy vegyész lettem, pedig annak idején majdnem megbuktam
kémiaiából,
de mindez nem elég:
a kloáka térdig ér, és
nincs elég szín már a szivárványban:
hozzatok egy új patront, mert azt mondja ez a faszfej,
hogy sérvem van,
most akkor, hogy a picsába fogok edzeni?
legalább egy hónap kihagyás
nem volt még elég?
ha tényleg valami felsőbbrendű hatalom szimulátora ez az egész,
akkor azt üzenem, hogy most már kurvára nem vicces,

bár gondolom
úgysem érdekel senkit, hisz ez a lényeg.
a semlegesség
az érzelemmentesség
Így megy ez
Ha szerencsém van, három hét múlva műtét
csak hát az egy százas lesz
plusz az egynapos ellátás díja
az még egy húszas
és azért a nővérek még le se szopnak,
habár ezzel nem lesz gond
gondolom
oké, akkor holnaptól pihi - megyek is, egy
újabb nemezis amin felül kell kerekednem,
jár hát az agyam, távolodom. az arany sugár párolog
ahogy a lemenő napba hugyozok
a felfestett parkoló-fogak ínyén-
mert most már óránként kell:
(hónapokig azzal szívattak, hogy prosztata meg felfázás)
nem ivás, félkúrás / gyártok egy pisálás-napló applikációt,
nem félek, hogy senki vagyok,
a többi senki még mindig elhivatott, de én már
semmit sem látok
műbőr utcákon játékfigurák, a lámpa zöldre vált.
ugyanazok az autók ugyanazokon a helyeken
a kisváros, mint egy buta bulldog, tovább liheg
és ontja magából a félelmet,
én meg

beveszek pár csukamáj-pirulát
mert a különbségek minden pillanatban
tovább tágnak az emberek között társadalmi és erkölcsi téren:
vagy tökéletes példánnyá válsz, vagy még inkább hulladékká,
így alakul a kétpólusú világ.
hajtok tovább, hajtunk tovább

a város fényei zuhanórepülésben a szélvédőn tükröződnek
a halk techno még mindig nem akar semmit
csak, hogy legyen úgy
csak, hogy legyen úgy
és persze szorgosan előadom otthon,
hogy műtét lesz - a feleségem halványan megriad
a kicsinek fogalma sincs, csak zúzza tovább a padlót
a szobában tébolycafatok repkednek,
a nagyobbik fiú meg épp legyilkol egy arctámadót, de legalább
együtt érez (neki is már két mandula odavan):
összecsukható kórházi pótágyak pizsamapartija
a hátsó gyógyszerraktárban,
velőtrázó nővéreközöny.
két gyerek, az életed szétmorzsolódása, két gyerek, akikért bármi-
kor szétmorzsolnád az életed
két gyerek
az idő és a tér átalakul, te pedig
elveszted jellegzetességeidet, mindent átadsz
a múlandóságnak...
de senki sem figyel
az emberek csak kirakatbábuk és kellékek,

egy légüres térben vánszorgunk előre
ahol
lesüt ránk a nap, olvadnak a boldogságekapszulák
és a szétfolyó örömök fortyogó maradékát
keselyűk kanalazzák a földről
megszállottan
két gyerek
bepótolhatatlanság
nem baj, azért a műtét után elmegyünk
arra a fürdőzős hétvégére

hetek telnek el,
komor arccal járok be dolgozni a szerkesztőségbe
szervezem a kiadásokat, de számomra már semmi értelmük
a főszerkesztő ráadásul ezekben a hetekben mintha
folyamatosan be lenne gombázva,
olyan értelmetlenségeket beszél, és még egy
új gyakornokcsaj is érkezik a reklám osztályra
tetszetős popsija van, de most nem bírok erre gondolni
már ez sem érdekel
nem edzek, nem élek, nem tudom
azt javasolják, ne gyűjtsak rá,
de én még a műtétet megelőző napon is szívok,
de legalább kibírom, mert csak dohányt
és olyan dalokat hallgatok
amelyektől amúgy is bármikor kiráz a hideg
jó kis kilencvenes évek

aztán reggel
bevisznek és beszkennek
az altatóorvos pedig úgy néz ki
mint a legjobb haverod a kocsmából
és azt mondja, ha felébredsz,
majd olyan lesz, mintha be lennél baszva
és vigyorog
és azt mondja, borotválkozz meg kicsit
én meg unalmamban leszedem a lábujjaimról is a szőrt
és persze elbénázom
és már akkor vérzek, amikor még csak tolnak befele a műtőbe, (ez is csak én lehetek)
Maga meg mitől vérzik? (WTF?)
aztán már alszom is
és még napokig azt sem tudom, hol vagyok
a drog unottan dolgozik a szervezetemben
ezt még én sem ismerem, és hát
semmi újat nem talál, csak egy elcsépelt testet
de azért dolgozik tovább
én meg fekszem, és semmit teszek
mindenki más is dolgozik vagy iskolában, én meg nézem a héten
indult legújabb valóság-showt, a marsi expedícióról. Olyan
kőgazdag celebek vesznek részt benne, akik már senkinek sem kel-
lenek, és így próbálják meg újraéleszteni elhasznált hírnevüket, nem
mellesleg még pénzt is keresnek vele az itthon maradt rokonaik
számára. Nekik már úgy sem lesz rá szükségük, a szerződésük élet-
fogytig szól. A tizenhat résztvevő épp most dokkol be az űrbázisra,
miután hetvenmillió kilométert utazott. Vörös vasoxid por dago-

nyázik a fogadóhelyiség ablakain, ahogy sorban érkeznek a szka-
fanderes figurák, akiknek a hátsó konzolán méretes számok viríta-
nak, csak, hogy a nézők tudják, ki kivel van. Atyaég, mi lesz itt?
inkább beveszek még néhány fájdalomcsillapítót, és várom a hétvé-
gi fürdözést.

vízbe úgy se mehetek

de legalább már vezetek, és lemegyek Degeszre

ahol a szálloda hordára úgy néz ki, mint egy

dagesztáni

a felfelé osonó liftek árnyékában meg

olcsó sznobillat terjeng

már egy kicsit bírok járni, lám:

A dolgokat időnként újra kell tanulni. Felsokszorozott életünkben
lefelejtjük, kik vagyunk, de az agyunk és a testünk újra emlékezni
fog.

A bal herém már totál lila és bedurrant, miközben a szállodaláncok
húvös gyönyöre körbeölel:

ugyanazok a szobák egymásba tükröződve

ugyanaz a lift csak más csajok pózolnak a

kismedencében, ami szart sem ér, és mindig

tele van szlovák turistákkal

messziről fel lehet ismerni őket, a letöltős oldalakon csucsognak
csapatpornóikkal

a minibár tele, de nem nyúlunk hozzá

hozzuk majd a vizet a marketből,

a gyerekek máris összevesztek, gyengéd sikolyok foszladoznak a
falakról, este a vacsoránál meg egyből belénk törli magát

a felocsúdott ízléstelenség

az étteremben a pincérek, mint egy
karácsonyi bérgyilkos-csomag, a környék sleppje,
kiszolgálják a disznókat
a kövér kislányka a jobb sarokban, aki már most
harminc százalékos elhízást produkál, a tányérján szaftos husi tész-
tával, a kezében egy kóla,
a legjobb barátod, [valósítsd meg önmagad!]
anyuka jól elbaszta mellette,
százhet kilós rugózás
a létezése érettségi tétel fizikából
viszont neki már legalább mindegy, a kislány meg?
annak is
apuka is elfeszül
a családot meg át lehetne húzni egy nagy piros X-el
további díszpéldányok
néhány jó mellű csaj, de a lábak manapság jobban érdekelnek, meg
a még meglévő seggek
amelyeket még nem pumpáltak tele
mesterséges ízfokozókkal, keményítővel, állagjavítókkal, sűrűsödés-
gátlóval
és térfogatnövelőkkel.
van egy bizonyos esztétikai látvány ami mindenkinek a fantáziáját
megbolygatja. ez mindenkinél más. az adott ember pedig annál in-
kább tetszik, minél nagyobb arányban megtalálod benne ennek a
képnek az elemeit.

de kevés a túlélő itt
az eddigi legrosszabb.

évről évre ezekbe a hotelokba járunk, és azért általában van némi felhozatal. De most csupasz a terep. Csupasz a lelkem is. a pisztráng előtttem olyan rózsaszín,
mint egy fiatal lány teste
és
vacsora után ugyanazt a szart nézzük, mint otthon, én meg kilógok szívni a közeli parkba, ahol a helyi hajléktalanok vérszomjas hakát adnak elő a park szélén, és csak
sántikálok, és az alsó szövetek tágulnak a THC-től, vagy mi
és hirtelen
a friss március esti levegő megcsapja az arcomat
és felébreszti bennem a nosztalgiát
régidőket iránt
gyermekkoromban éreztem ezt valahol
borostyán és tölgyfaillat hunyorog a hold alatt
letűdözöm ezt a néhány másodpercnyi múltat
és elszívok még egy sima cigit
aztán még egyet
már alig állok a lábamon, de az agyam az még zakatol - fél tíz,
aludni kéne, de nem merek
fel a kültéri lépcsőn a bejárat irányába
a seb olykor megfeszül, de már tíz napos
szóval nincs sok hátra
telefonomon kijelölöm az újrakezdés napját
Reload Day
vagy mi
azt hiszem az élet azért büntet, mert túl sokat tudok, és azt is rossz-
szul kezelem

és nem igaz, hogy nem lehet betörni
(valahogy halnom kell)
az aula oldalában átlátszó tekepálya
teletömve lelkes szállodavendégekkel
mosolyognak, jól érzik magukat
itt az egész balszárnny meg az a sok egyforma dzsippel érkezett ba-
rom a céges továbbképzésről:
projekt -menedzserek, stratégiai tanácsadók, szoftverfejlesztők, ke-
reskedelmi koordinátorok, ingatlanfejlesztők,
HR-es pinák és marketinges picsák - a jövő nemzedéke
amely felfal mindent előre
szolid közönyben röhögcsélve itt az egész brigád
süvítenek az üvegen át,
mint parkettán a golyócskák
megyek inkább aludni, a harmadikon a TV még javában tombol -
füldugó be,
és vége

aztán nem kell sok, és máris a fürdőben vagyunk
egyen-csúszdákön szerencsétlen egyen-családok süvítenek, én meg
csak lassan tántorgok a medencék szélén
víz még nem érheti a sebet, amelyről a kötést már levettem, a he-
rém még mindig kissé duzzadt
de legalább már elhiszem, hogy elmúlik,
a fürdőben a nők különösen csúnyák, mi ez itt?
nem túl kifinomult a genetikai sokszínűség
eddig legalább nézelődtem, de most csak
gnómok, rengő húsú anyakocák, akik a

már úgylis mindegy alapon, tovább zabálnak a büfében
epres csoki turmix és sült krumplicsoki
fogak közül kiszakadó zsíros fehérjeszövet-cafatok
fröcsögő hétvégi jókedv, nekem pedig még két hét, mire lassan újra
edzeni kezdhetek
lassan
ez a betarthatatlannak tűnő kulcsszó
hát inkább nézem a vidám selejtsordát
csak, hogy teljen az idő
csak, hogy teljen
és este megint séta a parkban
és megint a lefekvés előtti füst adag
és ezt álmodom, hogy a hold másik oldalán járok, ahol idegen élet-
forma-telepek állnak, sablonos földönkívüli figurák görnyednek
digitális kijelző-pultjaik felett, ők azok
akik kitalálták ezt az egészet, ők azok
akik ez emberiséget tenyésztik évezredek óta, de náluk nem létezik
az idő, csak egységek és szakaszok, és ha eljön a megfelelő pillanat
bedobnak valamit a játékba, belenyúlnak a folyamatokba, mi pedig
feltaláljuk a számítógépet
de mi van akkor, ha már felkerült az i -re a pont,
vagy a hab a tortára, és még mindig nincs vége?
elszakadt a cérna
sodródás a jelentéktelenség felé, eggyel kevesebb másodperc-
ívelés.

A tévében: szar színészek szarul játszanak egy szar forgatókönyvet,
meg ez a hülye Mars Testvér. Kidobnám a készüléket az ablakon
de akkor meg az agyamra mennének a többiek. Így legalább

néhány percre nyugtom van, aztán kezdődik megint a háború
a konyha és a hálószoba között
a két gyerek aknákat rak le ádázan, miközben az anyjuk meg csak
bámul tovább
néha megeteti virtuális szörnyeit a laptopon
én meg inkább elmosogatok ma már harmadszor
hogy addig se gondoljak semmire:
üres vagyok
tele voltam
üres leszek
semmi vagyok.

egyre gyorsabban gyógyulok, és már a farkam sem lila,
az utcán megnézem az érettségire készülő lányok
önkéntes felvonulását,
miközben hazafelé tartok a konditeremből, ahol már
4,6-os fokozaton sétálok a futópadon és
a pinyakoláda ízű aminosavkoncetrátum rámalterozza az
előörsként küldött taurin-molekulákat a sejtfalaimra.
az utcán elhasznált testek, a buszmegállóban viszont egy remekbe
szabott „Örök Kedvenc” nőtípus: [*Áramvonalas test, hibátlan, hosszú
lábak, arányos fenék, csillogó arc, kivételes mosoly, hiába öregszik, akkor is
sugárzik, és mindig jó alakja lesz*]
Lőjetek le, nem létezem
mert

Otthon aztán az idő visszafordul önmagába, és a kiszáradt
sajtostallérok sem mernek már rám nézni, ha megérkezem – megint
fél négy van, és már itt vannak mind: dübörög a délután

a végtelenül kényelmes feleségem
meg a gyerek, aki ezt örökölte tőle,
és a legrosszabb, mikor átmegyünk nagyikához
és látom rajta ugyanezt,
látom, hogy mindez honnan jött és gonosz érzések kavarnak, dü-
hítenek és üvöltözni akarok
mert nagyika kedves és elmaradott, mint a nagyikák általában, de
legalább kibaszott finom paradicsoma van a kertben
a feleségem meg elszívja az életerőmet,
mint Vadóc az X-menben, csak ő évek alatt
amióta megint nem dolgozik, újra kezd belassulni
elkényelmesedni
órákig elbíbelődik mindenben
a gyerekek meg közben szétszedik a lakást
a kos nekimegy az oroszlának, aztán:
felvágás, szakadás, ráesés, üvöltés, összetörés, zúzóadás, leborulás,
szétfolyás, sírás, kiszúrás, ráömlés, ordítás, dübörgés, csattanás,
roppanás, vonyítás, sikoly, pánik
és kaotikus őrröngés
ő meg csak fekszik és nyomkodja a telefont
égő parkettarepeszek szállnak el a feje felett
de ő csak kutat tovább
keresi a legjobb megoldást
bármilyen felmerülő élethelyzetre, közben
megint elmosogatok
csak, hogy levezzem a feszültséget, és ne kezdjek el
a Kai késemmel rohangálni
de megtanultam már túrni bőven

Egy kapcsolatban mindig van domináns fél. Az egyik mindig túlságosan kihasználja a másikat. Azt mondják „kiegészítik egymást” – pedig leginkább csak élösködnek.

így hát tovább telnek a napok, és már majdnem megvagyok és csak tolom előre,

amikor egy óvatlan hosszú hétvégén túl korán húzom meg a ravaszt, mert a cél előtt a legnehezebb a verseny,

Mindig a befutónál nehéz.

Addigra elfogy az erőd és össze kell valahonnan szedned

az összes maradékot

de nekem nem jön össze

mert azt hiszem, rendben van

és hát hónapok óta nem szívtam kólát, azt hiszem, most már megérdemlem

és visszatérnek a régi nevetések, egy pillanatra ott feszül egy jókora csokor régi barát

faszénporos grillhússistergés a nosztalgiapára alatt

és a medence szélén felejtett vodkásüveg

eldőlt lufispalackok

hajnalra párolgó öntudatvesztés, kihűlt kedvtelenség

fall down

2000 méteres síkfutásnál befordulok a célegyenesbe és iszonyatosat vágódom :::: reggel izzó fájdalommal konstátalom, hogy a másik oldalon is sérvem van

ez pontosan olyan, mint amikor elmész 95%-ig,

aztán visszabaszna az elejére

Kezd újra a pályát öcsi!

mer' mindennek legalább kétszer kell nekifutni.
ebben az életben
és hát én vagyok az
aki körül a turisták folyton itt köröznek, de sosem jönnek túl közel.

Rájöttem, hogy jobb, ha nem érzem jól magam
mert akkor csak kilibbenek a fájdalom elviseléséből
és egy pillanatra megint élek
de utána sokkal kényelmetlenebb a visszatérés
ezért jobb ki sem lépni belőle,
mert akkor folyamatosan csak tompán érzed.
Ez a kilátástalanság, amelyen már nem segít sem a lázadás,
sem a beletörődés

Pedig kell az embernek egy kis rés, ahol időnként kiszökik a valóságból, hogy továbbra is elbírja azt viselni.

És tudom, hogy egyszer vége lesz. Majd.

Az egész a várakozásról, a kitartásról és a türelemről szól.

Minden ami történik. Mindig csak majd. Mindig mások, te csak azután. Egyszer eljön a te időd is. Addigra vén szar leszel, és már nem tudsz vele majd mit kezdeni. Úgyhogy szagold tovább a búzt, és viseld tovább az acélbeton-mellényt.

Nézd csak:

A feleségem minden este nézi tovább a trágyalét, ami a tévéből folyik megállíthatatlanul. A reklámok elmagyarázzák, hogyan élj. Vedd fel az új. merevítő nélküli push up melltartót, hogy még jobban nézz ki. Hogy, ha nincs olyan jó melled, akkor is úgy tűnjön, mintha az lenne, és a faszik rád izguljanak. Így könnyebb, hidd el.

Aztán, ha felfedezik az igazságot, már kényszerhelyzetben lesznek,
és talán már mindegy is lesz. Így kell ezt csinálni. Álcázd az igazi
énedet. Verj át mindenkit. Így menni fog.

Mi segítünk.

Rendet rakok a gyerekszobában.

Napról napra jobban fáj, újfent a másik oldalon, de szerencsére me-
gint közeli időpontot kaptam.

Egy ideig nagyon magam alatt vagyok.

Nem iszom alkoholt és nem szívok semmit el

Vagy fel

Nem töltök többé filmeket, és azt az utolsó néhány kötetet
amit félretettem még – azt sem olvasom inkább

Már semmi nem érdekel

Nem megyek el sehová

Törölöm magam a facebook-ról is

Majd úgyis megtalál, aki akar

De ne akarjon, mert én sem akarom

Otthon ülök, és nem csinálok semmit.

Már csak egyféleképpen tudok aludni: háton

Máshogy nem megy

Hason fekve kitekередik a nyakam és akkor

A másnapnak annyi, amíg helyre nem áll,

Oldalt meg a két sérv birizgál, szóval hát a lehetőségek
mindig csak fogynak

Egyre kevesebbé válik minden

a legjobb, hogy a tököm is megint bedurran majd, lila, és véreres
bőrborzalommá válik egy hétre. Jobb nem is gondolni erre.

Össze kell szednem magam. Felveszem a **Never Give Up** pólómat, amit még az aranyérműtétem előtt csináltattam, és felszívom magam. Úgy néz ki ez lesz a műtét-pólóm, márpedig eddig szerencsét hozott, úgyhogy lássunk is hozzá. Elmeátállítás: Tűrő Üzem mód.

számolom visszafelé a napokat,

a rádióban visszafelé számolnak a slágerlistán:

TOP 50 semmitmondó countdown. Azokat a számokat dolgozzák fel, amikre húsz éve mi táncoltunk. És mi is tudtuk, hogy a húsz évvel ezelőtti előadók is nyúltak a húsz évvel ezelőtti előadóktól. De valahogy akkor csak egy-egy dallamot, vagy hangmintát, néha egy refrént. Most meg majdnem minden csak feldolgozás és lopás frissen tálalva. Abból látszik, hogy öregszel, ha az ifjúságod dalait játszszák bénán átdolgozva a rádióban.

lassan elérkezik az idő.

második menet. ugyanazok a körök. most már rutinpálya.

Agyam felett hazug sirályhosszák keringenek, az altatófolyadék pedig megint iszonyatosan hatékony.

Arra ébredek, hogy az egyik „Mars-lakó” a konyhamodulban épp a szilikonkéssel bénázik, majd rövid reklám után kihívja társát párbajra. A fejem még kásás, de azt hiszem a kihívott fél a jócskán megvénuült Steven Segal lesz, a másikat viszont nem ismerem fel, csak azt látom, hogy nő. Valami pornós ribanc. Felállok, hogy megmozgassam magam, és iszonyú szúrást érzek a jobb oldalon. Törött lábú gólyaként megyek el a WC-ig, de valahogy mégis sikerül pisálnom. A lekötött seb nagyobbnak tűnik, mint az előző. Mire visszatantor-

gok az ágyhoz a párbaj már nagyban folyik a képernyőn. A nézők végül megszavazzák, hogy Barbara Streisand hagyja el a Mars-Villát. Szóval ő volt az.

Mire a műtőorvos bejön, hogy megvizsgáljon Barbara már kifelé tart a bázisról. A Mars légköre nagyon ritka és kurva hideg van. Barbarán ugyan rajta van a szkafander, amely védi őt, de a műsorvezető elmondja, hogy a folyamatos ultraibolya sugárzás miatt a ruha egy idő után fel fogja mondani a szolgálatot. Már csak az a kérdés, Barbara kibírja-e addig étlen-szomjan. Valószínűleg nem, de mivel ő az első kieső a játékból, mindenki nagyon izgatott.

Aztán a nővér benyomja a véralvadásgátló injekciót, és már repülök is.

Odakint már csapdosnak a nyár első fullánkjai, én mégsem érezhetem magam felhőtlenül boldognak. De azzal biztatom magam, hogy most még úgy sincs annyira meleg, szóval az igazi nyárra már jó lehetek, és élvezhetem a környezetváltozást, mint minden normális ember. Ez persze nem igaz. Mindig is kilógtam a sorból. Bármilyenből. De azért beszállok a taxiba és újrakezdem a pályát.

Mondogatom magamnak, hogy ne add fel a reményt, miközben már rég halott vagyok – ahogy addigra Barbara is.

Az aktuális tetoválómnál fekszem kiterítve és varratok, míg a sebem napról napra fél millimétert gyógyul.

Egyszer majd csak jó lesz.

Egyszer

Majd

Berakom a megfelelő sablont a délután foglalatába, és tovább csinálom.

Mintha nem lenne elég az a két varrat a lágyékomnál, most még a kezemre is kerül egy.

Kicsit sok ez így két hónapon belül, le is vagyok pudingosodva, de most legalább ráérek.

- Szóval maga ilyen vicces fickó? – kérdezi a tetováló a kiválasztott mintámra utalva. A srácot Mortecainak hívják, és most vagyok itt negyedszer, de még mindig nem látok bele teljesen. Fiatal kora ellenére nagyon összetett személyiség. →magas, karcsú, csontos, nagy kezek, kiugró pofacsontok, kellemesen sápadt arcbőr, jókora lábak. De a lényeg, hogy szépen dolgozik

- Nem – felelem – már évek óta nem vagyok az. Csak túléllek
- Mit?
- Mindent. – mondom, és várom, hogy erre mit lép.
- Miért, mivel elégedetlen? – kérdezi aztán – Mi az, ami zavarja?

- Ó, hát minden. Ami körülvesz. Az élet. A politika, a gazdasági helyzet, a környezetszennyezés. A képmutatás. Hogy keressük egymás hibáit, hogy legyen miért büntetnünk, miközben senki sem ártatlan.

- Pfúúúú – fanyalodik el – Egy újabb idővámpír. – mondja, és beledöfi a tizenhatszoros tűt a vállamba.

És csak telnek a napok.

A világ tovább rohad, a felettünk lévő generációk viszik, ami még maradt, az alattunk levők meg úgy tesznek, mintha az övék lenne.

Nem tudok előrehaladni, egy helyben toporgok, és várom a startot. Még két hét, és kezdek a visszatérést. A seb szépen gyógyul, de még mindig kemény, némi ödéma időnként megnehezíti az ülve

töltött perceimet. Addig is futok és ha a gyerekek épp nem Beast üzemmódban vannak, akkor tévézek.

A villában már csak tízen maradtak, miután múlt héten kiesett Johnny Knoxville is. Mint kiderült, a szkafanderek szétmállása lassabban megy, mint gondolták, így a kiesők mindezidáig egyszerűen éhen haltak. Órákig nézhettük agonizálásukat, tök uncsi volt a műsor. De Johnny hozta régi formáját, és amint kilépett a kompból, kapásból lecsatolta a sisakját. Ezután rögtön az arcára fagyott a mosoly. A gyilkos hideg ellen a tudósok közben már tesztelik az első burkokat, nem messze onnan az Arab-medencében. Állítólag üveg-házhatású kéjgázzal és baktériumokkal akarják növelni a hőmérsékletet, hogy a második szériára már külső helyszíneken is forgathassanak. Egyenlőre azonban még nem tisztázták a di-nitrogén-oxid stabilitását ebben a környezetben.

Én mindenesetre kefet szívak a hegyekben, miután már elég jól érzem magam egy családi kiránduláshoz. A család kirándul, én meg rendezem őket. De néha még így is megéri kikapcsolódni. Amúgy sincs más választásom.

A család szétforgácsolja az egyéniséged nagy részét, érted?

Elveszi az idődet, tágas öntudatod helyett szűk drámává töpörödnék perceid. A két gyerek otthon módszeresen rombolja a lakást. Amíg a nappalit rakod rendbe, ők máris valamelyik másik helyiségen dolgoznak, mintha ösztönösen éreznék, hogy a rend nem jó. Az asszony naphosszat nyöszörög, nem sok mindenre képes. Lényegtelen dolgokra pazarolja megmaradt kevés energiáit, míg te elmosogatsz és három perc alatt rendbe rakod a fürdőszobát, hogy legalább úgy tűnjön, mintha.

A gyerekszobában legalább öt különféle játék darabjai szanaszét keverednek minden mással. Az apró játékfigurák, lego alkatrészek és a tegnapi megvett kártyapakli földi maradványai jókedvűen kombóznak a talpam alatt. Néhány szétforgácsolt, tépett papírfecni próbál leesni a kisasztalról, de egy zokni pár fele megfogja. De a kedvencem egyértelműen a gyurma, amelynek formai és színbeli sokszínűsége meghatározhatatlan masszává varázsolja a lakást, melynek a legkülönbözőbb pontjain is képes felbukkanni. Még ezt a hétfégi kirándulást is megfertőzte.

Tűzrakás, pörkölt, menj fel az emeletre a fényképezőgépemért.

könnyed mexikói gomba a délután derekán.

a hátsóagy bizseregni kezd, és a tűz is máris jobban ég.

tudod, hogy megy ez

Másokkal ellentétben nekem sohasem azért volt szükségem drogokra, hogy ezzel palástoljam a fájdalmaimat, hogy elviselhetővé tegyem az életet. Igaz, ez is benne volt, de én egyszerűen csak jól akartam magam érezni, amit a valóságtól nem sikerült megkapnom. Unom az emberek viselkedését, a körülményeket és a sablonokat, és amikor a feleségem tegnap este megkérdezte, hogy csak így tudom-e magam jól érezni, azt feleltem, valójában még így se. Túl sok nekem ez a világ, és azt hiszem mindenkinek túl sok, csak a legtöbben nem vallják be maguknak, vagy el sem jutnak odáig, hogy ezen gondolkodjanak. Megisszák a napi sörüket a munkából hazajövet, megeszik a vacsorát, amit az asszony eléjük rak, időnként szidják a rendszert, aztán, ha eljön az idő, elmennek és megválasztanak egy újabb disznót.

Én meg csak szívom a kefet, pedig valami okos buddhista már megmondta: a drog olyan, mintha pénzt égetnél,

és valóban

ráadásul egy idő után már nem is nyújtanak semmiféle ráadást, de én másokkal ellentétben legalább nem kezdtem el még keményebb hatóanyagok után kajtatni, inkább feladtam a boldogságra való törekvésimet és belesüppedtem a semmitmondó jövőbe. Persze a napi jointomat elszívom esténként, de azt is már csak azért, hogy jobban aludjak. Néha megpróbáltam elhagyni ezt a tizenhét éves korom óta berögzült szokásomat, de sehogy sem ment az elalvás.

Itt sincs másként.

Másnap reggel lecaplatok a hegyről, be a falu egyetlen boltjába, ahol szinte semmit nem lehet kapni, de azt is kérni kell. Megveszem a reggeli újságot, hogy legyen mivel begyűjtani estére a tüzet, és kérek még két szalamandrapástétomot is. Az eladó és a felesége nagyjából annyira tűnnek kedvesnek, mintha gyermekkorunkban megölték volna a szüleiket.

Gyorsan távozom, mintha nem is léteznék.

A szemközti bazársoron már javában melegítenek a helyi anyukák, felszerelésük a lengyelpiaci mackóalsó, hozzá elnyűtt kötött pulcsi. A lángosos stand előtt a reggeli korhelyek molyolnak: megfáradt tekintetek, krónikus sörhasak, az arcokról visszatükröződő piros-pozsgás alpáriasság.

Rettentő jókedv fodrozódik a hegyen már kora délelőtt, és ez kell is ahhoz, hogy feltornázzuk magunkat a közeli kalandparkba, ahol aztán megint lecsap ránk a sorsunkba ágyazott esetlegesség.

A gyerekekkel erdei bobozni próbálunk, de a második fordulónál befut egy kétemeletes busznyi osztálykiránduló. A birkanyájként letóduló tizenévesek pont annyira fejletlenek agyilag, mint ameny-

nyire annak kinéznek. Vajon hogyan viselkednének, ha tudnák, hogy mi vár rájuk húsz év múlva? Egyenlőre igen jól érzik magukat és semmi mással nem törődnek. Talán egy kicsit irigy is vagyok, de a vadirtás, amit levágnak körülöttünk, meggyőző, hogy ne sajnáljam magam, amiért nem az értékvesztettek közé tartozom.

Indul a következő csúszás.

Az előttünk lévő páros olyan lassan halad a síneken, hogy kisvártatva beérjük őket a nagyobbik gyerekekkel, így aztán az idegeim már kellően be vannak melegedve. Igaz, van egy-két formás példány a lányok között, ropog a húsup, de hiába az angyalarc és az ígéretes felsőtest, látni, hogy derék és comb tájékon minden másodpercben rájuk rakódik a műanyag életük újabb bélsara.

És még azt tátom ezeknek a fiataloknak arcán, hogy nem ismerik a határokat, nem fogadnak szót a szüleiknek, és amit egyszer kitalálnak, azt véghezviszik, még ha fájdalmas is. Még, ha tudják is, hogy baj lesz belőle. Még így is megéri.

megszokták, hogy megtehetnek bármit.

a tv elhiteti velük (mert megérdemled)

a technika megtanítja őket

szakadjon meg az idő.

kérek inkább egy bivalyburgert a büfében, a gyerekek meg rántottás rántott rákot szeretnének, de a kiszolgáló nő – aki a „Felemás” típusba tartozik [csinos arc, nagy mellek, üde kisugárzás, ám deréktől lefelé borzalmas torzulás: aránytalanul kiszélesedett csípő, a műkajáktól természetellenes formavesztés, súlyos combátmérők, széles csípő, vékony boka] közli, hogy elfogyott a tojás. a háttérből vad tehényilkolás zene a kihelyezett hangszórókon. olyan ricsaj, hogy még belufizva,

bespedezve se menne el goa bulikon. mondom is, hogy inkább menjünk.

vissza az ösvényen

eldobált barrakuda tetemek mentén a kora nyárestében.

fent a házban ismét biztonságban érzem magam, hogy eltűntek végre a folyamatosan semmiről sem beszélő, mozgó szájú fiatal húsdarabok.

tűzgyújtás.

szesztilalom.

a maradék gomba végül pörköltté avanzsálódik a pattogzó tűz felett. jó ez így.

a mókusok velünk együtt vihognak, amikor a táj kifordul magából és megborzolja magát

egyre magasabbak a lángok

és vészesen fogy a fegyelem.

így hát gyakorlótúra az éjszakai erdőben.

felváltva kukkoló baglyok a lombok szövetén,

éppenhogycsak megértett miheztartás,

elektromos pókhálók a fejemben

kora reggel a magasles padlóján

egy pillanatra úgy érzem, mintha élnék, aztán menthetetlenül tovább sorvadok.

de mégis kinek hiányoznék, ha meghalnék?

ja igen.

a feleségemnek, akinek egy csomó mindent intéznie kellene, amit addig én csináltam.

A gyerekeknek bizonyára.

az a szüleimmel együtt már öt fő, de ebből csak négy ér igazán.

az úgynevezett barátaim vagy ismerőseim?

senki nem érdekelne.

elraknának a megfelelő dobozba és élnék tovább az életüket.

a munkatársaim vagy a főnökeim?

keresnének a helyemre másikat.

eleinte szar lenne a többieknek, de csak addig, amíg meg nem talál-
nák a megfelelő pótalkatrészt, lehet, hogy csak pár hetet jelenthet.

és ez mindenki mással így van.

ne legyenek illúzióink.

a legtöbbször csak addig kellünk, míg megtalálják bennünk, ami-
re szükségük van.

első lépés a tökéletességre való törekvésben: mindig azt látni, és
megélni, ami van, és semmi belemagyarázás.

szombat délután névnap i összejövétel a szerkesztőségben.

olcsó jazz áramlik az előtérből és valami kibaszott menő borokat
iszunk, mert a főnök unokatestvére az ország egyik legismertebb
borásza,

vagy legalább is ott van a neve egy csomó palackon.

én egy „Lealázós Pozitúrák” című lexikont viszek az ünnepeltnek,
amit már jó előre kiválasztottam, mert tudom, hogy egy perverz
szex-kóros. Ebben a lexikonban figyelemreméltó alapossággal ösz-
szegzik azokat az eljárásokat, melyekkel szexuális aktus közben
(vagy előtt, vagy után, vagy helyett) megalázzhatjuk partnerünket.
Mert már erre is van igény.

Aztán beszélje meg mindenki otthon, hogy mi fér bele.

Egy kis „Megcápázás”, „Rózsaszín zokni” vagy sima „Pókemberezés”?

De itt van a közönség-kedvenc „Római sisak” és a durvábbak közül a „Rozsdás trombita”.

Igazán szórakoztató, főleg az ilyen mocskos perverzeknek, mint akik a szerkesztőség jó részét alkotják.

És már amúgy is jó a hangulat.

A nyomtatóm tetején kiürült Sztolicsnájás üvegek merevednek, körbevéve eldobható műanyag pohárkákkal, amelyekről már senki sem tudja, melyik kihez tartozik, és senkinek sem volt annyi esze, hogy alkoholos filccel megjelölje őket.

Ma nem nagyon megy a mértéktartás.

Nem csoda.

Volt még egy kis *New York Diesel*-em tartalékban, amit a kemény maggal már az elején elpipbantottunk a toaletten. Szerintem még most is érezni a fűszagot a folyosón, de már nem érdekel. Ahogy mondani szokás, mindenki megvan.

A főszerkesztő javában tölti az ótvar szar édes pezsgőjét az ünnepelt poharába, miközben Proust-ról meg Joyce-ról vitatkoznak. Tudom, hogy be kéne nyalnom neki, és akkor talán hajlandó lenne kiadni a feljegyzéseimet, de nem megy ez nekem, érted.

A prózafelelős picca egy sajtós csajjal smárol a sarokban, a marketingesek meg elkezdtek minigolfozni egy seprűvéggel meg a tavaly elnyert *Ezüst Galacsin* serlegünk galacsinjával. A többiek isznak és lézengenek.

Miközben végleg eldöntöttem, hogy le kell lépnem, arra gondolok, milyen szomorú, hogy elvesztettem a kapcsolatot az emberi társadalmi formák nagy részével. Szinte csak a család meg a munkahely

maradt, meg, hogy vásárlás vagy ügyintézés kapcsán még átélek sablonokat, de más semmi.

És közben kurvára lelassultam.

A dolgok rendje: huszonhét évesen gyors vagy. Ösztönös. De tíz év alatt elfáradsz.

Újabb tíz év múlva pedig már tényleg lassú leszek.

De milyen szerepe van az életemnek bármihez viszonyítva?

Megnyomom a liftben a lefele nyilat és belebámulok a kabin belsejére felhelyezett új szerzőnk szőrös pofájába. Igazán leretusálhatták volna a bajsán ragadt kokainporlatot.

A Repülő Disznóhoz címzett fogadónál átvágok a Vondelparkba, ahol egy szabadtéri buliba sodródom.

Két szopósszájú kurva áll a dj pult mögött, akik valamiért azt hiszik, hogy jó ötlet volt a zene felé orientálódni. Ezek azok a pinák, akik az esti műsorban megpróbálnak úgy nyilatkozni, mintha tényleg volna agyuk, nem csak testük. Na persze ócska tucathouse-t játszanak, hogy a dolog ne legyen túl bonyolult.

De csak kevesen táncolnak. A legtöbben okostelefonukat maguk elé tartva filmezik az eseményt. Villódzó lila fények a tömegben. Az újkori koncertélmény.

Annak idején volt a Silent Disco, ahol több Dj-t is hallhattál, attól függ melyik sávot választottad a fejhallgatón. A tánctéren csak a ruhák súrlódása és csoszogás.

Most képernyőn nézzük a koncertet.

Picsába.

Azt hiszem az az én bajom, hogy törődöm a dolgokkal.

Utolsó párbaj a marsi villában.

Itt a nyár és a vakáció alatt senki nem fogja nézni a műsort, szóval a két utolsó játékos választhat, hogyan nyírja ki egymást. Az esti főműsor bombasikernek ígérkezik: a már menni is alig bíró Eddie Murphy és Madonna úgy döntenek, hogy halálra kefélik egymást. Mindkettejük számára nyilvánvaló, hogy még a beültetett porcelán-szívük se bírna ki egy menetet ennyi idősen, nem beszélve az ajzószerekről, melyeket szintén beléjük kell pumpálni, hogy egyáltalán legyen valami. Mégis megpróbálják. Úgy hiszik, jobb együtt meghalni, mint magányosan megöregedni a Marson.

És most időjárás.

Nyár

A városra végleg rátelepszik a nyár, régi nosztalgiák ébrednek.

és ez így még fájóbb. a pillanat, mintha azt akarná mondani, hogy újra minden olyan lehet. igen. néhány másodpercre csakugyan a múltba libbenek. de aztán gyorsan magamhoz térek. az már nem az én életem. csak képek, amelyek valamikor érzéseket jelentettek.

de legalább újra edzésben.

letelt az idő, és a szervezetem felismeri a berögzült mozdulatokat. az aminosavak és az arginin megint tombol, az izotóniás ital meg átveszi a vérem színét. a doki azt mondja, várjak még két hetet, akkor leszek igazán rendben, de tudom, hogy már soha nem leszek igazán rendben, nem leszek sehogy sem. Egyszerű túlélő vagyok, aki épp végzi a dolgát, vagyis van. nincsenek már illúzióim, azokat otthagytam valahol a kórházban az első gyerek születésénél, és az is tudom, hogy a vágyak is csak nehezítik ezt az amúgy is már éppen eléggé zűrzavaros állapotot.

úgyhogy csak edzek, mintha mi sem történt volna, érzem, hogy még nem az igazi, elnézem a nyers bikák rohamát a teremben. némelyiknek tényleg nincs agya, csak hús-szövet és csontok, meg szemek a látáshoz. mások egész okosan csinálják, és hát persze a lányok, mint egy mellékszálon ott adogatják a stafétát egymásnak a lábgépeknél. vannak, akiknek már mindegy, de sokan jönnek a közeli középiskolából, akkor megint felébred bennem valami élni vágyás, és tudom, hogy hiába.

de mégis újra meg újra megpróbálom, mert muszáj valamivel ellensúlyoznom az állandó ücsörgést az irodámban, ami a napom felét elviszi. a többieken, akik már évtizede a szerkesztőségben dolgoz-

nak, látszik, hogy teljesen el vannak pudingosodva. Olcsó hájuk nagyképpen pöffeszkedik egykor volt derekukon, tokájuk meg a fénymásoló üveglapját verdesi, amikor fölé hajolnak. nem akarok ilyenné válni.

de lehet, hogy csak az edzésbe menekülök a szerkesztőségben felgyülemlett hajsza meg az utána otthon váró örület miatt.

a kényelmes feleségem

a kielégíthetetlen akarásvágyú gyerekek

hétköznapi, szürke téboly

befejezem a kiadott korrektúrákat, átküldöm a főszerkesztőnek, aki holnap majd úgy is visszadobja még egy kis fészülgetésre, aztán lemegyek lifttel a parkolóba.

a szokásos ördögi fejfájás

és még haza se értem.

a második menet csak most jön.

nem. de. akarom. üvöltés.

az autó Cd lejátszóban velem együtt folytatódik az aznapi techno adagom:

Boris Brejcha mesél az égi angyalokról, én meg suhanok a körúton, és elnézem a 17:30-as életképeket: a sarki kisboltok körül a munkások az üzlettől öt méterre kezeslábasukban isszák az olcsó sört és magas röptű beszélgetéseket folytatnak.

Igazuk van.

Mi várja őket otthon?

A gyerek már kamasz, alig van otthon,
és akkor sem értik egymást.

Az asszony meghízott, a munka monoton,
semmi nem változik.

Az arcokon reménytelen feleslegesség.

Amott külvárosi ribancok eszmecseréje az élet fontos kérdéseiről.
Kötelező öltözék: párducmintás cicanadrág, azúrkék top. Szemükben végtelen semmisség.

De biztos velem van a baj. Mint általában.

A hozzám közel állók, és azok, akik még valamit is számítanak nekem, gyakran kérdezték: miért változtál meg, hová lett a régi tűz, ami mindig is benned volt? Azt feleltem: nem én változtam meg, hanem az emberek. elegendő lett az önzésükből, megbízhatatlanságukból, lelketlenségükből és hogy folyton nekem kell megoldanom a problémáikat. és ha netán csak fele annyira is jól akarom érezni magamat, mint mások, akkor kétszer annyit kell tennem érte. ezért veszett ki belőlem a tűz. Mert már nincs kedvem az egészhez.

Na és mi van a jó dolgokkal?

Egy jó film, a kedvenc ételünk, meg a nyaralás a tengerparton. Egy kiadós menet valami beleváló nővel.

az élet apró örömei

a retinánkra égett illúziók.

a gyomrunkba tömött megelégedés.

de az emberek csak egymás mellett mennek át az eseményeken, soha semmi nem egyesíti őket igazán. ezért a roppant erőfeszítés, hogy másokat megismerjünk, s minket is megismerjenek mások, ezért a szerelem.

és mindez csak arra szolgál, hogy megpróbáljunk kiszabadulni önmagunk kereteiből, lelkünk elzárt ajtóit feltépjük.

feleslegesség

kedvem sincs hazamenni.

leállok egy szusibár előtt, és biccentek a szamuráj-szerelésbe öltözött parkoló-őrnek.

odabent kellemes nyugodtság fogad.

halszag, gyömbérbűz és szójapára.

mivel nem foglaltam asztalt, a majdnem teltházás étterem sarkába számúznak a bérelhető boxok árnyékába, ahol csak egy szék van, az néz szembe a kétsoros futószalaggal. egy óriás szusihajó elsuhanása után rögtön felfigyelek a túloldalon lévő családra.

Kőgazdagék együtt járnak este a japán étterembe. a kilencéves forma gyerek egészen jól bánik a pálcikával. apuka a vállalat hőse, kifogástalan megjelenéssel. anyuka az a „10 pontos anyuka” típus. *[ráncokon túli konzervált szépség, tartósított derékbőőség, már nem feszes, de telt keblek. Szépségével fizet a semmittevésért és a mondvacsinált felelősségvállalásért.]*

elveszek a futószalagról egy szív alakú kifordított makit, és megpróbálom elkapni a nő tekintetét, de nem sikerül. csak lesi tovább a beérkező ételcsodákat. a hideg soron felbukkan egy ritkaságszámba menő három darabos édes maki, citromfénybe burkolva, feszesen. a nő felfigyel rá, és az ajkai egy pillanatra remegni kezdenek. tudatosul benne, hogy az én oldalamon van. akkor végre észrevesz és felnéz.

lehalászom a zsákmányt és kacsintok.

visszafordul az igényei szerint tökéletesre formált családjához, én meg bepálcikázok két adag pad thai-t egymás után, aztán vissza-süppedek jól megszokott lelki magányomba.

még azon a héten telefont kapok.

egy régi ismerős a hőskorból,

amikor még csak zenekritikákat írtam.
az emberem azt mondja, még ma is dobol
még ma is a bőr mellett alszik
hasonszőrű társaival
fakultatív törzsi trash-t játszanak
csak most épp kétoldali sérve van
otthon fekszik a műtét után, és eszébe jutottam
na baz'meg
intenzív online tapasztalatcsere a műtétről - aztán
találkozás egy régi törzshelyen
zöld tea és nosztalgia
a bár neve Dark Buddha
és épp megfelelő a hangulat
a boxokból édes hasisfüst vágódik hanyatt
és lehalkítjuk az időt is
rég nem érdekelt ennyire senki élete
de igazából most sem érdekel
csak a saját verziómat akarom tudatosítani magamban
újabb elmállott éjszaka

de minden elmúlik. hiába is találkozol rég nem látott arcokkal,
hiábavalónak érzed az egészet
a vonalak már messze járnak egymástól
aztán előbb utóbb mindenki eljut oda, hogy nem létezik idilli állá-
pot.
és akkor kezdődik az igazi magány

hétfő reggeli megbeszélés a szerkesztőségben.

frissen nyomott könyvszag és arabkávé illata kavarg a teremben. a főszerkesztő még mindig részeg a hétvégi legénybúcsú miatt, és átadja a terepet nekem.

lassan, mindenki számára érthetően felvázolom a heti menüt, ki menjen a nyomdába, új megjelenés, online részleg oké, ütemezve, közönségtalálkozóval egybekötött felolvasóest a szerzővel, telefonos ügyfélszolgálat, sajtó, édesfaszom

újabb szar könyvet adunk ki,

de a szerző jól ismert név a szakmában, könnyen eladható, senki nem kérdőjelez meg semmit. valamikor már letett az asztalra egy, s más, most már mindegy, hogy mit ír.

ez a dolgok rendje

nem gondolod?

az írók írnak, a könyvkiadók meg könyveket adnak ki

ez a dolgok rendje

Hogy már megint azok szerepelnek mindenhol

Akik minimum bölcsészkarra jártak

és totál meleg fejük van,

Irodalmi folyóiratokat meg csoportokat alakítanak

a tököm tudja milyen kapcsolataikkal

irodalmi műhelyek, önmaguk szabályaival küszködők

korlátolt valóságmegfejtők

toljuk előre őket

a nagy semmibe

de hát mindenkinek kell valami kapaszkodó,

hogy túlélje.

Van akinek a pénz vagy a siker,

másnak a hírnév,
vagy hogy maradandót alkotott.

De igazán ez sem számít.

Végül is csak akkor van baj, ha olyanná válsz, mint én,
hogy már nincs mibe kapaszkodnod.

Munka?

helyettesíthető vagy, hiába gondolod, hogy nem. Előbb utóbb megoldódik.

Siker?

Mások is megcsinálták és mindig van jobb, nagyobb vagy ügyesebb.

Hatalom?

Majd valaki jön és elveszi.

Szerelem?

Hah.

Na jó, legyünk jóindulatúak, és maradjunk annyiban, hogy az csupán átmeneti.

Aztán jönnek a gyerekek.

Bármikor szó nélkül szívesen meghalnék mindkét gyerekemért, de ha valaki jót akar magának és viszonylag nyugalmasan leélni az életét, az negyven éves kora alatt nem vállal gyereket.

ha gyereked lesz, onnantól kezdve csak önmagad hüvelye vagy
a gyerek felemészt minden energiát,
eleinte a fizikait, majd mind gyakrabban a lelkieket.

Ma is hazamegyek, és látom, hogy két hurrikáncafat bélelte ki a nappalit,

s a konyháig már megint el sem jutok.

Tudod, ott tartok

Hogy veszélyben érzem magam a lakásban
a gyerekek hadakozásának hadszínterén
de íme, én vagyok a kereszteket cipelő
és nem várok sajnálatot, vagy glóriát
mert valójában mindig is Góliát nyert
csak a legendás mesekönyvükben írnak mást
mert jól hangzik
meg példát mutat
és hát példák kellenek
hogy ismerjük az utat
amit előre kijelöltek
Mert ha hagyod,
mások fogják megmondani, hogy mit csinálj.
Mintha tudnák, hogy mi zajlik le benned.
Pedig azt még azok is csak felületesen képesek átérezni
A kik ismernek
Ez a betanult társadalmi szabadalom
Egy beidegződés, ami valójában csak az önigazolásra jó
Hogy érezzék, minden, amit tesznek, vagy gondolnak
Úgy van jól
Úgy helyes
Korlátok

És mégis milyen gyorsan telik az idő a ketrecben.
Felhőtlen jókedvvel rohanunk a nyárba, aminek rögtön vége is, de
amikor ezt mondom másoknak, lehurrognak, hogy ne legyek már
illúzióromboló
tényleg az vagyok

mindig ragaszkodom a valósághoz.
azt hiszem ez is egyfajta betegség
hazafelé tartok a Napfény sugárúton, és arra gondolok,
hogy most már teszek egy kis kitérőt a külváros felé
a félig meddő lányok már javában dolgoznak a külterületen,
nem valami jó nők
de szájuk azért van
így hát felszedem az egyiket egy S.O.S. franciára,
és egyáltalán nincs lelkifurdalásom
ez csak fizikai szükséglet
semmi érzelem
otthon nem lehet kiszámolni az orgazmusok ütemét
márpedig tapasztaltam, hogy három - négynaponta ejakulálnom
kell
ahhoz, hogy ne nézzem meg a fiatal csajokat az utcán
így van ez.
az csak a filmekben működik, hogy egy férj a nap bármely szakában
megkívánja a feleségét és magáévá teszi.
az meg pláne kizárt, hogy egy nő spontán megkíván egy férfit
szóval segíts magadon
a maszturbálást meg unom
öt perc kiszakadás

nyári életképek porosodnak az utcákon. fiatal anyukák matrózcsi-
kos ruhákban a csomagtartóban kotorásznak nyaralásról jövet, su-
hancok köröznék félmeztelenül a város felett a délutáni napsütés-
ben, és a fagylaltmáz aszfalként ragyogja be a kerületet. úgy tűnik
az emberek igen jól érzik magukat annak ellenére, hogy szétrohaszt-

ják a körülöttük lévő dolgokat. a tudást átkonvertálják fogyasztássá, és szinte minden megengedhető eszközt bevetve tiporják tovább a lehetőségeiket. Ebben a globális zabálásban aztán sok minden értéket veszti. Azt veszem észre magamon, hogy átértékelem azokat a dolgokat, amelyeknek eddig nem szenteltem annyi figyelmet. újratanulom az általuk kiváltott érzéseket, megértem a működésüket. talán ez az öregedés egyik jele.

meg az, ha már nem ismerem a nyári fesztiválok idei sztárjait.

Néha szándékosan rádiót hallgatok, hogy ne maradjak le az aktuális slágerekről, amelyek borzalmasak. az összes rádiós műsorvezető csajnak ugyanolyan hangja van és minden reggel kurva jól érzik magukat a többi faszfej társaságában, akiket azért fizetnek, hogy reggel hattól úgy pörögjenek, mintha bekokóztak volna.

Meg se lepődnék

Ma esti műsorajánló pedig:

a világ legrosszabb Dj-je Vetélkedő élőben,

a döntőben Avicii és David Guetta küzd majd meg egymással

küldjön be három semmitmondó előadónevet

az elmúlt tíz évből

és nyerjen jegyet a -

és akkor beüt az áramszünet:::::

A stúdióban Patrícia a könnyeivel küzd vigasztalhatatlanul, mialatt a másik két műsorvezető kolléga nekiáll tekerni egy jointot, amíg vissza nem jön az adás.

- Hajtunk egyet addig? – kérdezi a túlfizetett tüsihajú pojáca, aki évek óta a főszerkesztő kedvence, senki sem tudja, miért. Melegnek biztos nem

meleg, mert tucatnyi gyermeket nemzett az ország minden területén, de legalább úgy néz ki.

- Persze - feleli a bozontos, aki harmincöt éves, és még mindig az anyukájával lakik, és galamboknak bérel külön lakást a negyvenediken, ahol emellett peyot-kaktuszokat is nevel.

Neki is állnak sodorni, Patrícia pedig megissza a harmadik kávéját aznap reggel. Aztán kimegy pisilni, míg a technikusok eszüket vesztve rohangálnak fel és alá, kerámiamátrixos nanokomplexek másznak elő kigyózza a folyosó végi kiskonyhából (a sminkes csaj meg is botlik az egyikben és arccal a padlóra placssan), a közelből jövő nyögdecselek üteme pedig egyre gyorsul.

Patrícia nem tétovázik sokat, máris beront az első ajtón, amit a félhomályban meglát, lehúzza bugyiját és kiadja magából az első két reggeli kávé méregpárlatát mellyel szemérmetlenül távozik a szombat este felszívott amfetaminszármazékok második hulláma is. Vizelete foszforeszkálva csordogál szét apró kis patakokban az épület szervertermének padlóján.

k ö z b e n →

Arnold elszámol tízig, aztán belép az raktárajtón, ahol már várják a lelkes fogadók. Legalább kéttucatnyian állják körül a titán ötvözetből készült bogár-arénát, és láthatóan nagyon izgatottak. Fanyar verejtékszag csapkodja a falakat. A túloldalon néhány edző a saját példányaival a különféle méretű kis dobozokban már a harcra készül. A fotósok javában csattogatják a helyszínről készült első képeket.

Arnold felfedezi a tavalyi holland bajnokot, de ott van az a török fickó is, a „Mészárosra” keresztelt kabócájával, ami az utóbbi hónapokban fényes hírnévre tett szert. Látja még a kínait, akivel csakugyan meggyűlhet a baja, mégis úgy érzi, ma végre övé lehet a végső győzelem. Évekig aprólékosan

építgette az imázsát, és most itt a nagy megmérettetés ideje. Ha ezt a mai bajnokságot behúzza, ő lesz a legnagyobb Bugfighter strici a világon.

A földkerekség tizenhat legádázabb bogara kieséses rendszerben küzd meg egymással, így tehát négy ellenfelet kell padlóra küldeni a tróféáért.

A bírók béna akcentussal nyomják a mindenki számára érthető angolt, és röviden elmagyarázzák a szabályokat, amely annyiban tér el a szokásos hó közi gáláktól, hogy itt pontlevonás jár, ha az állat nem öli meg ellenfelét, csak hagyja sérülten vergődni.

Az első menetben egy ír fickó krumplibogara komótosan de biztosan kicsinálja a szlovákok kalapos-cincérét, amelynek feje a ketrec rácsaiba akadva lifeg, és levedzik. Aztán egy régi öreg szarvasbogár, Master Gong következik, amely már sok másikat küldött a túlvilágra, és túlélési ideje minden idők harmadik helyén áll. És úgy tűnik, ma is jó formában van, még az ellene küldött óriástarantula sem tud mit kezdeni betonkemény páncéljával. A bíborszínű filcből készült küzdőtéren vörösbarna póklábdarabok éktelenkednek, és szürke váladékháló kezd rojtozódni az üvegen. Ma megint jól megy a sötét oldalnak, leginkább a színes állatok hullanak el: egy testes imádkozó sáska, alulmarad egy lódarázssal szemben, a kínaiak vörösrájkját meg lenyomja egy kuzinja dél-Afrikából.

Aztán az utolsó előtti körben végre eljön az ő idejük is. A sorsolást vezető fickó táblagépen az 5745. sorszám jelenik meg. Ezek ők.

Arnold a bíró jelzésére az üvegarena fölé hajol és kinyitja a dobozkáját, ahonnan Bella a nyílméreg-béka máris a színes filcre ugrik.

Arnold ajakait reszkető sóhaj hagyja feledésbe merülni.

Aztán meglátja, hogy kit sorsoltak ki ellenük.

A törökök egymást túlharsogva, lelkesen dobják be Mészárosukat, a félelmetes hírnevű galócát, amely állítólag néhány perc alatt végez ellenfelével. Mindenki róla beszél az utóbbi hetekben, a fórumok izzanak a néhány

hónapja igazolt újonc teljesítménye nyomán. A kabóca nem szokásos méretű. Állítólag a trópusokról hozták, ahol nem ritkán tíz centinél is nagyobbra nőnek. Ez a példány megvan tizenkettő is talán.

Arnold tudja, hogy az egyik legnehezebb ellenfelet kell legyőzniük, hogy a nyolcad-döntőbe juthassanak.

Amint felhangzik a gong, és a két állat egymásnak feszül, a tömeg harsogó lelkesítésbe kezd. A kabóca reppen egyet és máris támadásba lendül. Látszik, hogy hónapokig edzették. Begyakorolt mozdulatokkal az üvegfalon terem, és jobbról Bella felé ugrik.

A béka azonban mindenki meghökkenésére szintén a levegőbe emelkedik, és a levegőben bukfencet vetve háttal belecsapódik a bogárba.

A Mészáros a filcen hever és remegnek pálcikálábai.

A törökök elvörösödött arccal ordítanak, Arnold, szemének örömcsillogását visszahúzza egy léptéknyi rémület. A nagyon nagy bajszos török habzó szájjal sújt le az asztalra, amely megemelkedik, és a levegőbe löki az üvegkalitkát. Arnold még hallja a háttérből a fülébe zúgó tömegsikolyt, amikor egyszerre minden sötét lesz, csak a sorsoló-bíró táblagépjének lilás fénye vibrál át az áramszüneten, és hideg üvegcsörömpölést hallani.

k ö z b e n →

Barbara a fodrásznál ül, és épp azt figyeli a tükörből, hogy a tanuló kiscsaj –akinek csak a hajmosás a feladata – unottan simogatja a telefonja képernyőjét, miközben hangosan rágózik. A többiek sincsenek éppen a csúcson.

A tulajdonos egy házsártos öreglánnyal bíbelődik egy hajsütővas társaságában, de a helyzet rosszabbul áll, mint mikor Barbara megérkezett. Barbarával az asszisztens lány foglalkozik, és folyamatosan nyüszög:

- Mond csak, nektek még miért nincs gyereketek? Nem gondoltok még rajta?

Anyád! – gondolja Barbara, de helyette azt mondja:

- Jól megvagyunk a férjemmel. Szinte tökéletes a kapcsolatunk, nagyon is harmonikus. Tudod – jól érezzük magunkat. Ha lenne egy gyerek, akkor megváltozna minden, és már az állna a középpontban, nem pedig mi egymásnak. És valószínűleg a szexuális életünk sem lenne ilyen kiegyensúlyozott. Szeretnénk megtartani a jelenlegi idilli állapotot. Utazni akarunk, embereket megismerni, szórakozni, élvezni az életet.

- Na persze, és mi van a munkával? – nyámnyog tovább a másodfodrász, miközben újabb csavarokat helyez fel a hajára. Épp most tér át a másik oldalra, Barbara pedig hálásan konstatálja, hogy már túl vannak a felén:

- Egész nap csak melózol, alig van időd magadra. Ha lenne gyerek, még annyi kikapcsolódás sem lenne, mint most. Feláldozni a fél életedet azért, hogy aztán a soron következők is ugyanezt tegyék. Ez a normális társadalmi szabvány? Fél életeket élni? Különben is, túl sokan vagyunk már ezen a bolygón, szóval, jó ez így nekünk. Múltkor is egy lángforrasztó-kiállításon voltunk.

- Aha.

- Igen.

- Állítólag az Antarktison is van valami földönkívüli dolog. Azt is megnézhetnétek, ha már ennyire benne vagytok. Mond csak meg a pasidnak, igaz hugi?

Barbara látja, hogy a tanuló kiscsaj felnéz a telefonjából, és unottan mosolyog.

- Micsoda? – kérdezi.

- Most olvastam valahol, hogy természetellenes fényeket észleltek az egyik mérőállomáson az Antarktison. Szerintetek ez nem furcsa?

- Én nem hiszek az ilyen szokatlan dolgokban. – feleli a nyegle lány, amikor az összes fényforrás megszűnik a szalonban.

A tükörben Barbara azt látja, hogy a haján lévő csavarok hullámszó foszforeszkálásba kezdenek a sötét térben, mögöttük pedig a tanuló csaj szeme izzik borostyánzölden.

a sistergés lassan megszűnik, és végre hazaérek.

leállítom a kocsit a feljárón, látom a szamoai szomszédok már megint jól elvannak a kertjükben, kezdődik az este.

eszembe jut,, hogy fiatalabb korunkban, mi is mennyire vártuk a nyarat. már akkor is, amikor megvolt az első munkahelyünk. dolgoztunk, mert valamit kellett csinálni, de igazából csak a kitartottunk a következő hétvégeig, amikor is valami eszement buliban kötöttünk ki. és mindig volt valami. csak a hétvégéknek éltünk, ami különösen nyáron éleződött ki. egész télen a napsütést vártuk, meg a fesztiválokat, a szabadban grillezést, és persze mindezek megint csak a társaságról és az ott elfogyasztott különféle illegális narkotikumokról szóltak. egész nyarakat kész voltunk. volt aki már csütörtökön elkezdte, és ha úgy adódott, hétfőn még jócskán tele volt cuccal a szervezete. néhányan lapátra is kerültek a munkahelyükön, de nem érdekelte őket. jött a következő hétvége, a következő kikapcsolás ideje. ebből mára semmi nem maradt. felnőttünk, családot alapítottunk, néhányan meghaltak közülünk autóbalesetben vagy rákban, szóval...

....szóval újra itthon - a napi adag süppedés.

fejfájás, légszomj, remegés.

a kiadó által szervezett felolvasóesten vagyok.

a nagyváros karakterei közül néhány ma este itt lebzsel. azt mondják, a város kiszívja a lelkedet és megrongcsolja a tudatodat. ennek

ellenére a városi történetek szerzői számomra valahogy mindig érdekesebbet produkálnak, mint vidéken, ahol sok esetben a természet vagy az állatok a mellékszereplők. nem mintha lebecsülném ennek jelentőségét, de itt belül a nyüzsgésen sokkal több és színebb a karakter, és még a széthullás is tud színes lenni. ezeket a régi lerobbant épületeket is felhasználták valamire: most turisták, egyetemisták na meg a fél-sznobok kedvelt találkahelyei. na és a felolvasóestünké.

kobaltkék macskák alszanak a romkocsmá hátsó bárpultján, ahonnan a műsort nézem. a színpadon három spoken word-ös mondja a megfejtést, ami jól megy a szakállukhoz.

nézd csak:

régóta tudjuk, hogy rohad a művészvilág, mégis egyre többen akarnak bezábalni belőle.

ezeknek itt most divatja van, hát kihozzuk belőlük a pénzt, amit lehet. némelyikük egészen értékelhető, de a legtöbb szart sem ér.

azzal adják el magukat, hogy ez a műfaj közelebb hozza az utca emberét az irodalomhoz. de persze, ami máshol már húsz éve lefutott és megtalálta a helyét, az nálunk hirtelen bontakozik ki, és átlát-szó divattá avanzsálódik. mert itt mi mindent csak szélsőségesen tudunk elképzelni. A slam-esek szövegei általában túl játékosak és sablonosak ahhoz, hogy meglegyen bennük a kellő mélység a maradandósághoz (és pont ez az, amiért nálunk felkapott lett), de néhány erősebb vagy csak közepesen is erős tételek azért elegendőek ahhoz, hogy a diskurzus mozgásban maradjon. mi pedig kiszippolyozzuk belőle az életnedvet, mint, ahogy gyermekek a szüleikből. tisztelet a kivételnek.

Elveszem az alvó macskák mellől a következő vodkát, és nézem, ahogy a színpad mellett a főszerkesztő széles mosollyal nyomul a gyakornok csajra.

Nekem csak egy szebb napokat is látott kortárs költő marad tőlem fél méterre a pulton, aki a macskaszörgomolykákön át már egy ideje traktálja a fejemet az életével.

- Tudod régebben csak úgy jött az írás, de most mintha már akadozna. Lassan kezdek ráébredni, hogy velem minden ilyen időszakos, és akkor ezek szerint hamarosan megint tovább kell állnom.

- Ezt hogy érted? – kérdezem tőle, miközben látom, hogy a következő műsorszám előtti szünetet kihasználva a főszerkesztő magával invitálja a gyakornok lányt a hátsó kert irányába.

- Nálam ez úgy van – folytatja a csapzott hajú kortárs, aki valószínűleg meleg is→alacsony, vékony, húsos, de nem nagy szájelálló fülek, kerek, jellegtelen arc – hogy ilyen korszakaim vannak, tudod. Régebben zenekarom volt, azt is csináltam, dalszövegek, ilyesmi. Aztán eltelt tíz év, és rájöttem, hogy nekem ennél már valami mélyebb kell. És elkezdtem verseket írni. Tudod, akkor jelent meg az a híres kötetem.

- Aha.

- Aztán jött a próza, először a kis novellák, végül egy regény. És most nem tudom megint merre. Mintha nem tudnám huzamosabb ideig ugyanazt a dolgot csinálni. Öt éve még kirobbanó formában voltam, most meg alig írok. Próbálkoztam drámával is, hátha feldob, de azt hiszem, nem vagyok elég jó benne. Csodálom a drámaírókat. Most megint regényt írok, de tudod ez már csak olyan, mint amikor Easton Ellis ismételni kezdte önmagát és az utolsó két regénye csak arról szólt, hogy miről szól az utolsó két regénye.

Egy „Kellemesen Jelentéktelen” nő (*fiatalos tucat-arc, egész jó alak, nem nagy, de feszes mellek, gyámoltalan tekintet, egyszerű, de ízléses megjelenés, valószínűleg imádja a kisállatokat és szívesen olvas*) lép a pulthoz, ami eltereli a figyelmemet a kortárs fickó zagyválásáról.

Időnként a lány felé fordulok, hogy majd meghívjam egy italra, bár ami azt illeti, már nem kellene többet innom. A műtétek miatt meglazult alsó hasizmok még nem forrtak egybe rendesen, másképpen működnek, mint azelőtt. az alkohol izomlazító hatású, így néhány feles után már érzem a lüktetést a lágyékom oldalszélein, és ez nem valami kellemes.

Még hugyozni sem vagyok képes rendesen, olyan, mintha mindig maradna bent egy kicsi. A farkam is feláll, ha kell, de nem bírja túl sokáig, főleg ha nem nagyon van vele foglalkozva. Ezen a téren új tapasztalatokra tettem szert, miután a feleségem ritkán aktivizálja magát az utóbbi években. Szóval nem is tudom, mit akarok ettől a nőtől, ha valami csoda folytán mégis összejönne, lehet, hogy néhány perc alatt elsülnék, az meg nagyon ciki.

De nincs több időm ezen gondolkodni.

Mielőtt megszólítanám, valahonnan bevetődik a partnere, aki laza cuppanós pusztit nyom az ajkára és azonnal jókedvük kerekedik. A fazon totál bénán néz ki, egy éretlen huszonéves, aki még csak sejtí a megfejtést. De úgy látszik, a csajnak bejön. Odébb is állnak a külső boxok felé. Lebbennek a lófarkak, lám még a lúzerek is egészen jó nőekkel járnak.

Visszatérek a meleg sráchoz, nem számít alapon közlöm vele, hogy én hideg vagyok, de azért semmi baj. Ennek ellenére nem tágít tőlem, még csak meg sem sértődik, a műsor után pedig az egyik boxban találom magam vele megy egy irodalmi lap versfele-

lősevel, és egészen jól elvodkázgatunk. A sérveim persze nyögde-cselnek odalent, alig bírom tartani magam és a fejem mellett a hátam is sajog. A közönség nagy része már elpárolgott, de a bennfentesek még ott lézengenek középen, és megpróbálják továbbgördíteni a kortárs költészet eszmegalacsinjait, melyekre minden egyes mondatukkal újabb döglegyek szállnak.

Nekem is zümmög a fejemben valami, és már nem tudom milyen e nélkül élni.

A mellettem ülő két frontember szintén jól el van ázva, ezért úgy döntök, lelépek, mielőtt megerőszakolnak. Amúgy kedves fiúk, csak engem már nem érdekel mások élete.

Hiába érzek bármit is, ha gondolataimat csak részben tudom megosztani velük. valójában csak önigazolásra van szükségem, és mivel ezt tudom, kezdem megutálni magam. aztán mégis csinálom tovább: ha valakivel beszélek, úgy teszek, mintha számítana. a szervezetem tiszta, a lelkem koszos.

Én vagyok Ádám és Éva harmadik fia, Sét, akiről soha nem beszél senki. Káin legalább kinyírta Ábelt, és ezzel kisebbfajta hírnévre tett szert.

Apropó: azt senki nem firtatja, hogy a maradék négy ember a földön hogyan hozott létre mutáció-mentes emberiséget?

Ezt kapd ki:

Nem bírok pisálni.

Az izmaim odalent tiltakoznak a folyamatos terhelés miatt, mert persze nem bírok magammal, és hetente háromszor - négyszer edzek.

Túl hamar kezdtem el.

Valami nyomja az alfelelet.

Nem bírok pisálni, és alig érzem a vágyat.

Nézem ezt a Lara Croft ruhába öltözött szőke csajt, akin a fekete lakk meg szövetkeverék olyat feszül, hogy inkább futok még öt percet a gépen, mielőtt a tárcsákhoz megyek.

a kicsikének oldalt fel van nyírva a haja, a másik fele meg hanyagul ráomlik a fél arcára, ami szépséget és gonoszságot is rejt.

Tökéletesen tisztában van fizikai adottságaival, és utána még direkt odajön lábgépezni, ahol én vagyok.

Anyád.

A teremben minden srác úgy tesz, mintha nem nézné, de aztán mégis nagyokat rőfögnek az öltözőben.

A zuhany alatt a meleg víz fellágyítja az ágyékomat és végre jóízűt vizelek. De tudom, hogy ez csak átmeneti.

Feszülnek a sérveim és nehezen mennek a dolgok odalent.

Meg kell próbálnom ellazulni és a közelgő nyaralásra koncentrálni.

Egy feleségnek mindig azonnali válaszok és megoldások kellenek.

Ráadásul üdülés alatt a nőstények ezen módosulatainak érzékszervei fokozott működést tanúsítanak, ezért nem árt vigyázni.

Légy mindig éber.

Kellék vagy, amit használnak, és ha nem figyelsz eléggé, még elbaszod az egészet és nem töltöd be rendeltetészerű helyed.

apa megfőzi. apa eltakarítja. apa megveszi. apa elintézi. ti csak szórakozzatok.

aztán elviszek mindenkit nyaralni a spórolt pénzből.

faluvégi apartmanház jól felszerelt játszótérrel. sárga legyek a mohítóban.

csak a világítás hiányzik a kertből, így esténként a teraszon laptopozgatás közben a füst negatív visszacsatolása. De még itt sem tudok szabadulni a munkától. Annyi beküldött anyagot kellene elolvasnom, hogy ha nem hozok legalább néhányat magammal, akkor sosem érek a végére.

Itt úgy sincs mit csinálni esténként.

Napközben starndolunk, és kirándulunk, amit kissé még élvezek is, valószínűleg csak azért mert nekem már minden mindegy. Felőlem akár süthet is nap, de ha egy hétig esne, azon sem bosszankodnék különösképpen. Megszoktam, hogy az életem egy rakás trágárdomb, és még ennek eléréséhez is jókora erőfeszítéseket kell tennem.

A nejem évek óta kihasznál, a munkám évek óta egyre nehezebb, az egészségem pedig ezek arányában romlik.

Esélyeim valaha volt boldogságom akár csak felének elérésére is szinte a nullával egyenlők.

Ez biztosan az arcomra van írva, mert amikor havonta egyszer találkozom anyámmal, mindig észreveszi, hogy padlón vagyok, és próbálja belém tuszkolni a „szard le az egészet, érezd jól magad” dumáját.

De ő ezt nem értheti.

Egy másfajta világban nőtt fel, ahol rohadás még nem volt ennyire szembetűnő, ahol a kísértés nem bukkant fel minden rókalyukban, és nem volt ennyire sűrű a dzsungel.

Én nem bírom kikapcsolni a körülményeket.

Én törődöm a dolgokkal.

A feleségem lusta, ennek megfelelően kiszipolyozza az agyam minden rejtett tartalékát. Felzabálja a számlámat.

A munkahelyemen egyre szigorúbbak a szabályok, és egyre többet kell tennem, hogy talpon maradhaszak.

A hátam fáj.

A pöcsöm nem működik rendesen.

Az utca teli van jó csajokkal.

Angyal arcok, feszes mellek, kecses lábak.

A buli nélkülem is folytatódik.

A strandon széles mosolyok, dinnyelé és kitartott ribancok.

A parkolóban BMW-k, még nagyobb BMW-k aztán BMW dzsippek.

Egymásra mosolygó, majd csókot dobó üde párocskák.

Vidámság.

Mindig így kezdődik. Selymes boldogság, mosoly, dopaminszint túlcordulás. Fiatalok vagytok, tele energiával és egyszerűen csak élvezitek. És mindig ez a kiüresedés a vége. Hol rontottuk el? Sehol. A megfelelő utat járjuk. Csak senki nem mondja meg előre, hogy mi lesz, ha pedig igen, csak legyintünk: vén hülye. Aztán mi is ugyanazt tesszük. Ott állunk az ötven küszöbén, és mi is a helyzet? Hajnaltól kezdve talpon vagyunk, elviseljük a főnökünk napról napra durvuló basztatásait, az egyre nehezedő kihívásokat, az évről évre szűkülő teret. Dolgozunk. Aztán hazamegyünk, de már nincs mire várni. A gyerekek lassan kirepülnek, kényszeredetten nézzük, ahogy átjönnek az osztálytársak és jól érzik magukat. De hát ez a dolguk. A szüleink meghaltak, rajtunk maradt a felelősség. A felelőségünk meghízott, fizikai fájdalmakkal küzdünk nap, mint nap, hétről hétre, évről évre egyre többel. A boldog idők elmúltak, szórakozni nincs mikor és kivel, és különben is minnek. Hiszen minden csak illúzió.

Hát így.

Az egyetlen dolgom még ezen a bolygón, hogy azt a végtelen odaadást, amit anyámtól az életem során kaptam, megpróbáljam visszacsatolni a gyerekeim felé.

Ő mindent odaadott nekem magából, amit csak tudott, és tudom, hogy soha nem várná el, hogy viszonzzam. Ezért azt az energiát a gyerekeim felé kell sugároznom tovább magamból.

Csak az tart még életben.

És mivel mindig is korrekt embernek tartottam magam, ezért úgy döntöttem, nem tehetem meg, hogy kinyírjam magam, és lelépjek végre.

Nem.

Az túl könnyű lenne.

Nekem pedig akár szenvedés árán is itt kell lennem, hogy támogassam az utódaimat.

Semmi más.

Úgyhogy most nyaralunk, mert ez a szokás.

Mindenki alszik már, én pedig a harmadik afgánomat szívom a teraszon, hogy elrettentsem a szúnyogokat.

Unaloműzésképp előveszek néhány rövidebb novellát, amit még az utolsó napon rám szóztak bent. Iszonyat mennyiségű szar írást kell hetente elolvasnom, melyek szerzői valamiért azt hiszik, hogy a fejükből kipattanó rettenetek bárkit is érdekelnek. Az emberek tömör egymás fejét az agymenéseikkel, de engem már nagyon fáraszt mások élete.

Ez is valami olyasmi lesz.

Egy Tépő Donát nevű csőka írta.

Olvasd csak:

Rítusok

„Valóságos azt jelenti: megragadni a jelent a múlt fogalmaival, megragadni az ént a jelen fogalmaival.”

Ronald Sukenick: Sodrás

Akkor a vándorló tűz fia megérett a vadászatra. Már sok-sok magasan járó tűz jöttét és mentét látta, mire a törzs vénjei úgy határoztak, hogy neki is a többi dárdással kell tartania.

Addig csak a sodró vízhez mehetett a vele egyvásúakkal, hogy sikló húst fogjon a nőstényeknek, akik ezért szívesen a kedvére tettek, és dörzsölgették a lógóját. A nőstények jók voltak hozzá, és ő is jó volt hozzájuk. Segített nekik állatbőrt nyúzni, vizet hordott, vagy őrt állt, míg mosdottak.

De unta már ezt a járást, és gyakran szökött el haló tűzben a hátracsapott homlokúakkal, akik a hegyek mögött éltek, és nem szerették a világosságot. A vének nem vették örömmel, ha velük volt, mert azok vadabbak voltak, mint a völgyben élők. Nem vájtak lyukakat a kőbe, hogy megvédjék magukat, és nem tartottak tüzet, hogy ne fázzanak. Birták a szelet, mert a hegyekben megszokták, és azt mondják, még a saját halottjait is megették, hogy azok tovább éljenek bennük. De ő tudta, hogy nem gonoszabbak, mint bármelyikük, és nem félte őket. Megtanult tőlük szakállas dárdát készíteni, cserébe pedig tüzet pattintott nekik szakócájával. Mire a vének úgy döntöttek, hogy neki is húst kell keresnie a hordával, már sokat tudott a hegyekről meg a bennük lakó veszedelmekről.

Akkor épp a kéregladikokat szárították a sodró víznél. A nőstények marokkőveikkel a megmosott gyűjtést zúzták a kő-

vetkező főzethez, míg ő kaparójával egy ladik oldalát tisztogatta. Akkor a vastagszárúak közül előmászott két fajtájuk béli, és nagyon izgatottak voltak. Azt állították, hogy az ölni küldött horda alig két sötét után már vissza is tért, mert az élesfogú, amelyet bekerítették, nem volt egyedül. Sok sötét víz folyt a testekből, mire leölték mind. Akik megmaradtak, most ott fekszenek a barlang előtti kunyhókban. A vének mindenkit visszahívnak a tűzhöz.

A vízhordók meg a gyűjtögetők most mind visszafelé tartanak. Az ösvény sűrű, és tele van kígyókkal, amelyeket a húruk miatt csakugyan szeretnek, ezért időnként dorongcsapkodások törnek meg a csendet.

Megyünk a hasunkat
csapdosó fűben a barlang-
hoz. Csúszótálpomat a há-
tamra erősítve az előttem
lépkedő nőstény farát né-
zem. Ahogy a járásának rin-
gására feszülő medveszőr
alól fel-felbukkanak combjai,
teljesen átmelegszem. egy
dorong van a kezemben és
szükség esetén mindenre
képes volnék, hogy megvéd-
jem őket. De amikor a kuny-
hókhöz érünk, már nem ér-
zem olyan erősnek magam. A
tűz körül három tetem fek-

Megyünk a hasunkat
csapdosó fűben a barlang-
hoz. Csúszótálpomat a há-
tamra erősítve az előttem
lépkedő nőstény farát né-
zem. Ahogy a járásának rin-
gására feszülő medveszőr
alól fel-felbukkanak combjai,
teljesen átmelegszem. egy
dorong van a kezemben és
szükség esetén mindenre
képes volnék, hogy megvéd-
jem őket. De amikor a kuny-
hókhöz érünk, már nem ér-
zem olyan erősnek magam.
A tűz körül három tetem fek-

szik, az egyiküket jól ismer-
tem. Testük csontokkal van
körberakva, és egy törzsbéli
már ássa a gödrüket a szikla
tövéénél. A nőstények bevo-
nulnak lepényt készíteni, mi
fiatalok meg a vezetők elé
járulunk. Ott aztán a vének
elmondják, hogy nem jól ala-
kultak a dolgok, ezért közü-
lünk néhányan visszatérnek
a hordával meleg húsrá va-
dászni. A horda életben ma-
radt tagjait a nőstények már
odabent barlangban kényez-
tetik, mi pedig át fogunk esni
a beavatási szertartáson.
Először is levetetik velünk
szőrmeruháinkat, és a lógónk
mérete alapján megmondják
kinek kell mennie. Nekem jó
nagy van, úgyhogy a bal ol-
dalra kell állnom. Aki ezen az
oldalon áll, az máris mehet
átöltözni a beavatási szertar-
tásra. A sámán közben már
főzi az istenek húsát, amit a
vastagszárúak tövében sze-
dett, de abból csak a vének

szik, az egyiküket jól ismer-
tem. Testük csontokkal van
körberakva, és egy törzsbéli
már ássa a gödrüket a szikla
tövéénél. A nőstények bevo-
nulnak lepényt készíteni, mi
fiatalok meg a vezetők elé
járulunk. Ott aztán a vének
elmondják, hogy nem jól ala-
kultak a dolgok, ezért közü-
lünk néhányan visszatérnek
a hordával meleg húsrá va-
dászni. A horda életben ma-
radt tagjait a nőstények már
odabent barlangban kényez-
tetik, mi pedig át fogunk esni
a beavatási szertartáson.
Először is levetetik velünk
szőrmeruháinkat, és a lógónk
mérete alapján megmondják
kinek kell mennie. Nekem jó
nagy van, úgyhogy a bal ol-
dalra kell állnom. Aki ezen az
oldalon áll, az máris mehet
átöltözni a beavatási szertar-
tásra. A sámán közben már
főzi az istenek húsát, amit a
vastagszárúak tövében sze-
dett, de abból csak a vének

íhatnak. Mire a kiválasztottakkal visszatérek, nekünk egy másfajta főzetet készít. Ez az apró, fényes levelekből áztatott lé jár a hordának. A tűz körül ugrálunk és megisszuk az összes varázsitalt. Miközben két, leharapott lábú testvérünk egy farönkön csattogtatja a ritmust, a fejemet lassan szétnyílni érzem, és egy barlangi medve kedve költözik belém. Akkor aztán beengednek minket is a hordához, hogy hálhassunk egy utolsót a nőstényekkel, a nagy vadászat előtt. A tűz odabent is ég, és megvilágítja a falakra rajzolt jeleket. A már nem is annyira megviselt hordatagok elégedett pofával fekszenek a csontokkal, agancsokkal és vakarókkal bélelt falak mentén. Arcuk kipirult, rajtam meg úrrá lesz az ösztön, és folyamatosan hörgök meg ugrálok. mozgásom ugyan zsidbadt, de elszánt is. Erős volt ez a főzet, még sosem éreztem ehhez hasonlót.

íhatnak. Mire a kiválasztottakkal visszatérek, nekünk egy másfajta főzetet készít. Ez az apró, fényes levelekből áztatott lé jár a hordának. A tűz körül ugrálunk és megisszuk az összes varázsitalt. Miközben két, leharapott lábú testvérünk egy farönkön csattogtatja a ritmust, a fejemet lassan szétnyílni érzem, és egy barlangi medve kedve költözik belém. Akkor aztán a már nem is annyira megviselt hordatagok elégedett pofával és kipirult arccal kilépnek a barlangból. Felveszik fegyvereiket . és nekünk, kiválasztottaknak is adnak jó vaskos dárdákat. Urrá lesz rajtam az ösztön és folyamatosan hörgök meg ugrálok. Megindulunk a nagy sziklák felé. Nem érzem a lábam alatt a talajt, úgy futok a többiek után. A föld most csak mindent magába szívó üresség. A sziklákon kapaszkodunk felfelé, és egyre csak tombol bennünk az ölni vágyás, látom

Szóval ettől olyan kitartóak a vadászok? Ez hát a csodafőzet, amitől legyőzhetetlenek. Melegség hullámok öntenek el. Az egyik nőtény ráadásul nagyon ragaszkodik hozzám. Amúgy is ő a kedvencem. Hozzám dörgölődzik, nekem meg feláll a lógóm, és nagyon jó érzés, amikor megfogja. Azt akarja, hogy ne menjek el vadászni, mert fél, hogy nem térek vissza, a többieknek meg sokkal kisebb lógójuk van. Elmagyarázom neki, hogy semmit sem tehetek, mert megittam a főzetet és le szeretném teperni. Azt mondja, persze, hogy megengedi, de utána ígérjem meg, hogy megteszek neki valamit. Szemeim kikerekedve várják, hogy lerántsa végre magáról a szőrmét, ami a lába között takarja. Akkor aztán belédőföm magam, mintha csak egy gyapjas-orrszarvút szúrnék át, és ahogy rángatom, elképezelem, hogy nemsokára egyes egyes-egyedül verembe ejtek akár egy meleghúsú

hogy az előttem haladók már ismerik ezt az érzést. Ahogy időnként megfordulnak, szőrös pofájuk alól kivillannak nyáladzó fogaik. Különféle sziszegésekkel jelzik elszántságukat. Aztán nagyon sokára átérünk a sziklák túloldalára, ahonnan már rálátni a nagy rétre. A horda akkor megtorpan, mert egy hatalmas mamukot látni, ahogy tör előre a bozótosban a vándorló tűz irányába. Eljött az idő. A hordavezető nagyokat öklözik a mellére, és néhány társát előreküldi, hogy oldalról bekerítsék a mamukot. Ezalatt mi hal-kan leereszkedünk a sziklák tövébe a másik oldalon, és bokorról bokorra közelítjük meg a fenevadat. Nagyon nagy ez a mamuk, de az ölés még erősebben dolgozik bennem, és semmilyen fáradtságot nem érzek. Erős volt ez a főzet, még sosem éreztem ehhez hasonlót. Szóval

mamukot is. akkor az egész törzs a lábam elé borulhat. Végre nem csak sovány kecskéket fogunk zabálni, hanem egy egész mamuk a miénk lesz. A nőstény sikít az erős döféseimtől, és érzem, hogy akkor elsötétül minden. A hátára rogyok és lihegek. alig bírom kivenni a lógómat belőle, mert már fáj. Azt hiszem, készen állok a vadászatra. De a nőstény magához tér, és kéri, tartsam be a szavam. A kövek mögül egy letépett bokrot hoz elő, amelynek furcsa szaga van. Azt mondja, a nőstényekkel találták a vastagszárúakon túl, és amikor megfőzték, jól érezték magukat tőle. Most azt szeretné, ha a tűzre dobnám a bokrot, hogy füst legyen belőle. Megteszem, amit kér és leheverek mellé a falhoz. Bentebbről még mások hörgései hallatszódhatnak. A bokor meggyullad, és különös szagot áraszt. Füst terít be mindent, és lassan ér-

ettől olyan kitartóak a vadászok? Melegség hullámok öntenek el. Végre nem csak sovány kecskét fogunk zabálni, hanem egy egész mamuk a miénk lesz. Már nagyon közel járunk. Szét-szóródva közelítjük a hatalmas állatot, amely most mintha gyanút fogott volna. A túloldalon lévők is észreveszik, és nem is várnak tovább: megindul a dárdahajigálás. A mamuk irdatlanul ordít és nekik ront. A mamukot nem lehet verembe ejteni, mert megérzi, hogy más a föld a lábai alatt. De ez nagyon erős mamuknak látszik. Megindulunk mi is, néhányan egyenesen elébe toppannak és a hasát próbálják átszúrni, de az agancsainak egyetlen mozdulatával félresöpri őket, és kettőt agyon is tapos. Csontjaik ropogása visszacseng fülemben. De a sok döfés lassan elfárasztja a mamukot és lassulni látszik. El akar futni, de már

zem, hogy testemben elterjed a nyugalom. Szemeim felduzzadnak, látásom szűkül. Alig bírom már mozgatni a fejemet. Most már értem a nőtényt. Ilyen állapotban semmire sem lennék képes. És milyen viccesek azok a barlangrajzok. A többi szőrös hím már alszik is, a nőtények meg vakarják a földet. Kintről üvöltések hallatszanak. Vagy csak a madarak káromlását hallom? Nőtényem koszos arcát nézem, meg ahogy tüzelnek a szemei. Aztán furcsa köd borít be mindent. Már nem is érdekel az egész mamuk vadászat. Jobb itt a melegben. Nagyon kellemes. És ha bármikor megkívánok egy nőtényt, csak rá kell másznom, úgy sem bírna ellenkezni. De most nincs kedvem. Fáradt vagyok bármihez is. Jobb, ha alszom. Jobb ha nem gondolok semmire, csak hagyom, hogy elolvadjon bennem az akarat.

nem bír. Fejét a földre ejtve megrogyan, és akkor a hordavezér ráugrik a fejére, és két szeme közé vájja szakócáját. Az állat egy utolsót nyögve kimúlik. Akkor ordítózni kezdünk és körbeugráljuk a tetemét. Fejünk még mindig zavaros a varázsitaltól, és lihegve túrjuk arrébb halottjainkat. Meleg vér folyik az arcunkon, és beborít mindent körülöttünk. Ezután már csak fel kell vágni a mamuk részeit, hogy elvihessük a barlangba. A mamuk nagyon bűdös, de a húsa finom. Ha majd szétvagtuk, és minden élő vállára terítettük belőle egy darabot, elindulunk vissza a barlangba, hogy erőre kapjunk. A nőtények örülni fognak nekünk, és megjutalmaznak minket testükkel, pihenhetünk a következő világosságig, és talán még azután több másig, mielőtt újra útnak indulunk majd.

Akkor aztán a vándorló tűz fia megérett a vadászatra. S miután teste megízlelte a földből elvett növények erejét, onnantól kezdve eggyé vált vele. Ahogy az agya, úgy az életkörülményei is fejlődtek. Megtanult földet művelni, állatokat tartani és kereket készíteni. Huszonnyolcezer évvel később pedig akár egy i-phone készülék előállítására is képes volt. Agyában pedig ott lihegtek azok a receptortok, melyek a természet adta hatóanyagok befogadására fejlődtek ki az evolúciójával párhuzamosan.

Várták, hogy a majdnem tökéletesre érett biológiai vírus végre megadja nekik, amire vágnak.

Na ugye megmondtam.

Szerinted is mehet a szemétbe?

Senkit nem fog érdekelni, ugye?

Ha előterjeszteném, a főszerkesztő úgy is azzal jönne, hogy lapos, és, hogy inkább valami menő slam-es fiatal-t kellene felkarolnunk. Picsába.

Elszívok még egy afgánt, és elmegyek aludni.

A nyaralás alatt óhatatlanul eljutunk arra a pontra, amikor minden szétesik. Mivel egész évben a hypo-ember reklámot forgatjuk a falak közt, már az elején rákvörösre égetjük magunkat, hogy a bőrpírtól még aludni se bírjunk. Én persze óvatosan előrelátó vagyok, de a gyerekeknek annyira skandináv bőre van, hogy esélyük sincs. És a strandolást is meg lehet unni három nap alatt.

Az összes csúszdát ismered már, ahogyan az össze büfés csaj mellméretét is. A csúszdák köré kitelepített egyetemista önkéntes genitáliák is kellően vonzóak, de hamar ráébredek, hogy fikarcnyi fogalmuk sincs még az életről, szóval minek ez az egész.

Inkább a hullámmedence köré telepített szabadtéri fitnessz eszközben lelem szórakozásom, és persze ennek a környékére meg azok a nagyseggű galambok terítik a pokrócaikat, akik a „Sokáig tartott, míg elfogadtam így magam” szöveget nyomják a külvilág felé, mert így könnyebb, mint bármit is tenni, hogy fizikálisan előrébb lépjenek a hanyatlásból, amit a műanyag ételek, a televízió és a tespedés ragaszt a hátukra.

Undorodom az emberek testi tökéletlenségétől.

Mindig a körülmetélt igazságot látom és kommunikálom, és az emberek utálnak ezért. Talán ezért maradtam szinte egyedül.

És ilyenén csakis a munkában vagyok hajlandó megalkuvó lenni, mert szükségem van a fizetésemre, hogy eltartsam a családot, hogy véghezvigyem a felvállalt feladatot, amit társadalmi megszokásból, na meg persze a gyenge jellememből adódóan folytatok.

Egykoron harcos voltam, mára megpuhított a kollektívizmus.

Lábnyomaim megkeményedtek, és talán ki kellene vágnom őket magam után.

Leszíjazott boldogságom lassan feladja a harcot.

Kelések vannak rajtam.

Lehet, hogy haldoklom.

Haza kéne menni a biztonságos négy fal közé.

Még néhány hét van hátra a nyárból, aztán minden elkezd foszlani a megszokott módon. Én bírom az őszi eleji elmúlást, de a

gyerekek már most nyavalyognak, hogy nemsokára iskola, meg korán kelés. Mennyivel könnyebb nekem, aki már annyi fájdalmat kibírt, annyi szenvedésen keresztül ment. Én már észre sem veszem a torzulásokat. Minden sima és nehéz. Jelszavam: Kitartás / Profizmus / Tűrőképesség (a továbbiakban KPT).

De hát nem sok minden történik. A kiadónál a legtöbben éves szabadságaikat töltik, ilyenkor pang a legjobban a piac, csak néhány bizarro-fiction képregényt hozunk ki, hogy az anyukáknak legyen mit olvasniuk nyaralás alatt a strandon. Olykor egy kiadós szürrealista köpet kerül az asztalomra, amit legalább élvezettel olvasok, mielőtt a főszerkesztő leereszti őket az iratmegsemmisítőn.

Esténként a gangon pipázgatók, miután eloltottam a beltéri tüzet a gyerekek esti háborúja után. Nézem az augusztusi csillagesőt, nepáli hasist tömök a szűrőre, és hagyom, hogy a feleségem továbblapozgasson a tablet-jén, amit a múlt heti születésnapjára vettem neki. Ettől teljesen odavan, és még annyit sem foglalkozik a körülötte lévő rendszerrel, mint eddig. Gratulálok magamnak, hogy megint sikerült jól odacsapnom magam alá a faágra, de valahogy azért meg is nyugtat, hogy kicsit magam lehetek, és legalább esténként megszabadulok az egész napos zaklatottságtól.

A családi élet: folyton valaki után pakolás, várakozás, alkalmazkodás. Állandó hiszti, dörömbölés, üvöltés, sírás. Mindig valakire figyelni - add rá a ruhát, keresd meg ezt, hol van az - mindig tudni a következő lépést és készen állni bármire. A magánszféra hiánya, mert mások kényelmét koordinálok.

(KPT)

A munka meg ugyanolyan semmitmondóan halad előre. Mélabús hétfők, kardinális keddek, egyre szarabb szerdák és csütör-

tököt mondott csütörtökök. Aztán végre péntek. Mindenki készítheti a kokainos zacskóját, és bejelölheti a facebook-on, hogy melyik hétvégi buliba megy el.

Csak én nem.

Nekem már elfogytak a lehetőségeim, és végre tudomásul kell vennem, amit évek óta nem akarok: az ifjúságom véget ért, és menthetetlenül a középkor felső küszöbét suvickolom. Ez pedig egyre kevesebb bulival, egyre kevesebb droggal és vérlázítóan kevés szex-el jár. Vérlázító? Azt sem tudom már mi az. Az elmúlt huszonöt évben annyit lázadtam – de olyan jó izmosan – hogy mára teljesen belefáultam.

Pedig egykor súlyos céljaim voltak.

Célok.

Mindig legyenek céljaid, különben kiürülsz, mint én. A célok fontosak, és bármilyen jelentéktelennek vagy kicsinyesnek is tűnnek mások számára, csak tarts ki mellettük.

Meg aztán az időt amúgy is ki kell tölteni valami tartalommal.

Csak hát az igyekezetünkben a tökéletességre való törekvésben nem szabadna megfeledkeznünk a választás szabadságáról.

Péntek reggel a szerkesztőségben.

Nyájas technót hallgatok a fülesen, miközben végre kinyírom a sárkányt a madzsongban. Ennek öröme aztán megiszok még egy aminosav-turmixot és várom, hogy a limbikus rendszer továbbtorzuljon odafent. Szétcsúszott hasfalam persze kisvártatva nyöszörögve jelzi, hogy ismét ki kell mennem hugyozni.

Benyitok a férfi WC-be, és látom, hogy a gyakornok csaj javában szopja a főszerkesztőt a mosdókagylók tövében. Befordulok

az első fülékbe, hogy ne zavarjam őket, és megpróbálok vizelni. Nem indul meg könnyen a dolog, és mikor végre kibukkan belőlem az átlátszó vizeletsugar, hallom, hogy a főszerkesztő épp elélvez.

Nagyszerű. Úgy látszik mindenki elégedett csak én nem. De hát már megszoktam. Hiába rága folyton anyám is a fületem azzal, hogy gondolkodjak pozitívan.

Tessék, alig bírok hugyozni.

Kimegyek a fülkéből, a gyakornok csaj a száját mossa a tükör előtt, a főszerkesztő már sehol. Tekintetünk egy pillanatra találkozik a tükörben, mikor felnéz. Szemében hideg túlélési ösztön csillog.

A nyár innentől kezdve pedig úgy folytatódik, mint valami Kaland / Játék / Kockázat könyv a kilencvenes évekből. A választás mindig a tiéd.

Mit teszel?

Odamész a lányhoz, hogy megmond neki, mennyire vonzódsz hozzá, és szeretnéd megdugni?
Lapozz a 22-re!

Közlöd a lánnyal, hogy mennyire sekélyesnek tartod az ilyesfajta viselkedést, egyben olcsó prostituáltként minősíted?
Lapozz a 13-ra!

Kimész a helyiségből, és elfelejtve ezt a kis semmisséget, úgy teszel, mintha dolgoznál?
Lapozz a 1-re!

1

Semmi kedved ma a munkához. Általában csak ösztönből dolgozol, az ötleteidre és a megérzéseidre alapozol, aztán jöhet a lexikai tudás, de ma még az sincs meg. Unottam tologatod magad előtt az elbírálásra szánt verseket, de csak néhány neo-szürrealista mocsadékot találsz, amit úgy sem adhattok ki. Ha rajtad múlna, szívesen megtennéd, de az nyilvánvalóan nem tenne jót az üzleti sikernek.

Monitorod képernyőjén a sárkányos madzsong még mindig vicсорít, és nagyon elegend van belőle, mert három hétbe telt, mire sikerült legyőznöd. Megvolt a teknős, a rák, az erőd meg a többi, de az a kurva sárkány sokáig bírta.

Úgy döntesz, inkább olvasol valamit unaloműzésésképp. Két újonnan beküldött anyag vár az olvasódon.

Melyiket választod?

A „Mutánsfilé” címűt?

Lapozz a 8-ra!

vagy a „Vallomások a hűtőszekrényből”-t?

Lapozz a 17-re!

2

Tárcsázod az embered, és azt mondod, hogy a szokott helyen. Ez a Rokerij előtti placcot jelenti, ahol sokan szállnak fel a csatornajáratokra és a nagy tömegben könnyű észrevétlennek maradni. Három villamosmegállót utazol, aztán leszállsz a Muntplein-en. Közben borzasztóan megéheztél, nem ártana enned valamit. Korog a gyomrod, mikor meglátod a sarki falafalest, ahol bitang jó falafelt állíthatsz össze magadnak. De közben tudod, hogy már várnak rád. Hogy döntesz?

Engedsz testi vágyaidnak és eszel egy bitang jó falafelt?

Lapozz a 16-ra!

vagy egyből mész tovább a találkozó helyszínére a sarok másik oldalán?

Lapozz a 7-re!

3.

Serafin a falafeles már jól tuja, melyik a kedvenc összeállításod, s amint belépsz az üzletbe, már kezdi is készíteni. Vöröskáposzta, koriander, uborkareszelék és cheddar szósz kerül a péppel teli tésztába, és már neki is láthatsz. Kiülsz az ablak mellé enni, és nézed, ahogy a meleg párok kézenfogva kelnek át a zebrán. A szemben lévő szex-moziban leárazás van a kellékek terén. Mellette a Mc'Donalds átjáró feszül, és egyből eszedbe jut a bent olvasott novella. Jóízűen majszolod a falafelt és örülsz, hogy nem üres műanyaggal telítődik az energiád. Az ételt aztán leöblítéd egy jó adag frissen facsart narancslével, hogy a vitamintartalékod is meglegyen, hiszen köztudott, hogy az aszkorbinsav mennyire hatásos másnaposság ellen, és előtt.

Mielőtt végeznél, észreveszed az üvegen át, hogy a túloldalon, a Munplein előtt egy utcai dobos készül valamiféle performanszra. Úgy tűnik, máris megkezdődik a buli.
Mit teszel?

Keversz egy kis speed-et a maradék narancslébe, noha tudod, hogy a citromsav még biztosan gyengítené az anyag hatását, de kezdésnek nem rossz?

Lapozz a 10-re!

Bedobsz egy fél ekit, hogy mire találsz valami bulit, már rendesen meglegyél?

Lapozz a 15-re!

4

A következő pillanatban megfeszül a tested, és máris endorfinok ezrei szaladgálnak fel s alá agyad rejtélyes zugaiban, miközben lábujjaid fel-le járnak, mint minden orgazmusod alkalmával. De az érzés egyre kevésbé fokozható, már csak a lassú zsibbadás marad. Amikor a forró fehér magma elhagyja a testedet, megszabdulsz a kínzó testi vágytól, és kellemes ernyedtség szállja meg izmaidat. Most néhány óráig egészen biztosan nyugodt leszel, jöjjön akármilyen stresszhelyzet.

Felszisszenve tolod el magadtól a lány fejét, aki még nyel egy utolsót, aztán feláll, hogy rendbe hozza magát. Te is így teszel, de még be sem fejezed a tisztálkodást, a lány már el is tűnik. Hümmögve mész ki a helyiségből és úgy döntesz, megpihensz egy kicsit íz íróasztalodnál.

Lapozz az 1-re!

5

Sajnos nem vagy elég tapasztalt az utcai harcokban, ezért nem sok esélyed van a herceggel szemben. Ő már kiskorában fára mászott a trinidad és tobagó-i dzsungelben, míg te a Thomas a gőzmozdony kalandjait nézted. Masszív, nyers erőt képez, és pillanatok alatt felsabdálja a felsőtestedet. Ruhád szakadásai mentén vérezni kezdesz, s miután a falhoz szorít, a szíved alá szúrja a kést, hogy kivájja a mögötte rejtőzködő lelkedet is. Következő életedben semmikép-

pen ne állj szóba csúnya idegenekkel a sikátorban. Kalandod itt véget ér!

6

Hát te tényleg meg vagy zakkánva. A sok betegség meg fizikai fájdalom teljesen elszívta a józan eszedet. És talán nem kéne minden nap szívni. Már nem tudod, mi a valóság értéke. Üres vagy és unott. Meg kellene próbálnod orvosi segítséget kérni. Kalandod itt véget ér!

7

Meglátod a vörös baseball sapkát a turisták tömegében, ahogy átvágsz a kereszteződésen a csatorna irányába. Már jól ismered azt a sapkát, de azért persze a biztonság kedvéért a szokásos módon körbejárod a terepet. Végül minden tisztának tűnik, így odamész és leülsz a padra Simaszáj mellé, aki a dílered. Ezzel a fickóval nem jó ujjat húzni, te is tudod, de hirtelen nem akadt senki a konszolidált ismerőseid közül, aki hét közben fényes nappal kokaint árul a sarkon. Persze bármelyik sikátor tövéből felkaparhatnál egy fekete-csuklyás telivért, de még a leghülyébb turista is tudja, hogy azoktól nem érdemes vásárolni. Tőlük csak a teljesen tropára ment agyúak vesznek bármit is. Ami azt illeti, ez a Simaszáj is eléggé elvarázsolt figura, aki egy másik időhullámon él. Nem nagyon lehet vele beszélni semmiről csak kémiaíró. Az összes létező szert ismeri és nagy valószínűséggel tart is mindből otthon. Miközben pár felesleges szót váltatok az aktuális Kanabiszkupa győzteseiről, észrevétlenül lebonyolódik a tranzakció is. Simaszáj azt mondja, valami buli lesz este a dokkoknál, nagy nevek lesznek reggelig. Hajrá! Ez az! Küldetésed, hogy kibillentsd magad az életed szürkeségéből, jó úton halad. Úgy

döntesz, most már tényleg enned kellene valamit, hogy bírd az estét.

Lapozz a 3-ra!

8

Amint kinyitod a fájlt, az egész képernyő megszűnik létezni, és egy óriási tintahalszörny maszturbálásának animációja jelenik meg helyette. Géped és azzal az egész napod is tönkrement. Kalandod itt véget ér!

9

Elmész a következő sarokig, ahol szintén egy kisebb tömeg gyűlik össze. Meglátod a vörös baseball sapkát a közepén, és amikor közelebb mész örömmel konstatálsz, hogy az embered az. Épp egy vörösképzű fazonnal vitatkozik, aki nagyon ki van vetkőzve magából, és isten szeretetéről prédikál. Az embered el akar szabadulni tőle, de az egyre csak hajtja a magáét, és azt üvölti, aki nem hisz, az megbűnhődik. A barátod látszólag tehetetlen, és valószínűleg ez miatt a megszállott miatt nem ért oda időben a találkára. Dühös leszel, hogy egy ilyen barom akadályozza a terved megvalósítását, és rabolja az idődet. Odalépsz közéjük, elhúszod a körből az embered és azt vágod a megszállott fazon arcába: "A vallás csak arra való, hogy kordában tartsák vele a népeket". Azzal már indulnál is, de ekkor a figura fújtatni kezd és előránt egy keresztet a mellényzsebéből, majd rád emeli. Látszik, hogy teljesen felbőszítetted, mert habzó szájjal neked ront. Meg kell küzdened vele!

Vallási Megszállott

Életerő 6

Ügyesség 4

Ha legyőzted, lapozz a 19-re!

10

A speed hatására többet kell várni, mint más szereknél, de addig majd elnézed a dobos performanszt, ami éppen megteszi bemelegítésnek. Kimész a kis térre, ahol a virágpiac sarki fényei már szivárványban úsznak a kora este ölén, és megnézed, mit tud a dobos. Amikor közelebb érsz, csodálkozva látod, hogy a szakállas fickó nem más, mint Dario Rossi, az interneten elhíresült utcai dobos, aki máris belekezd eszméletlen lábos-techno szettjébe a maga elé helyezett különféle műanyag és alumínium vödrökkel, fedőkkel. A fickó zseniálisan dobol, pár perc múlva már a közelben állók nagy része csujjogatva táncol az analóg zajra. Lassan neked is elkezd bizseregni a nyakad töve. Kellemes érzés tölt el, ezért úgy döntesz, ideje elindulni a buliba.

A saját emberedtől vetted az anyagot?

Lapozz a 11 – re!

vagy netán mástól szerezted?

Lapozz a 21-re!

11

A benned lévő minőségi anyag egyre jobban beüt. Azt veszed észre, hogy te is táncolsz, és egyre jobb kedved van. A melletted álló fickó ráadásul rágyújt egy jókora rakétára, és úgy dönt, megkínál. Sűrű hasiszfüst szakítja fel az eget, amitől lendületet kapsz, és nekiindulsz

a mámorosnak tűnő éjszakának. Elindulsz a város bugyraiba, hogy felkeress valami igazán neked való bulit.

Lapozz a 12-re!

12

Nyárzáró techno buli a dokkoknál.

Tökéletes opció a figyelemelterelésre, de még felszívott a fél gramm speed sem tudja feledtetni, hogy fél óránként pisálnod kell. A kihe-lyezett mobil WC-k közül már válogatsz, mert feltűnik, ha állandó-an ugyanahhoz jársz.

A színpadon Boris Brejcha tekeri, és milyen jól. Az arcát ugyan nem látni a jellegzetes törzsi maszktól, amit fellépéskor viselni szokott, de ez senkit nem zavar. A tenger hasadékában igen jól szól a high tech minimal, neked pedig csak lüktet az agyad, mintha mindig is ez lett volna a dolga. Az este folyamán bőségesen ellátod a szerve-zetedet amfetaminnal, opiát és kannabisz származékokkal, hogy hajnalra igazán szét legyél csúszva. A zene feldob, a körülötted tán-colók kedvesen vigyorognak, vagy elrévedve táncolnak, vagy mindkettő. Úgy tűnik, sikerült teljesítened a magad elé mára kitű-zött célt.

Lapozz a 23-ra!

13

A nők alattomosága olyan erős, hogy néha még benned is felülírja az irántuk érzett vágyaidat. Elküldöd a gyakornokot a bü-dös picsába, azt kívánva, ótvar kurva legyen belőle, mire harminc lesz, aztán becsapod magad mögött a WC ajtaját.

Elégedetten térsz vissza íróasztalodhoz, nem gondolva rá, hogy szavaidnak milyen következményei lehetnek, ha a csaj hisztizni kezd. Hiszen itt sincs másképp, mint mindenütt a világon: mindenki a saját köreit védi, mindaddig, amíg az az ő érdekeit szolgálja.

Már bánod, hogy annyira nyers voltál az előbb, és arra gondolsz, ez is csak a fél-impotenciád kivetülése. Hiszen érzed, hogy már nem vagy olyan, mint régen. Máskor minden nap megkívántál valakit az utcán, aki jól nézett ki, néha még ki is verted rájuk esténként, mikor a feleséged elaludt. De mostanában valami nem az igazi. Mintha elfogyott volna a vágyad. És ez nagyon idegesít.

Lehet, hogy csak időt kell adnod a testednek, hogy visszataláljon önmagához.

Tudod, hogy nem kellene ezen agyalnod. Az lenne a legjobb, ha elterelnéd valamivel a figyelmed, míg a helyzet magától megoldódik, de mindig ez megy a legnehezebben. De amikor eszedbe a jut a jelszavad (KPT), úgy döntesz, mégis megpróbálsz. Elindulsz hát, hogy keress egy helyet, ahol levezetheted a feszültséget.

Lapozz a 12-re!

14

Szerencsére gyerekkorod óta szépen teljesítesz a Tekken játékokon, így az évek alatt már számos fogást sikerült ellesned, ami most megmenti az életed. Kirúgod a herceg kezéből a kést és egy válldobással a földre teríted. Próbál ellenállni, érzed, hogy a nyers erő dolgozik benne, de annyira elszántan akarod azt a drogot, hogy egy jól irányzott öklözéssel a földön tartod. Ezután a könyököddel vi-

szel be párat az arcába, és hallod fejének koppanását a hideg utca-
kövön. Teljesen elszédül és visszahanyatlik a kőre. Gyorsan feltéped
az övtáskája zipzáraját és belemarkolsz, ahogy csak tudsz. Kezedben
egy jó adag mindenféle droggal felpattansz és futni kezdesz a siká-
tor másik vége felé. Végre szereztél egy kis anyagot. Most pedig
irány valami buli!

Lapozz a 12-re!

15

Az extasy hatására természetesen várni kell, de úgy hiszed, majd
meghozza a hangulatodat a dobos performansz, ami éppen megte-
szi bemelegítésnek. Kimész a kis térre, ahol a virágpiac sarki fényei
már szivárványban úsznak a kora este öln, és megnézed, mit tud a
dobos. Amikor közelebb érsz, csodálkozva látod, hogy a szakállas
fickó nem más, mint Dario Rossi, az interneten elhíresült utcai do-
bos, aki máris belekezd eszméletlen lábos-techno szettjébe a maga
elé helyezett különféle műanyag és alumínium vödrökkel, fedőkkel.
A fickó zseniálisan dobol, pár perc múlva már a közelben állók nagy
része csujjogatva táncol az analóg zajra. Lassan neked is elkezd bi-
zseregni a nyakad töve. Kellemes érzés tölt el, ezért úgy döntesz,
ideje elindulni a buliba.

A saját emberedtől vetted az anyagot?

Lapozz a 11 – re!

vagy netán mástól szerezted?

Lapozz a 21-re!

Serafin a falafeles már jól tuja, melyik a kedvenc összeállításod, s amint belépsz az üzletbe, már kezdi is készíteni. Vöröskáposzta, koriander, uborkareszelék és cheddar szósz kerül a péppel teli tésztába, és már neki is láthatsz. Kiülsz az ablak mellé enni, és nézed, ahogy a meleg párok kézenfogva kelnek át a zebrán. A szemben lévő szex-moziban leárazás van a kellékek terén. Mellette a Mc'Donalds átjáró feszül, és egyből eszedbe jut a bent olvasott novella. Jóízűen majszolod a falafelt és örülsz, hogy nem üres műanyaggal telítődik az energiád.

Mikor végzel, átvágysz a sarok túloldalára, melynek tövén ott virít a Rokerj III felirat. Nem sok turista van, de még jobban aggaszt, hogy nem látod az embered. Hívod a mobilján, de nem veszi fel. Vajon mi történhetett?

úgy véled, elrabolták az UFO-k, ezért rendőrt hívsz?

Lapozz a 6-ra!

bejárod a közeli utcasarkot, hátha megpillantod valahol?

Lapozz a 9-re!

tovább mész a sikátorok felé, és veszel valamit az utcai árusoktól?

Lapozz a 20-ra!

Ez a kispróza egy meghasonlott gasztro-bloggerről szól. A főszereplő már jó ideje a hűtőszekrényben lakik, hogy lehűtse gasztroszakértelmének szenvedélyét. A műanyagétel gyártás rejtelseiről és belső titkairól beszél, lerántja a leplet a világot uraló ipari és mezőgazdasági konszernnek mocskos népmérgezéséről. Kukorica génma-

nipuláció, szarvasmarha-gyáarak, termőföldpusztulás, vegyi mérgek. Lehangoló délutáni műsor. Ettől nem leszel jobban, csak még inkább magadhoz térsz. Küldetésed, hogy próbáld meg jól érezni magad. Mit teszel hát?

felhívod a díleredet hogy valamivel feldobd a napod, és elindulsz valamerre?
Lapozz a 2-re!

vagy megnézed még a „Mutánsfilé” című anyagot is? Lapozz a 8-ra!

18

Tested megfeszül, majd forró örökítő-anyagod ráspriccel a lány arcára, meg a hajára, egy része pedig eltalálja a szempilláját is. A végén csordogáló maradéknak már csak a blúzában jut hely. Ezt azonnal észleli, és nemtetszésének ad hangot, te meg közlöd, hogy most már mindegy. Néhány óráig egészen biztosan nyugodt leszel, jöjjön akármilyen stresszhelyzet.

A lány ekkor feláll, hogy rendbe hozza magát. Te is így teszel, de még be sem fejezed, mire ő már el is tűnik a helyiségből. Hümmögve mész ki és úgy döntesz, megpihensz egy kicsit íróasztalodnál.

Lapozz az 1-re!

19

A vallási fanatikus a földön fekszik elterülve. Büszke vagy magadra, hogy jó példát statuáltál a járókelők tömege előtt a képmutatást illetően. Barátod teljesen odavan attól, hogy megmentetted egy kellemtelen szópárbajtól, ami elrontotta volna a délutánját. Amikor be-

húzódtok egy közeli kapualjba és előveszi a cókókját, hálásan nyújtja át neked a megrendelt csomagot, sőt még néhány extasy tablettát is mellé dob a szűkösebb időkre. Jó üzletet kötöttél. Úgy döntesz, most már tényleg ideje lenne enni valamit, hogy jobban bírd az esti bulizást. Elkészönsz a díleredtől és megindulsz a sarki kebabos felé.

Lapozz a 3- ra!

20

Tudod, hogy veszélyes vállalkozásba kezdte, hiszen a sikátorok tövében fészkelő elfajzott dílereknek nem túl jó a híre. sohasem tudhatod, valójában mit veszel tőlük, mert a jó tippeket csak a bennfentesek tudják, a helyi dzsungellakók. De ha nem rabolnak ki, és lesz némi szerencséd, akkor talán kifoghatsz valamit.

Az egyik utcácskában sötét ruhába öltözött, nyurga fekete bőrű férfi közelít feléd. Fején csuklyát hord, csak két szemgolyójának kontúrja fehérlik. Körbenézel, és látod, hogy a közelben nincs senki. Amikor közelebb érsz, a fickó maga elé mormolva megszólít: „*kokain, extasy, something else?*” Itt az alkalom, hogy vegyél valamit egy utcai árustól. Megállítod, és megmondod neki, hogy szükséged lenne két gramm kokainra, esetleg speed-re, meg néhány extasy tablettára a szűkösebb időkre. A kellemetlen külsejű alak előhúzza néhány pakkot az övtáskájából és a kezébe nyomja, mire te előveszed a pénztárcádat és odaadod neki a pénzt, amit pofátlanul magas árnak vélsz, de úgy gondolsz, most nem tehetsz mást. Amint a fazon meglátja a pénztárcában sorakozó nagyobb címleteket, felcsillan a szeme. Hirtelen megvadul és neked ront, hogy kiraboljon. Bal kezében egy

csuklós bicskát szorongat. Meg kell küzdened a Sikátor Hercegeével!
Dobj a dobókockával.

Ha a kapott összeg páratlan

Lapozz az 5-re!

Ha a kapott összeg páros

Lapozz a 14-re!

21

Ahogy haladsz előre a térben, egyszerre azt érzed, hogy émelyegni kezd a gyomrod. Valami nem stimmel. Talán még sem volt jó ötlet az utcán venni drogot? Szemeid izzani kezdenek, homlokodon kiüt a verejték. Hamarosan annyira rosszul vagy, hogy be kell fordulnod egy közeli kapualjba hánynod. Vagy talán a falafel volt ennyire rossz? Nem. Ez egyértelműen hamisított, felütött amfetamin hatás-tünet, amibe most jól belefutottál, és ezzel elszúrtad az estéd hátra lévő részét. Lehet, hogy kicsit később jobban leszel, feltéve, ha van nálad kalcium tabletta (*Ez esetben vedd be, és lapozz 12-re*), máskülönben végigrókázod az egész Amstel-partot, és nem sikerül teljesítened a ma estére kitűzött feladatod. Kalandod itt véget ér!

22

Nem sokat szórakozol a nővel, mert úgy gondolod, az ilyeneket így kell kezelni, vagy legalább is egy próbát megér. Kerek perec megmondod neki, hogy szexre van szükséged, és ezért hajlandó vagy bármit megtenni. Azt feleli, hogy csupán pénz kérdése.

Kiveszel a nadrágzsebedből egy köteg papírpénzt és a kezébe nyomod. Azon nyomban a sliccedhez nyúl és nekiáll kiszabadí-

tani Willyt. Teljesen elveszted az eszed. Az sem érdekel, hogy bárki bejöhet, és ide amúgy is csak senkik járnak.

Ritmikusan hullámozó fején a haj kettéválasztását nézed, és próbálsz koncentrálni, nehogy túl hamar elmenj. A meleg nedveség elárasztja ágyékkodát, és azt kívánod, bárcsak órákig tartana, de érzed, hogy mindjárt elsülsz. Átkozod magad, amiért nem leszel képes megdugni ezt a csinos nőt, és biztosra veszed, hogy a gyakori maszturbáció miatt kialakult szexuális tompultságod az oka annak, hogy egy valódi test érintése esetén nem vagy elég kitartó.

Mit teszel?

Beleélvezel a lány szájába, és hagyod, hogy lenyelje?

Lapozz a 4-re!

Inkább kihúzkod a péniszedet és megkéred a lányt, hogy kézzel vezessen le, miközben az arcára élvezel?

Lapozz a 18-ra!

23

A nyár lassan véget ér, de úgy érzed, végre sikerült egy kicsit kapcsolódnod, kiszakadnod a hétköznapi szürkeségeből, s bár tudod, hogy a valóságtól való menekülés nem megoldás, és, hogy visszatérés után néhány napig még rosszabb lesz, mint előtte, de úgy érzed, megéri. szabadságod e néhány pillanatát senki sem veheti el tőled.

Azon töröd a fejed, vajon hány tini veszítette el a szüzességét ezen a nyáron? Mámoros esték, végigdorbézolt hajnalok, reggelbe hajló, bajlós afterok. fesztiválhenger, sör és amfetaminszármazékok.

biciklizés a fülledt tücsökciripelésen át.

puha techno. high tech minimal.

Amikor hazafelé indulsz, teljesen elégedet vagy magaddal. Betonkeményre beállt tudatoddal még eltalálsz az első villamos-megállóig, csíkszemekkel végigszántod a rakpartot, és tudod, hogy amikor hazaérsz, az első dolgod az lesz, hogy beraksz valami amatőr pornót és kivered, ahogy ilyenkor mindig szoktad, mert az évek alatt megtapasztaltad, hogy az anyagtól másnap mindig kanos leszel. Érzékeid kitágulva. Vár az aszkorbinsav.

Küldetésedet teljesítetted!

Jöhet a következő kaland!

Ősz

Ezen az őszen az élősködők új terveket ötlöttek
korgó roncspusztáikon nyelvtelen kacskaringókat húzva
a fák fölé és azt gondolván ma végre betörik a napot
és felvésik magukat a bepiszkolt időre csak legyen aki
megfőzi a vacsorát - ha már
mellettük rónákon át fakulnak a klóntelepések
az előre kódolt tűrésre születtek akik torz kényelmüket
csak úgy nyögik, mint őrzik megfélemlített reményeiket
és látszik valahol a falakon túl, hogy
az elvékonyított társadalmat a feddhetetlen vezérek ülik meg
és mindkét irányból hártványi huzalon pattog a lüktetés
amit érinthetetlenségük táplálása fölöz le itt:
a pékek korán kelnek és az élet semmit sem ér

miután ez a nyár is beváltatlan ígéretként távozott, kijövök a japán-
étteremből, és a parkolóban tovább már nem süt rám a nap
a kereszteződésben tétova angyalok párolognak - a félhomálytól
nem látják meg a kegyvesztett dicsőséget
csak megszokott mozdulatokkal kapcsolják ki a szívdetektorokat
hogy senki ne találjon haza, közben
a vezérek olajozzák a hátsó üléseket
ahol kimakkozott lányok száradtak el
az élősködők meg vihogva üvöltik, hogy tűrj még
de a történet elveszti fonalát

azt hiszem rekordot döntöttem - kilenc

gondolom, mikor testem fájdalomszakaszainak számát ejtem
magam mögé, kilenc, mint a tűzokádó sárkány feje
én meg azon tűnődöm, most kellene-e végleg befejezni, kinyírni
magam
és kész
vagy álljak fel megint, álljak fel innen is, aztán meglátjuk.
elvégre nem hagyhatom magukra a gyerekeket.
A többi már igazán nem számít, de
a két kicsi nem érdemli meg. picsába.
szóval maradnom kell, és tovább tűrni.
Hát akkor legyen az, hogy egyenként próbálom levágni a sárkány
fejeit. Az utolsót egészen biztosan nem sikerül majd, de már csak ott
lennék.

Egyenlőre az Oude-kerk bestiális tornyai tövében haladok, s
mint egy vezényszóra rajzanak ki elém a szertartásos ruhába öltö-
zött kéregetők, akik a templom felújítására gyűjtenek, én meg úgy
teszek, mintha ott se lennék, hiába néznek rám, kérlelhetetlen va-
gyok, játszom a szívtelen sznobot, vagy az érdeklődését vesztett
idősödő felsővezetőt, játszom a másodpercekkel, élvezem, hogy
befolyásolom az időt, amit nem azért adtak, mert jár, hanem, hogy
dolgozzak is meg érte, és most alibiből azt figyelem, hogyan válto-
zik évről évre a táj, és közben rájövök, hogy engem igazából már
csak az hoz lázba, ha gyermekorom nyarainak új könyv illatát érez-
hetem – ami pedig elég ritka.

Elsuhanok a hívők közt, menthetetlenül tépem el társadalmi
szerepvállalásaim utolsó madzagjait, melyek legtöbbünket fogva
tartanak, utolsó cikázó lépéseimmel kijátsszom a pillanatot, hogy
sokan még mindig a módfelett képmutató vallásokban lelnek tá-

maszra, és azokat használják menedékként a legyőzhetetlen valósággal szemben.

A Magamfajták viszont úgy élnek, mintha már az utolsó szakaszban éreznék magukat, ahol látszólag nincs is igazán már tétje semminek, de végül is minek siettetni a dolgokat, el lehet még nézelődni. És ha netán tényleg valamiféle csoda folytán mégis rendbe jönnek a dolgok, akkor majd újra nekiállhatunk megmagyarázni, hogy mi értelme.

Majd. Egyszer. Addig is túlélünk.

De legalább nem csüggünk soha meg nem valósuló illúziókon, mint ezek a szerencsétlenek a téren. Amióta orvosok, ultrahang-berendezések, vizsgálóhelyiségek és klórszag montázsaiban telnek a hetek, már jó pár ilyen embert láttam. Már megismerem őket. Látom az arcukon, hogy tudják. Néhányuk még küzd, mások végleg beletörődnek a vesztesbe. „Soha nem adom fel” ez lenne az én jelszavam is, de csak azért, mert ez a másik verzió az öngyilkosság mellett, amihez úgy tűnik még mindig nem gyúlt össze elég indok az évek során. Pedig a sors igazán sokat tett érte, de talán van még egy-két adu ásza, amire szinte már számítok.

Igen, a felségem szerint egy kicsit paranoiás lettem, és minden apró jelből a legrosszabbra következtetek.

De hol volt ő az előző évek alatt, miközben én vizsgálatról vizsgálatra jártam?

Nyomogatta a gombokat a laptopján.

Úgy látszik, boldogabbak azok, akik nem törődnek semmivel. Nem tudom. Vissza kell mennem dolgozni.

Az őszi kíméletlenül lecsap az alkalmazottak hangulatára a szerkesztőségben is. Én mondjuk kivált jól bírom azt az elmúlást, amit az évszak képvisel, szeretem nézni, ahogy a fák lassan levet-

köznek, a kertekben napról napra gyűlnek a rozsdafoltos levelek. Hiába kaparja össze őket az ember, másnap megint ott vannak, és így megy ez hetekig, van aki hagyja, hogy a fű beléjük fulladjon, mások meg módszeresen eltakarítják napról napra, miközben párát köpködnek a felhők, a nap pedig egyre távolabbra tartja magát a saras, fellazult földtől.

A hangulatom is inkább beletörődő, mint lemondó, de ahogy a többieket elnézem, rájuk is inkább a fásultság vesz erőt. De azért nekem is kijut a jóból. Az asztalom túloldalán itt ül ez a tenyérbemászó képű kis köcsög, aki máris a halál faszába küldenék, ha nem lenne a kiadótulajdonos unokaöccse. Persze klónfeje van, a legutóbbi buzeráns divatot követi, amely megint olyan, mintha nem tudna már magával mit kezdeni: a dolgokat már elmondták, a stílusokat már kitalálták, semmi új nem történik, csak a már meglévő mozzanatok keverednek. Mindenki egyforma akar lenni. A srácnak éppen ezért oldalt jól fel van nyírva a haja, felül meg olyan félhosszú, oldalra fésült, olyan, mint bármelyik New Kids On The Block-os fazonnak a '90-es évekből, amelyet egyébként nagyon is szerettem, de, hogy harminc évvel később megint ez jön velem szembe, az szerintem nem divat, hanem baromság, ötlettelenség, gagyi és kész. Ezek a srácok mintha nem akarnák eldönteni, hogy melyik nemhez is tartoznak. Természetesen szemüveget visel, de már nem lehet tudni, hogy dioptriás-e vagy az is csak kellék, mint általában a mai suhancokon, akik ezzel akarják takargatni erősen hiányos intellektusukat, na meg persze a szakáll, amellyel ennek itt nincs szerencséje, mert a hormonjai annyira sem képesek még, hogy normális arc-szőrzetet termeljenek maguknak, így hát ez a fél-buzi kénytelen beérni a szemüveggel meg a belőtt sérójával.

Szóval nem elég, hogy el kell viselnem a látványát, a főszerkesztő minden áron ki akarja adni ennek a serdülőnek az írásait, verseket is ír, naná, el kell olvasnom az egész szánalmas értékrend-

szerét, amivel semmire sem fogok menni, és tényleg igazán meglepne, ha találnék benne valami igazán értékelhetőt, vagy csak egy mondatot, amiért megéri kiadni, mert már találkoztam olyannal is, igen, de korántsem így nézett ki, és persze nem is adtuk ki, mert senki sem volt, és ha rajtunk múlik, nem is lesz.

De hát ki tudja, hiszen az idő, meg annak véletlennek hitt hullámai folyton megváltoztatják a körülményeket, nem beszélve arról, hogy gyakran erőfeszítéseink mellékösvényei változtatnak meg mindent, noha semmi sem általánosabb, mint a tehetséggel megáldott sikertelen ember, akiből soha nem lesz semmi.

KPT

Úgy döntök, abbahagyom az edzést, és megpróbálom visszaidézni hőskorom napjait: az alkoholhoz fordulok. A jó öreg megbízható szer már kiment a divatból, de hátha sikerül előkotornom valamit az idegrendszerem mélyéről, amely emlékeztet arra, amikor jól éreztem magam. Lehet, hogy nem lesz semmi értelme, és még rosszabbul is fogom érezni magam, de úgy hiszem, egy próbát megér, azok után, amin keresztülmentem. A sérvem még mindig érzékeny, még mindig nem bírok rendesen hugyozni, és a szexet sem kívánom. A testem valószínűleg túlfeszül a munkahelyi meg az otthoni stressztől. Elhatározom hát, hogy egy hétig nem edzek, és minden este inni fogok.

Jellemző, hogy az első este nem sikerül túl jól, a bor mintha nem ütne, gondolom túl jó az erőnlétem, vagy mi, úgyhogy másnap már egy hozzám sokkal közelebb álló klasszikushoz, a vodkához fordulok.

Ha az ember vodkát iszik, ne elégedjen meg a pacsmaggal, amit a legtöbb helyen árulnak, keressen magának olyan helyet, ahol

jófélét mérnek. Legjobb az orosz vagy még inkább az ukrán, teljesen mindegy milyen *noname*, de az se baj, ha ismertebb. Fénykoromban egy üveg ukrán Sztolicsnajáért sok mindenre képes voltam.

A könyvespolc tetejéről leveszem az évek óta féltve őrzött díszdobozos Sztolit, és szertartásos módon, kovászos uborkával mártogatva szépen lassan benyakalom. Közben előveszem a *Mezteleen Ebédet* Borroughs-tól, amit a héten ismét elkezdtem. Kétévente általában újraolvasom, hátha jobban megértem, mint előzőleg, de érzem, ezúttal sem sikerülhet. Viszont most is állandóan feláll tőle a farkam olvasás közben, mivel majd' minden oldala tömény perverzítővel átitatott orgia, ezért képtelen vagyok napi tíz oldalnál többet kibírni. Lassan haladok, bevodkázva pedig pláne.

Az ital hatása végre nem marad el, a Sztolicsnaja megbízható, mint egy japán penge vagy egy amerikai fehérjeturmix. Limbikus rendszerem rendesen összezavarodik, tudatom kissé megroppan, már ha eddig nem volt betörve. Képtelen vagyok egy helyben maradni. Ráadásul beüt a szokásos RLS szindrómám is, amelyet nehezen viselek. a Nyughatatlan Láb Szindróma tünetei általában akkor törnek az emberre, mikor nem számít rá. Elalvás előtt vagy nyugalmi állapotban a legvalószínűbb. Egyszerűen muszáj megmozdítanom a lábamat, nem bírom egy helyben tartani, már a percenkénti rángásoknál járok. Úgy döntök, inkább kilépek valamerre, ha már úgy alakult, hogy a régi életemet éljem a régi szokásaimmal. A gyerekek alszanak, az asszony meg olcsó vetélkedőt néz a tévében, úgyhogy nem sokat teketóriázok.

Megpróbálok huzogozni egyet, s miután többé-kevésbé sikerül, befújom magam a kedvenc Clinique Happy-mel, hogy még jobb kedvem legyen. Emlékszem, régen csak a Denim meg az Axe volt,

és slussz. Változnak az idők. És ez a rendszer arra épül, hogy minden vágyadat kielégítse, miközben rabszolgává tesz. De aztán minden amire nagyon várunk, túl kevésnek és gyorsnak tűnik, amikor végre eljön. Már vége is. Ha pedig túl sokszor ismétljük, akkor elmosódottá válik. És mégis. Egy rakás boldognak tűnő ember rohangál odakint, de legalább is úgy néznek ki, mint akik jól bírják. Olykor irigylem őket.

Én is élni akarok. Port akarok látni. Meg szilánkokat - összetörő bútorokat és beszakadt falakat. Falrepszeket akarok.

Az éjszaka koloniál stílusú husángokat ereget felém, amikor az utcára lépek. Érdes banánpüré illat terjeng a közeli fák alatt. Meg sem állok a Rusland-ig, amely azon kevés helyek egyike, ahol jóféle lila cuccot lehet kapni. A városban nem sokan foglalkoznak a termesztésével, de az itteni török üzemeltető páros nem aprózza el a különlegességeket.

Másfelet veszek a felturbózott *Purple Haze*-ből, amit helyben be is tekerek két cigire némi konyakos dohánnyal felöntve. Mialatt elfüstölöm az egyiket, a kávézó szűk előterében kihelyezett monitoron az e havi pankrációs gálát nézem. Ez az Adrian Neville csóka azért nagyon komoly. Épp szanaszéjjel tapossa az utóbbi évek három nagyágyúját egyszerre, kaszkadőri teljesítménye berepeszti a képernyőt. Basszus, de kemény ez a cucc.

Zsibbadó fejjel indulok tovább, és fogalmam sincs, hogy keveredek el a főtérig, ahol nyüzsgő esti tömeg fogad. Az egész placc tele van szétbombázott turistákkal, meg a sarkokban pózoló helyi bandamaradványokkal.

Ahogy megérkezem, egy bolíviainak tűnő fazon azonnal lecsap rám az árujával. Extra tétel yohimbin van nála, amit persze

kurva drágán árul, engem mégis megállásra késztet. Általában nem állok szóba ilyen fickókkal, de yohimbint egy évben, ha egyszer lehet szerezni a városban, és én meg már szinte el is felejtettem, milyen intenzív érzést tud produkálni az emberben ez a cucc. De ez a méregerős vágyfokozó nem igazán illik bele a jelenlegi repertoáromba, mivel a szexuális életem annyira silány, hogy félig már le is mondtam róla. De hét ez mégis csak yohimbin. Hátha.

Beugranak a régi szép idők, amikor bárhol, bármikor képes lettem volna a szexre. Az átspeedezett bulik, melynek végén rendszerint óriási kefélek következtek. Picsába. Mintha egy másik ember testében élnék. Az élet legtöbbször a megtagadása annak, ami előtte volt. Ahogy mindent kiforgatunk és eltorzítunk, miközben múlik az idő. Azt hiszem, az emlékek tesznek minket veszélyessé.

A fejem mostanra rendesen lüktet, valami megállás nélkül bolyong odafent, és én élvezem. Megcsapolum a kreditjeimet és veszek két adagot a gerjesztő cuccból. Remélem, értelmesen fel is tudom majd használni. Legfeljebb otthon kiverem rá, és megint fájni fog a hátam, hiszen így működik ez a világ: az átmeneti boldogságnak mindig ára van.

Ahogy haladok át a téren, látom, hogy egy csoport raszta, tradicionális karib-tengeri raggát tol egy hordozható lejátszóból. A sűrű füstfellegbe burkolt szertartást kínai turisták fényképezik, de az nem zavarja őket, láthatóan úgy érzik magukat, mint a dzsungel-lakók, akiket állandóan filmeznek.

Érzem, hogy az ital meg a fű lazítja az altestemet, s mintegy megvilágosodásként rájövök, hogy ezt az alkohol dolgot megint elcsesztem. Már jó néhányszor elvettem, mert soha nem tett jót, ráadásul, mivel el vagyok tőle szokva, másnap még agresszívvá is

válok. Ha az ember rendszeresen iszik, akkor nincs ezzel gond, de én, aki valaha kemény vodkás voltam, már leszoktam az utóhatásaitól, melyek ilyenkor rendszerint a családon csapódnak le másnap. Vagyis holnap ezek szerint ismét vidám vasárnapunk lesz. Az altestem romokban, de én, mint egy robot, megyek tovább.

Még jó, hogy felvettem a szuszpenzoromat.

Az utcán kezd felhorpanni a garashideg levegő, de így legalább nem zavar.

A városközpontból kifelé haladva az este sárgás műanyagfényeiben egyre inkább tompulnak a házfalak élei, a sarkokon kiállított turistacsapdák helyét átveszik az apró, de barátságos éttermek, melyeket csak a beavatottak ismernek. Épp a La Boca mellett megyek el, amely rendesen tömve van már, de mivel éhes sem vagyok, úgy döntök, inkább beülök a Sörtemplomba, a kereszteződésen túl. Ott legalább nem valószínű, hogy valamelyik szánalmasan üres munkatársammal összefutok. Mert ahhoz ma este semmi kedvem.

Haladok hát tovább a csatornák felé, és már a Keizerrijk-nél vagyok, ahol az egész utcában valamiért csuomsötét van, csupán egy nemrég nyílt Gardolé szalon hűvös fényei adnak egyetlen támpontot a szűk utcán. Esetleg benézhetnék egy kis csemegéért.

A Gardolé a legújabb örület. Néhány elvetemült karaktergyilkos találta ki az egészet - talán a hideg téli napok unalmát elűzendő - és nagyon úgy fest, hogy az emberek odavannak érte mindenhol. A világ nagyobb városaiban már mindenesetre elkezdték megnyitni a hasonló helyeket, úgyhogy robog az üzlet.

A szalon tolóajtaja elzúmmög a szemem előtt, aztán belépek.

Kopárkék kanapék fogadnak egy előtérben, meg egy dögös kiszolgálólány, akinek arcára ráolvad a bujaság. Olyan „Rohadjon

meg” típus: [már-már idegesítően hibátlan arc, kiváló formai adottságok, beépített pasimágnés - egész életében tündökölt a szépségével, és úgy tesz, mintha ezt nehezen kezelné, de közben élvezi] Nem hiszek istenben, de ezt biztosan valami felsőbbrendű hatalom teremtette. Időnként tele van velük a város. Egy ilyenmel való találkozás pedig igazán mély nyomokat tud hagyni. Az ember egy pillanatra szerelmes lesz, aztán arcul csapja magát, hogy kijózanodjon, s miközben továbbhalad, egyfajta kellemetlen, szűrő hiányérzetszerű kémia járja át, mert tudja, hogy egy csodával találkozott, amelynek soha nem lehet a részese.

Elnézem legújabb, lézerkivetítés mobil karkötőjét, de még ez sem bír lehangolni.

Halk nu-jazz lüktet a falakból, valamelyik régi Kruder & Dorfmeister, amit fiatalkoromban szerettem, de már nem emlékszem a címére. Ez megadja a lökést, és határozottan jobb kedvem lesz, pedig tisztában vagyok vele, hogy a zene jórészt csak arra jó, hogy elhitesse veled: az élet kevésbé rossz. Mert ez is csak egy újabb, önmagad által létrehozott illúzió, az alapvető védekező mechanizmusod része.

A kiszolgáló hölgy máris édesded hangon tájékoztat az aznapi akciókról, és az újdonságokról. A héten például le van árazva a George Bush ösztinteség hullám, meg jött egy doboz, jó minőségű Steven Tyler kokain-flash, amiből már csak néhány darab maradt. Az eladási listát még mindig Lady Gaga orgazmusa vezeti, de a csaj szerint nem olyan nagy szám.

A Gardolé lényege, hogy különböző árfekvésekben hozzájuthatunk ismert emberek érzelmeihez. A mikrobiológiai eljárásokkal lecsapolt impulzusokat kapszulákban árulják, mint a drogot. A

kevésbé tehetősek olyan alapérzelmeket vehetnek, amelyeket átlagemberekből vontak ki – általános depresszió, külvárosi közöny, idült alkoholizmus, káros elszántság vagy hazugság okozta szégyen - de ez persze nem olyan nagy szám, és a boldogság kapszuláik sem olyan tartósak. Annál inkább a sportolók, politikusok, színészek érzelmei. Egy-egy ismert híresség fájdalma megfizethetetlen.

Aztán van itt minden: megerőszkolt nők gyötrelmei, nagyfokú segítségért érzett hála, beteljesül szerelem, megjátszott orgazmus, fátyolos prűdség vagy elszalasztott lehetőség utóíze bogycukorba préselve. Igazán szép a felhozatal. Csak azt sajnálom, hogy halottakból már nem tudják kivonni ezeket az impulzusokat, én szívesen vennék, mondjuk egy Jodorowsky éber hallucinációt.

Nézem a listát és egyszerűen képtelen vagyok választani. Egy egész sor híres szakács íz-élményei. Tudósok megválaszolatlan kérdései. Elitosztigosok adrenalin löketei bevetés előtt. Egy rakás író agymenése.

Na, mindegy, végül egy Aya Ueto ébredés pillanatait meg egy dupla adag Dwayne Johnson edzés előtti bedurranás érzést veszek, melyeket a kiszolgáló hölgy máris csomagol, ajándékként pedig hozzápasszint egy interaktív Cd-t a jelenlegi termékválasztékról. [Zene: Karel Svoboda]

Az utcára visszatérve átvágok a Sörtemplom felé, de amikor megérkezem, látom, hogy itt is már az ajtón lógnak ki a vendégek, szóval esélyem sincs bejutni. Ekkor az odakint tömörülők között hirtelen megpillantom Liát, egykori életem egy itt maradt darabkáját. Már vagy ezer éve nem találkoztunk, de még mindig egész jól tartja magát [*széjjelszolizott ráncos bőr, kellemes alak, kissé megereszkedett fenék, amolyan „messziről jól néz ki” kurva típus*]

Úgy tűnik ő is észrevett, mert megindul felém fakó léptekkel, arcán pedig örömmel felöntött csodálkozás tükröződik. Kurjongatva ugrik a nyakamba, aztán máris faggatni kezd. Nem emlékszem, hogy bármikor is ennyire ragaszkodó lett volna, de azért jól esik az érdeklődése, nem beszélve arról, hogy be akarok jutni a Sörtemplomba.

Megpróbálok szépeket mondani neki, s közben végig az jár a fejemben, hogy mennyire aljas az udvarlásom. Mert azt hiszem, minden udvarlás hallgatólagos megegyezésen alapuló kölcsönös manipuláció, a hivatalos út kötelező betartása csupán - társadalmi körítés ahhoz, ami egyébként ösztönös. Itt van ez az 50-es egyedülálló nő, aki már nem kell senkinek - és én ezt most kihasználom.

Lia láthatóan ki van éhezve, úgyhogy nincs is olyan nehéz dolgom. Kezdem elfelejteni, hogy ki vagyok, és csak a pillanatra koncentrálok. Mert hát cselekvés közben nem gondolhatunk folyton a következményekre vagy másokra, egyszerűen csak a pillanatra figyelünk, nem arra, hogy utána majd mi jön.

Akkor sem gondolkodom sokat, amikor Lia előkap egy üvegcsét, és azt mondja, szerzett egy kis minőségi *rush*-t.

Nahát. Évek óta nem toltam *rush*-t. Úgy látszik, ez a váratlan meglepetések estéje. Több se kell és máris a csatornapart sötétjében állunk, orrunkkal mohón szívva fel az üvegből párologó esszenciát. Egymásnak adogatjuk a szelencét, és a harmadik körnél érzem, hogy megjön az első. Az a baj a *rush*-al, hogy a csúcshatása váratlanul csap le rád, így amikor eleinte nem érzel semmit, és rátolsz még, az végzetes hiba lehet.

Mielőtt tudatunk végleg összeomlana, megjön a komolykodós elmélkedés is, az agybizsergés jótékony mellékhatása. Lia épp rágyújt egy *Styvesant*-ra, amikor bekattan neki:

- Felgyorsult a világ. – süvölti - Sűrű és átláthatatlan, ami képződik rajta az idővel. Nem látsz ki alóla. A rétegek mögött saját külön kis világot kel létrehoznod, hogy tovább bírd.

- Ja, valami olyasmi – mondom, és én is rágyújtok.

- Azt mondják, senkinek se higgy, de kik mondják ezt? – folytatja - Azok, akinek hiszel, akikben bízol. de mi van, ha ők is átvernek? Végül bennük sem hiszel, és semmi sem változik, marad a megszokás, szóval mindent ugyanúgy teszel megint.

Miközben tovább beszél, a Sörtemplomból kiszűrődő rumba party hangjai és a mondanivalója között ingázok, nem egészen érzem stabilnak a valóságot. Szerencsére a *rush* hatása hamar elmúlik, és arra eszmélek, hogy az autómegosztós applikációját élteti, amelynek köszönhetően újra színes az élete.

- A pasimnak épp lerobbant a kocsija, így nem tudott eljönni értem, de szerencsére épp volt a közelben egy csaj, aki elvitt reggel melózni. Kiderült, hogy egy idióta. Iszonyú fárasztó volt, míg beértünk, ráadásul el is tévedt, úgyhogy a főnök pipa volt, és ez az egész napomat elszúrta. Aztán hazafelé egy rock banda hozott, de teljesen be voltak gőzölve és a város szélén kötöttünk ki, ahol tüzet raktunk meg minden. Persze előkerült egy kis hasis, ami még jó is lett volna, de az egyikük totál rám kattant, és meg akart erőszakolni. Gyorsan leléptem és még épp időben elcsíptem egy kamionsofört, akinek viszont irdatlan bűdös volt a kocsijában és furcsán is beszélt, úgyhogy az egyik lámpánál kiszálltam, mert nem akartam benne lenni a

hírekben. Kerestem egy utolsó fuvart haza. Jött is arra egy hájas arab, de inkább felhívtam a pasimat, hogy sétáljon le élém, szóval.....

Apró, fehér elefántok rohangálnak a csatornaparton, aumba negédesen zakatol a túloldalról, Lia pedig csak mondja és mondja, miközben nekem nincsenek kétségeim afelől, hogy az aktuális talpra állásaimat súlyos mélypontok fogják még követni, és hogy a pillanatnyi rendezettség csupán illúzió.

Három tompavörös pont liheg a hegy tetején a város fölött, valami valósághomály ül a közeli kishíd alatt, és mozdulatlan a csend a csatornaparton. A bamba hold pikkelyes elmúlást öklendezik a sápadt holdfénynél.

Az est további részének kvintesszenciája másnap csak homályosan tükröződik vissza az elmémből.

Ahogy kidobom a kiürült *rush*-os szelencét egy szemetesbe a Sörtemplom előtt.

Ahogy ki akarom fizetni a következő kört a pultnál, de a farkó arcú angyalány azt mondja, az előbb fizettem ki.

Ahogy kokaint szívok Lia felém düllesztett faráról a hátsó WC-ben. (Azt hiszem végül nem raktam be)

Ahogy a csontarcú Keny Arkana lábai előtt fetrengem a színpadon.

Nagydarab barnamedvék hurcolnak valami lépcsőn, melynek oldaltövét kifinomult ragadozók őrzik, feltupírozott szempilláik alatt megcsillanó könnyörtelen szemeikkel.

Megvágom magam a konyhapulton, miközben az alvást elősegítendő hasiskockából próbálok egy darabot leszedni az előttem ólálkodó napfelkeltében.

Na és Lia?

Ő elveszett valahol a rejtjelezett térben.

KPT

Újabb napok omlanak össze a konyhai falinaptáron, a reggelek kezdenek szűrni, a hajnal ködtejfölt ken a kocsim ablakára minden ébredéskor. Rendszerint forralt narancslevet öntök rá, hogy lássak, aztán megiszom a relax teámat, felkapom a gyerekeket, és már rohanok is a szerkesztőségbe.

Az ovi elég közel van, de kolosszális szöszmötölés megy a megérkezéseknél, szóval jó adag idő elmegy vele, főleg amióta hús-evő növényeket telepítettek a nagykapu mentén, csakugyan.

A kisebbik fiamat ez láthatóan nem zavarja. Amikor bejutunk az udvarra, rutinos mozdulatokkal kergeti el a földre szállt keselyűket, és máris rohan a bejárati ajtó felé, ahol a szülők sorban állnak. Egy rakás eltohonyásodott anyuka meg pár szerencsétlen balfasz, olyanok, mint én, csak meg vannak borotválkozva, még hogy.

Az egyik semmitmondó arctól tüzet kérek és rágyújtok, míg tart a sor, s közben látom, hogy az alkarizmaim tömbjei maguktól lüktetnek. Alkartömbök lüktetnek, én meg odanézek a kocsi felé, nehogy a malajziai örömlányok kikezdzék a nagyobbik gyereket, de szerencsére még korán van.

Aztán három-négyre bejutunk, és elkezdem ráadni a fiamra az óvodai egyenruhát ¶ az ő jele a tökös üstökös ¶ de azért fél szemmel az anyukák seggét stírolöm, bár nem nagyon van mit. Ez csak amolyan megszokás - pláne. Amúgy persze herótom van a társadalmi beilleszkedésekből és egyenfutamokból, hogy hát a szülők nem demokratikusan, hanem autokratikusan nevelik a gyerme-

keiket, amitől aztán azok felnőttkorukban vonzódnak az autokrata vezetőkhöz, akkor is, ha félnek tőlük - itt is nézd meg. Stírölt anyukaseggekhez tartozó szájak mozognak, az ovónéni, mint most is, mindig negédesen kedves, arcára soha nem tapadnak fel a hétköznapi gondok, profin dolgozik. Reggelente bizonyára dupla adag kitartásszirupot lő be magának, akárcsak.

A dadus közben már tolja be a reggelit a tálcás kocsin, néhány kiscsoportost elszántva viharzik a terem felé halált megvető bátorsággal, hogy túlélje ezt a napot is, minthogy.

Elsuhanó tálcás kocsi, a faliújság alatt remegő félelmek, rózsaszín pöttyös ruhászsákok.

Puszi balról, puszi jobbról, délutánjövökérted, holnap mi leszünk a gyümölcsnaposak.

Kifele menet érzem, hogy émelyeg a gyomrom, de eszembe jut, hogy a kocsiban van kóla, a Bifidus Avensis Toyota Essensis-e, jót fog tenni, miután leraktam a nagyobbikat.

A nagyobbik már gondolkodik rendesen, valamelyik nap is beront rám a WC-n, és kifejti, hogyan összpontosul a világ gazdasági hálózata hat-nyolc multinacionális konszern kezében. Nagy jövő áll még előtte az biztos, de ha a méhek kihalnak, nekünk is annyi, és már amúgy is annyi minden miatt kell szégyenkeznünk.

Haladunk tovább a belváros felé, az utcán megint zsiráftekemek hevernek, kezd feloszlani a köd. A kereszteződésnél egy albínó rendőrnő vezényel a lámpa helyett, és még van nyolc perc nyolcig.

Várom, hogy mi következünk, nézem a rendőrnő csábos ajkait, csücsörítő tekintetét, a méhek kihalnak, vajon az ő története mi lehet? Sok történetből hiányzik a kerek egész. A befejezettség érzése,

miközben mesélőjük úgy érzi, elmondott mindent. Kár ezekért a jó kis történetekért, amelyek nem térnek vissza sehová, valamint.

Megindulunk, kanyarodás közben még megnézem a seggét is, közben majdnem elütök egy fintorgó papagájt, de aztán mégis sikerül épségben az iskolához érünk.

Kiveszem a gyerek táskáját meg a gyereket, a parkolóban ma hajléktalanok árulnak pillangóköveket méregdrágán, mire megszólal az első figyelmeztető csengő. Fintorgó pillangókövek, jó kis történetek, belváros.

Puszi balról, puszi jobbról, délutánjövökérted, ne gyere, mert halloween parti lesz.

Pénzt adok arcfestékre meg kaszafenéshez, megremegek a nyolcadikos lányok látványától, aztán búcsúzóul meghagyom:

- Ne feledd, a boldogság feltétele a szelektív memória!

Nem megy nekem az az alkohol dolog. Újfent megállapítom, hogy alapvetően jó irányba haladok, de mivel nem áll mellettem senki, nincs kitől visszacsatolást kapnom, magam megfejtése pedig időigényes feladat.

Talán valamiféle hormonzavarom van.

A sok stressz, a drogok meg az állandóan képernyő előtt ülés. Na meg az a kurva sok aminosav, amit feltolok a beleimbe.

A szervezetem többlet mennyiségű kortizolt termel, hogy energiát biztosítson a folyamatos fizikai és kémiai stresszhez. Gyengíti az immunrendszerem és elvonja a szexuális energiákat is.

Rohadjon meg.

Nem állok meg.

Mindig csak előre.

Beta-ecdysteron-t tolok intravénásan a férfi mosdóban. Naponta kétszer kell lőnöm magam, hogy tartsam a szintet. Ez a cucc felturbózza az izmaimat, és az talán megszünteti a gondokat. Ha pedig majd kellőképpen felerősödöm, jöhetnek megint a drogok is.

A WC-ben olcsó kirakatsláger szól valamelyik aktuális köcsög szépfíutól, és ez egyáltalán nem hozza meg a kedvemet az élet-hez, de azért megpróbálok úgy tenni, mintha kibaszott kemény vol-nék. David Bowie és Iggy Pop is túléltek a hernyót, akkor nehogy már egy kis spenótkivonat hazarakjon.

Amikor kilépek a mosdóból, beleütközöm a fotós csajba, aki mostanában sokat jár fel, ki tudja miért.

Egész jó alakja van végül is, amolyan "Még Menthető" típus:
[*Arányai egyenetlenek, de ezért cserébe kedves, szolidan öltözik és jó vele beszélgetni a kiskonyhában, van egy Fischer papagája, és szeret csacsogni a barátnőivel, de a megfelelő kezeléssel kihozható belőle a vadállat*]

Nem lesz a belső kör tagja, de arra jó, hogy néhány percre kellemesen érezhessem magam, amikor beszélgetek vele, és ahogy előttem áll, csak szívom és szívom be a jelenlétét, arcának mozzanatait, blúza alól feltörő parfümözött bőrének illatát, szemén a fény törését, és minél több érzéki információt, ami majd élvezetesebbé teszi az élményt, ha kiverem rá.

A belső kör azok köre, akik igazán számítanak az életemben. Azon emberek szűk tagsága, akik valóban fontosak számodra. Ez a csaj csak valami csoda folytán kerülhetne be, de mivel már két hete nem ejakuláltam, teljesen elszibbadok tőle.

Az egészséges férfi szervezetben minél hosszabb ideig gyülemlik a szaporítóanyag, annál inkább kiélesednek a gyárilag beállított szenzorok. Kielégülés utáni napokban az ember csak azokra a

nőkre figyel fel az utcán vagy a boltban, akik valóban a zsánerei: akik minél inkább megfelelnek a személyes beállításainak. Aztán, ahogy telnek a napok, egyre kevesebb külső tényező számít. Negyedik napon már nem baj, ha nincs olyan jó alakja, de jó a melle és a lába. Ötödik nap már az is belefér, ha van egy kis úszógumi is. A hatodik napon már a nem is olyan jó nők is jók volnának, reggel pedig merevedésed van. A hetediken már az összes potenciálisan szóba jöhető példányt elképzeled magad alatt. A nyolcadik nap holtpont. Már nem tudod, mit akarsz. Ki kéne verni, de állandóan fáj tőle a hátad. Vársz még egy napot, hátha az asszony megsajnál, de semmi. Szenvedés. Most már azért is kibírod, és még kínozod is magad. Szajhákat nézel az internetes szexpartner keresőkön. Brutális kínálat megfizethető áron, kényelmes környezetben. Már a képektől feláll a farkad, és az jut eszedbe, még se olyan jó ötlet, mert ha egy ilyenhez elmész, két perc alatt elsülsz, ami pazarlás. Nézed az eladók mellét a boltban. A bőrükön lévő mikrobarázdákat. Nyakuk ívét, meg azt a részt ahol a fülük találkozik az oldalhajjal. Érzelmesebbé válsz, elsírod magad a Gigasztár 7 döntőjén. Érintéshiány. Jobban érzed a nők kipárolgását. Csak azt szeretnéd, hogy hozzád érjen valaki. Már egy ölelés gondolatától is libabőrös vagy. Olvasás közben félrenézed a szavakat: „elnyomta a cigarettacsikket” helyett „elnyomta a cigarettacsiklót” olvasol. Ez már a vég? Azt mondják, a felhalmozódó sperma nem tesz jó a szervezetnek.

Dumálgatok a lánnyal egy kicsit, élvezem tiszta sugárzását, aztán visszamegyek az asztalomhoz, hogy tovább írjam beszámolómat a pénteki beszélgetős műsorról, amit a kiadó a gerontofil kortárs irodalom jeles képviselőinek szervezett. Időnként azért átpillantok az asztalához és próbálom megfejtetni.

Egy nő akkor fedi fel teljes énjét, amikor gyereket csinál sz neki. Azt mondják, élje vele együtt, mielőtt elveszed.

Az semmi.

Akkor még mindig csak félig ismered, vagy talán egy kicsit jobban. Együtt élsz vele pár évet, és megkéred a kezét.

Akkor jársz hetven százalék körül. Ilyenkor már viszonylag biztonságban érzi magát, de még sok minden nyitott és bizonytalan, és hát nagyon vigyázni kell, nehogy az utolsó pillanatban elszúrja. Ez csúszós pálya, itt sokan meggondolják magukat.

De ha végül elveszed feleségül, nyomban tapasztalod, hogy milyen gyorsan változnak a dolgok. Ilyenkor mondhatni biztonságban érzi már magát. Elkezdenek termelődni benne a megnyugtató hormonok, de ezek még nem olyan erősek, mint amelyek a szülés után fognak burjánzani a testében, tehát még mindig nem adja ki teljesen magát (a terhes nők az agyuk csak bizonyos területeit használják, olyankor a többi funkció kevésbé érvényesül). Szóval a házasságkötés után sok minden megváltozik és előjön a nőből néhány addigi, rejtett tulajdonsága, amelyeket még az együttélés alatt sem fedezettél fel, nem beszélve arról, hogy ez emberek amúgy is változnak, a sejtek hét évente cserélődnek, és ez általában pont ez a szakasz. De ez még semmi.

Még mindig csak kilencven százalékon vagy, amikor a nagyszülők könnyes szemmel és tátott szájjal tartják a kezükben a karácsonyra kapott bébi zoknit vagy cumit, jelzésképpen részletekről, hogy nagyszülők lesznek.

És aztán a szülést követő három évben ismered meg igazán a nőt. Most már teljesen biztosnak érzi a helyét, ha pedig kellőképpen

ellátod a dolgodat, és megfelelsz szükségletei kielégítésének, akkor minden bizonnyal már kilencvenöt százaléknál jársz.

Többet ne várj.

Ez a maximum.

Soha nem fogsz teljesen kiismerni senkit, egy nőt meg pláne.

Le kell adnom az anyagot.

Az unalom egyenlő a nemléttel.

Erre gondolok, mikor kiveszem kényszerszabadságom első részletét, hogy kevesebb maradjon év végére. Mi a szart fogok itt-hon csinálni egy hétig?

Már a második napon kezdenek elhalványodni életem kere-teinek kontúrjai.

Senki nincs itthon. Pankrációt nézek a tévében, nyújtják a konfliktusrétest már hetek óta, most meg persze lenyomják a bajno-kot, amivel vége veretlenségi korszakának.

Hát igen.

Nem mindenkinek sikerül az, hogy jól jöjjenek ki a dolgok. Persze legtöbbszörnek összejön egy-egy mozzanatra, kisebb szériák-ra - de hogy az sokáig kitartson, csak keveseknek sikerül. A Beatles-nek például volt néhány éve, amikor minden összejött, minden klappolt.

De ha az embernek folyton azt mondogatják, hogy milyen jó, milyen tehetséges, akkor egyszer csak el fogja hinni, hogy úgy igaz, és azután ahhoz lesz hozzászokva, az lesz a természetes, ezáltal vi-szont pont azt veszíti el, amiért mindig önmaga tudott maradni.

Valamit ki kell találnom, mert az agyamra megyek.

Nézzük csak.

Valami agyrém kell, ami kurvára menő.

Egészen biztosan jót tenne a lelkemnek, ha lenyomnék valami kurvára menő dolgot.

Mi most a kurvára menő?

Internetes körkihívás.

De én nem vagyok jó ezekben a szarságokban.

Nem megy jól a felszínesség és a megjátszás.

Hát:

Mivel még csak délelőtt van, megpróbálok nem betépni, így viszont állandóan jár az agyam.

Jár az agyam, és az nem jó.

Eszembe juttatja, hogy mennyire boldogtalan vagyok.

Most pofán kéne vágni.

Hiszen elég jó életem van.

Elég jó kocsim, elég jó munkahelyem, elég jó szüleim voltak és sok mindent elértem már. Igaz, a feleségem nem akar velem szexelni és eldeformálódott. És az a baj, hogy leginkább belülről.

Egy nő vagy szolgál, vagy kihasznál.

Egyik sem igazságos.

Ha olyat találsz, ami mindkettő és egyik sem, akkor aranyhalad van.

Az egészségügyi állapotom viszont szintén kaotikus.

Mások azt mondanák, ezek csak az öregedés jelei. De én tudom, hogy ez több annál. Egyszerre vagyok fitt, éber és ugyanakkor kimerült. Több sebből „vérzem”. Talán már meg sem lennék a napi fájdalomadagjaim nélkül.

Nem emlékszem már, milyen fájdalom nélkül élni.

A minap egy pillanatra megcsapott a boldogság szele, vagy legalább is valami olyasféle érzés, mint régen. Nem tudom, az volt-

e? Mondom – már nem emlékszem, milyen volt normálisan „lenni”. Hogy nem fáj legalább három helyen egyszerre. Nem emlékszem, így lehet, hogy nem is azt éreztem, mindenesetre valami pozitív volt, sokkal pozitívabb, mint bármi az elmúlt években.

Nem tudom, mitől volt. Nem figyeltem eléggé.

Talán, hogy végre szabadságra mehetek, és azt csinállok egész nap, amit akarok? Ez túl sablonos lenne.

És én sajnos mindig hittem abban, hogy az ember sorsát a cselekedetei határozzák meg. Soha nem tettem semmit az ellen, hogy ne úgy legyenek a dolgok, ahogy mások akarják. Általában csak hagytam, hogy a dolgok megtörténjenek, csak sodródtam az eseményekkel, bízva abban, hogy jó cselekedeteim egyszer majd megtérülnek, és az én sorsom is jó irányba fordul. De rá kellett ébrednem, hogy a természet energiái nem így működnek. Legtöbbször a jó emberek szenvednek a legtöbbet, míg mások, akik aljasul viselkednek, kihasználják vagy bántanak másokat, vígan éldegélnek, és én hiába várom, hogy elnyerjék méltó büntetésüket.

Úgyhogy fend ki a bárdod, mert közeleg a tél.

A testem nem bírja feldolgozni a sok fizikai és kémiai stresszt, amit előidézek a magatartásommal. A kémia legyőzött. Meg kell adnom magam, ha normális merevedést akarok produkálni.

Abbahagyom hát az edzést és leállok az étrend kiegészítőkkel. Egy két napig nincs is baj, a szervezetem hozza a formám. De aztán elfogynak az aminosav tartalékok. Harmadnapra érzem, hogy testem különböző területein szivárogoz az izom. A szokásos napi mozdulatok már nem ugyanolyanok, nehezemre esnek, vagy leg-

alább is megérezem őket. Negyednap már kész van a derekam. Ha pedig az nem bírja, akkor a hát is megroppan. Már érzem is. Rámegy az aranyeremre. Fél óránál többet nem bírok ülni se. A hét végére tropára megyek, ha nem tolok valamit. Akkor legyen egy negyed adag rizsfehérje. Az még elmegy.

De ha már ennyit szenvedek, legalább összejöhetne valami.

A kirakatban vörös-fehérre mázolt kupacokban csordogálnak a díszek. Az ajtóban kopásnak indult télapó zizeg egy naptárral a kezében, amely jelzi, hogy még tizenhárom nap van hátra. Ha letelelik, majd újrakezdi az egészet. Itt minden nap Karácsony.

Jó lehet ilyen helyen dolgozni.

Aztán végig a Rokinon más üzletek polcait is lassan betérítik a csoki mikulás mutánsok, a marketek sorait napról napra vonzóbb hoszteszlányok uralják ünnepi díszbe öltözve. Tökéletes combjaikra ráfeszül a karácsony, mosolyuk mögött szaloncukor-kedvesség.

Minden csillogó és koordináltan arányos.

Vegyél még.

Felkeltik az érdeklődésed.

Előhozzák belőled a legmélyebb ösztönöket.

Hónapok óta én is egy prima testre vágyom.

Nem kifejezetten a szex hiányzik, hanem inkább az érintés.

A gyengédség.

Abból mindenkinek kevés jut.

Nem tudok mit kezdeni magammal.

Időnként járok egyet a tíz fokos decemberi délelőttökön, csak, hogy kiszellőztessem a fejem. Ilyenkor szeretem nézni mások házait. Elképzelem az életüket.

Mindennapi szöszmögéseikre gondolok, meg, hogy az ő válukat vajon milyen teher nyomhatja.

Az egyik délutáni séta közben a Waterlooplein-en a két őskori jazz lemez mellé veszek egy kis kokaint is, hátha mégis lesz valami szilveszterkor. Bár nem valószínű, hogy kimozdulok, de ha mégis, akkor legyen – és hát aznap beszerezni ilyesmit gyakran lehetetlenség, a legtöbben már jó előre betáraznak, nehogy nekik ne jusson.

Régi szép idők.

Egyedül maradtam.

Legrosszabb esetben éjfél előtt feltolok egy kicsit majd ott-hon, bár tudom, hogy magamban kólázni nem valami nagy dobás, de ha az ember élete beszűkül két fal közé

⌘ munka / család ⌘

akkor jórészt csak magában ünnepel, már ha eljut odáig, hogy van értelme.

Átlátszó hártyaréteg vagyunk a világot uraló hatalmasságok bélrendszerében. Csak létezőnk, a saját szabályaink által, ti meg elhiszitek, hogy minden a tiétek.

Semmit sem tudtok rólunk.

Ilyen világ ez. És azt hiszem, minél jobban elidegenedem az emberektől, annál erősebb leszek. Ha nem olvadsz be, kiközösített leszel, de ha ügyes vagy, megtalálod a saját utad. Mindenkinek ott a lehetőség.

De ha úgy vesszük, minden csak átverés, mert minden tettünk mögött valami cél feszül, valami önzés, és már csak az a kérdés, hogy ez mennyire van ellentétben a saját értékrendünkkel,

hogy mi az, ami még belefér, amit el tudunk fogadni, és mi az, amit már nem. Ezek a dolgok határoznak meg.

¶munka?¶

Jórészt csak azért dolgozunk, hogy az abból szerzett javakból azt csináljunk, amit mi akarunk. Dupla átverés. Az idő meghatározó részét kitevő munka a túlélés kellemetlen eszköze. S, ha még azon szerencsés kevesek egyike is vagy, hogy jól megfizetik és szeretted csinálni – akkor is csak egy véget nem érő harc, s mint minden ilyen, szükségképpen: aránytalan. Aránytalanul elosztott javak aránytalan újraosztása periódusokban ismétlődő természetösztönös szabályrendszer szerint.

¶család?¶

A filmek kilencven százaléka eltorzítva ábrázol bármiféle családképet és emberi kapcsolatot, a felnövő generációk pedig ezt a torz valóságot vélik normálisnak, mialatt a folyamat egyre csavarodik tovább.

A házasság: irányítás és alkalmazkodó készség.

Hogy mindig előtérbe kell helyezned mások érdekeit állandó súrlódásoknak kiteve, hogy szünet nélkül kell megfelelned a követelményeknek, megoldanod szituációkat, okosan kezelni problémákat.

Vannak, akik ezt korán felismerik, megijednek, és el sem kezdik. Vannak, akik közben jönnek rá és kilépnek az egészből. Vannak, az olyan túlélők, mint én, akik belefáradva hajtanak tovább, tudatok megváltozik, valaha épp lelkük átalakul, és már soha nem lesznek azok, akik voltak. És talán valahol az óperencián túl van néhány szerencsés, akiknek minden klappol.

Azokról mintázzák a filmeket, mert különben:

A házasság olyan, mint egy Nabokov történet: engedély adunk önmagunknak a nehezebb útra, a kíneserves pillanatokra, melyek erősebbé tesznek, vagy az örültbe taszítanak. A házasság nem a szerelemről vagy a boldogságról szól – a házasság acélke-mény küzdelem, melyet senki nem vészelhet át komolyabb sérülé-sek nélkül.

A házasság és a család: szisztematikus és önkéntes lemondás az egyénről egy más illúzió kedvéért. olyanért, amelyek azt mond-ják, hogy az egyéniségedért és feláldozott energiáidért cserébe kapsz biztonságot, szeretetet, no meg persze korlátlan szexet törvé-nyesen.

De ezek nagy része a legtöbb házasságban nem teljesül.

Az egyén elvesztése és az aránytalan áldozathozatal viszont mindenképpen bekövetkezik. Olyan érzés, mint amikor jó áron ve-szel egy jó parfümöt, de otthon kiderül, hogy csak utánzat, és ettől átverve érzed magad.

A házasságban eltöltött idővel párhuzamosan morzsolódik az egyén is. Az első években még nem sok darab mállik le, csak olyanok, amelyeket még magad is jó szívvel adnál, és lelkesen ve-szed, mint az üzlettel járó áldozatot. Aztán telik az idő, és a dolog egyre több részt követel belőled. Aztán jönnek a gyerekek és még többet. Aztán azt veszed észre, hogy minden erről szól. Intézkedés, feladás, előre engedés, alkalmazkodás ismét.

A biztonság? Illúzió.

Ebben a világban semmi sem biztonságos.

Csak önmagadra számíthatsz.

Korlátlan szex.

Na, persze.

Valószínűleg a házások szexelnek a legkevesebbet.

Főleg harminc felett.

és a plusz egy bónusz:

¶edzés?¶

Csak azért csinálod, hogy az előző kettő bírd, a fegyelmettség kitartóvá tesz és eltökélté, emellett figyelemelterelésnek is kiváló, mielőtt a valóságtól teljesen indolensé nem válsz.

Az edzés dresszírozza a gondolkodásmódod, ahogy az elfogyasztott művészfilmek és könyvek is. Ez segít a túlélésben, és, hogy eljuss a kiskapukig.

Mert a megoldások léteznek, csak meg kell találni őket.

Annyira üres vagyok.

Egy délután aztán azon kapom magam hát, hogy a masszázslányokat vizslatom az *allyourdreamscometrue.com* könnyedebb szekciójában. Itt a lányok nem vállalnak aktust, ellenben egy kis hátmasszázs után extrákkal szolgálhatnak.

Ezt persze a csatornák mentén is megkaphatnám bármikor, de az ottani lányok többségében semmi lojalitás: jórészt külföldi munkavállalók, akiknek az egész üzlet csak futószalag. Lezavarják húsz perc alatt aztán kidobnak a bíborfénybe öltöztetett utcára. ≈
[Gyér Világ]

Nekem érzésekre van szükségem, és ha elsőre nem sikerül, majd tovább kutatok.

De ez az oldal valahogy meggyőzőnek tűnik. Exkluzív szolgáltatásokat nyújtanak, nyugodt környezetben, hízelgő helyi lányokkal.

Belövöm a kedvenc paramétereimet a keresőbe (hajszín, mellbőség, életkor túl-ig, szilikon igen / nem) aztán rátapadok a képernyőre dobott tucatnyi képre.

Krijstent választom, és azonnal fel is hívom.

Aztán leborotválom a fanszőrzetemet, hogy legyen teljes az élmény.

Egy pohár bor kíséretében benyelem a nemrég vásárolt yohimbin adagom felét, intravénásan belövök egy kis noradrenalint és megindulok a keleti dokkok felé.

A város már kora este betakarószik, a nappalok még mindig előrefelé hajtanak, a járdákon emberi öntudatlanság tükröződik.

Megyünk a dolgunk után.

Sárga fények lüktetnek a Damrak kirakatainak hajszálerein, és nemsokára elérem a pontot.

Becsöngetek, a kaputelefonon útbaigazítást kapok a feljutáshoz, ami nem is olyan egyszerű, de végül sikerül.

Ajtórácsok nyílnak, mögülük egy szempár tessékel.

Amikor az ajtó becsukódik mögöttem, szemügyre veszem Krijstent, aki nagyjából huszonnégy éves lehet, alacsony és úgy néz ki, hogy azonnal rávetném magam.

Két szál fehérenemű van rajta csupán, meg a tompán ragyogó mosolya. Perfekt testi arányokkal rendelkezik, a képek nem hazudtak, de előben még jobb. Csak az arca jelent újdonságot, amelyet a hirdetésekben kitakarnak, de nem csalódom. Mosolyog, igazi bárátnő feeling árad belőle, azonnal megkedvelem, és ő is ezt mondja rólam, amikor átnyújtom a bonbonos tasakot. Felhívom a figyelmét, hogy vigyázzon a csomagra, mert extrák vannak benne. Azonnal megérti és továbbmosolyog.

Bevezet egy szűk, de hangulatos szobába, ahol lány chill-out szől és gyertyák csomkjai ontják az azúrfényes hangulatvilágítást.

Fénylő szempilláival rám mosolyog, és megmutatja, hova tehetem a ruháimat, s mire pőrere vetkőzőm már vissza is tér egy törölközővel.

Elzavar fürdeni, és azt mondja, bent vár majd.

Kétszer megmosom mindenütt.

Kilépek a fürdőből, egyenesen vissza a szobába, ahol aztán a masszázsigyra fektet és betakarja a hátamat egy másik lepelletel.

Az előre felmelegített langyos masszázsolajjal bekeni a lábfejeimet, majd elkezdi a mutatványt. Nem túl erős, nem túl gyenge a keze, de mindegy is, mert legjobban az érintése tetszik, bármit is csináljon. Teljesen átadom magam az élménynek.

Közben beszélgetni próbál. Semmi erőltetett, és valahogy azonnal egymásra hangolódunk. Nem is értem. Tényleg jó fej ez a csaj, néhány percre meg is feledkezem a dolog erotikus töltetéről. Akkor riadok fel csak, amikor időközönként átfut a heréimen egy pillanatra.

Aztán azt mondja, ha már ilyen jó barátok lettünk, feladatot bíz rám. Felültet az ágy szélére, amely közvetlenül a tele tükör fal mellett van. Elém rakja az olajos tégelyt és megkér, hogy most én is kenjem be egy kicsit.

Mialatt kézbe veszem az olajat, lehúzza a bugyiját, figyelem azonnal elvonja teljesen leborotvált öle, ami felettébb kíváncsian fest. Aztán a melltartóját is leveszi.

Feszés és kemény, mint még soha ≈ [Nevetés a sötétben]

Végigkenem mindenütt, átölelem, le a fenekére is, közben dörgölőzik hozzám, megfordul, előlről markolom, le-fel jár a kezem,

és egyre merevebbé válok. Odarakja magát hozzá, hátrafeszl, nyögdéssel.

Megfordul, leviszi a térdem felé a már mindenhol csordogáló olajat, és egy pillanatra a szájába vesz. Teljesen elborul az agyam, úgy fest neki is, mert azt mondja, most már.

Most már.

Minden álmod valóra válik.

Elernyedek, ő leszáll és eltűnik halálra ítélt utódaimmal, s mire magamhoz térek, már mosolyogva vissza is tér.

Pár kedves szó, aztán menjünk el közösen fürdeni.

Bekeni a mellemet én az övét, megint kezd felállni, nevetgélünk. Megfordul, megmosom a hátát, néha hozzáér a / nyakába csókolok, most ő akarja az én hátam.

Ekkor egy pillanatra elhallgat, keze valahol félúton megáll.

Hátranézek és értetlenséget látok az arcán.

- Mi a baj? – kérdezem

- A tetoválásod....- nyel egyet – én téged ismerlek. Jézusom, tényleg, hogy nem ismertelek fel azonnal? – sápad el és egyszerre tűnik rémültnek meg boldognak. – Nem láttam a félhomályban...

- Ismerjük egymást? – hűl meg ereimben a vér. Nem emlékszem rá sehonnan, de látom, hogy nem viccel.

- De még mennyire. – feleli, majd megmondja a nevét.

A Világegyetem unikornisai vagyunk.

Egymás hullámrezgéseibe kapaszkodva haladunk előre az időben, ami nem létezik.

A lányban első igazi szerelmem kishúgát tisztelhetem, aki akkoriban kezdődő tinédzseréveit élte meglehetősen vehemensen.

Még a nevetéseire is jól emlékszem. A nővérével annyira eszelősen forró volt egyberezgésünk, hogy az egyetem utolsó évében náluk laktam. Ő esti iskolába járt, én meg délutánonként a húgával kosaroztam a hátsó udvaron.

Akkor még nem ilyen haja volt.

És a mellei sem voltak ilyen perfektek. ≈ [Adomány]

Kifut az arcomból a szín, a lépcsőház felé kering, de eltéved, mi meg nézzük egymást, és azt se tudjuk, mit mondjunk.

Aztán felöltözünk, de még nem akaródzik mennem.

Ripityára szaggatjuk egymás emlékeit, próbáljuk összerakni a szétesett darabokat, és némelyeket egész jól sikerül.

Érzem, hogy valami irdatlan erejű érzelmi hullám közelít felém a gyomrom tájékáról.

Tél

Mindjárt itt az év vége és persze mindenki meg van örülve.

Feleségem a startvonalról nyaggat, hogy írjuk össze a karácsonyi ajándékokat. Rábólintok, mert addig úgy sem hagy békén, és csak felhúzzom magam.

Fél óra alatt megrendelek mindent a neten. Olyan oldalakra regisztrálok, amelyeken valószínűleg soha többé nem járok, és konstátálom, hogy a bankszámlám összege rendesen megcsappant. Há-lás vagyok annak a másfél tucat családtagnak, akik minden évben velem intéztetik, mert így egyszerűbb.

Kezdek kilenni a szerkesztőségben ülő műsznoboktól is ≈KPT, de életben tart a tudat, hogy már csak ezt a napot kell kibírnom. Holnap péntek, és utána indul a két hetes leállás, jöhet a Karácsony.

Nem beszélve arról, amire nagyjából egy éve várok ismét: a szokásos év végi túra a többiekkel. A „többiek” azok a srácok, akikkel egy évben csak egyszer találkozom, pont ilyenkor. Már vagy tíz éve minden Karácsony előtti héten megtartjuk hagyományos kis túlélőpróbánkat, mikor is elvonulunk egy hétre teljesen tudatosan és módszeresen szétcsapjuk magunkat, de úgy igazán.

De ez nem az az egyszerű kis vedelős kirándulás a hegyekbe, hanem kőkemény bónusz pálya.

A hat napos kiruccanás komoly fizikai és szellemi próbatétel, ami kellően megkoronázza az évet.

Régen legalább is így volt.

Ma már csak azért csináljuk, mert mindannyian tudjuk, hogy kiöregedtünk a kemény partizásból, de meg akarjuk mutatni ma-

gunknak, hogy bírjuk még, hogy érezzük – valamikor voltunk valakik.

A másik három résztvevő azokból a fenegyerekekből verbuválódott, akikkel végigtöltük az acid korszakot, a house és breakbeat érárt, a drum & bass barlangokat, goa-katlanokat és elektronikus zenei fesztiválokat.

Azzal egy időben, hogy családunk lett, és az ország különböző pontjaira költöztünk, valahogy az egész korszak véget is ért, mintegy különös párhuzamban.

Ez idő tájt fogadtuk meg, hogy minden évben összejövünk és tartunk egy klasszikus drog túrát Karácsony előtt.

Idén az én városomban dorbézolunk.

Családjaink igen megértőek e tekintetben, úgyhogy egy szavunk se lehet. Tisztában vannak azzal, hogy ez a téma tabu, és szent. Mint másnak a Karácsony. Nekünk ez a kis speciális Karácsonyunk.

Munka után még hazamegyek, hogy magamhoz vegyem az előre összecsomagolt holmimat, aztán elköszönök mindenkitől, és meghagyom, hogy az ünnepekre remélhetőleg visszatérek. Fájdalmas tekintettel bámulnak rám, mert tudják, hogy mikor visszajövök, megint taccson leszek két napig, és nem lehet majd hozzám szólni.

Mialatt megyek a pályaudvarra a többiekért, a fülesben ráhangolódós régi progresszív break-et hallgatok, és lélekben felkészülök a harcra. A szervezetem szürke harcára a kémiával.

Mire a kettes terminálhoz érek, már minden rendben.

A halványsárga neonszámok alatt meglátom a vonatból kiszálló Prédikátor sziluettjét, amit kilométerekről is felismerek. Mögötte máris a helyszínen a szuperpáros: Kasaki és Muto.

A rangidős Prédikátor a tőle elválaszthatatlan nyugtalanító tekintetével érkezik felém. Az ezredforduló után az a fickó legendás hírnévre tett szert az övtáskáiba tömött meglepetés tasakokkal.

Olyan cucc nem volt akkoriban, ami ne lett volna nála.

A másik kettő gyártotta neki, meg a fél városnak.

Nem csoda, hogy mindhárman paranoid prófétákká lettek.

A két japán az őseik szokásai szerint meghajol előttem, a Prédikátor biccent, de egyetlen szó sem hangzik el. A nulladik napon mindig ez van. Csendben, szótlanul készülünk a hat napos ünnepekre, tesszük a dolgunk.

Kora estére már befészkelődünk a szállásra, ami ezúttal egy régen bezárt múzeum használaton kívüli épülete, amit már hét elején kibéreltem. Nem volt olcsó, de legalább egyedi.

Jó előre betáraztam művészfilmekkel és konzoljátékokkal is.

Az egykori személyzeti helyiségekben mindent megtalálunk: fürdőszoba, mosdók, és egy konyha. Ide tárazzuk be a túlélőcsomagokat: vitaminok, aminosav komplexek, értégitő granulátumok, szódabikarbóna, vegytiszta koffein és ásványvíz döggel.

A központi teremben a szokásokhoz híven felállítunk egy karácsonyfát és teleaggatjuk a cókémókjainkkal. Rákerülnek a tasakok és az alufóliák, kivéve a speed - mert az hűtőben kell tartani.

Még mindig nem beszélünk.

Csendben tesszük a dolgunk.

Annál beszédesebbé válunk a következő napokban, melyek darabokra hullott puzzle darabokként próbálnak összeállni a fejekben megtörtént vagy meg nem történt eseményekké.

Még tisztán emlékszem, hogy reggel gombázással kezdünk. Minden nap más hatóanyag szerint élünk, az első néhány évben pedig kialakult az ideális sorrend.

Egy kis mexikói hosszúszerű reggelire.

Ekkor jön el az ideje, hogy végre megbeszéljük, kivel mi történt az elmúlt évben. Közben beüt a gomba, és a dumálgatás Trónok Harca nézésbe fullad, amit egy idő után viszont szintén nem bírunk.

Túl élesek a kardok.

Autóba szállni nem merünk, ezért villamossal támadjuk a várost. Egészen az állatkertig jutunk, ahol végelegesen elhagyjuk az időt. Nem tudom, a többiekkel mi van, valahol itt vannak balra, előttem meg valami dzsungel krokodilokkal.

Az egész állatkert szagát érzem egyszerre.

A zsiráfok kibaszott magasak.

Újabb adag, immár erősebb fokozatú thai gomba elfogyasztása a szurikáták ketrecének tövében. Nekik is dobunk, és elképzeljük a gondozóikat, mikor megérkeznek a délutáni etetésre.

Vagy már este van?

Nincs kedvem bemenni az akváriumbarlangba, mert negatív energiákat érzek az épület alól előgomolyogni. De a másik hármát sem hagyhatom magára, ezért mégis bemegyek.

Nyüzszítő bezártság érzet. Kifelé innen.

Újra villamos. Kurva nagy csend van.

Az egész villamoson senki nem beszél, mi meg alig bírunk ülni.

A fejünk felett lévő mini monitorokon beolvassák az aktuális meteorológiai adatokat. Félelmetesen nagy a csend. Néma szájak mozognak a képernyőn.

Nem is bírjuk ki, és eggyel előbb leszállunk, mert rosszul vagyunk a tárgyaktól és az idegen emberektől. Ahogy a villamos továbbindul jobbra a Munt plein felé, látom, hogy egy fazon biciklivel visz egy asztalt. Egyszer egyes faasztal, és a fickó átéri a kezével.

- Te is látod? – kérdezem Kasakitól, aki mellettem áll, csak úgy, mint a többiek, libasorban.

- Azt hiszem - feleli üveges szemekkel.

Ebben egyezünk meg, és megpróbálunk épségben visszatérni a főhadiszállásra. Útközben egy utcai árustól veszünk még akciós mézeskalácsot, mert rájövünk, hogy egész nap nem ettünk semmit. Hány órát lehettünk odabent?

A lerobbant múzeumba visszatérve bevesszük az utolsó adagunkat és már csak a plafonra emlékszem reggel.

Muto ébreszt egy feles Sztolicsnajával.

Alkohol nap van.

A japánok általában nem bírják jól a piát, de Kasaki és Muto bőven rácáfol erre.

Reggelire karácsonyi habkarikák homoktövis teával.

Ez a Prédikátor mániája, aki ezek után minden reggel eljátszsa ezt. Mire délben felbontjuk a harmadik üveg vodkát, már meg-ered a nyelve is: jön a szokásos világvége elméleteivel meg a civilizációnk alakulását befolyásoló összeesküvésekkel.

Úgy döntünk, ideje elindulni egy kőkemény kocsmatúrára.

A nap folyamán hét különböző kocsmat sikerül kifosztanunk vodkából, az utolsó helyszín a Dark Buddha, ahol nem is akarnak már adni. Hiába hözöngünk, hogy még nem hasis napunk van, be kell érünk rummal.

Felváltva hányunk hazafelé, és iszonyú fejfájással dőlünk le a kanapékra, amelyeket összetoltunk a nagyterem közepén.

Reggel egy téglával a fejemben ébredek, és azonnal aszkorbinsavért nyúlok. A teremben kezd káosz uralkodni, de még nem vészes. Egyikünk sem bír enni semmit, de hogy ne essenek teljesen szét az izmaim, benyomok két adag aminosavkomplexet, és a többieket is erre buzdítom. Közben karácsonyi dalok szólnak a beépített hangfalakból, amelyre rákötöttük a laptopomat.

Délben sikerül ennünk némi mutánskonzervet, aztán bedobjuk az első bogyókat. Hihetetlen, hogy sikerült *Kék Angyalt* szereznem, már évek óta nem hallottam róla. Kasaki a saját *Mitsubishi-jával* kezd, és a Prédikátor is ragaszkodik *Sarló és Kalapács* készletéhez.

Uzsira meg is vagyunk.

A hangfalakból már nem George Michael tolja, hogy nekünk adta a szívét múlt karácsonykor, hanem régi Chemical Brothers albumok szólnak. Most kezdünk el igazán szétlenni. Innentől kemény emlékezetvesztések várhatóak, és nem is stimmel minden. Egy Adam Freeland szett alatt elmegyek zuhanyozni, hogy kicsit magamhoz térjek, de csak még jobban bepörgök, miután kiderül, hogy Muto vegytiszta MDMA-t kevert a narancslébe.

Nyikorognak a fogaim és nem elég hangos a zene.

Kasaki az előtérben felejtett billiárdasztalon tombol, a Prédikátor egy óriástükrönél ropja, Muto meg eltűnik valahová maszturbálni.

A szabályok szerint kizárólag az adott nap bódítószerét élvezhetjük, ami most kezd nagyon rosszul hangzani. Mindannyian

elérkeztünk ahhoz a ponthoz, amikor szervezetünkben elfogy a napi THC felhalmozódása.

Hogy eltereljük a figyelmünket, kurvákat rendelünk, és amikor megérkezik a négy, szinte tökéletesen egyforma szőke angyal télapóruhában, azonnal módszeresen tömni kezdjük őket tablettákkal. Először kényeskednek persze, de néhány órával később már lelkesen nyelik a spermánkat egy újabb adagért.

Hajnalban a kanapékon szanaszét izzadva végezzük, úgy alszom el, hogy a Prédikátor szőrös segge fél méterre sincs tőlem.

Délután kettőkor ébredünk táskás szemekkel, és tudjuk, hogy késésben vagyunk – habár az idő teljesen elcsúszni látszik. Egy DMA nap után az ember nemhogy nem bír enni, de létezni sem nagyon. Ilyen állapotból csak egy módon folytathatjuk, mert, ahogy mondani szokás: harapást szőrivel – és máris felszívjuk az első speed csikunkat az asztalról, amely addigra már felismerhetetlen szemétszörnyé változik.

A lányok megdöbbenően észlelik, hogy mibe keveredtek, és azt mondják, maradnak ingyen, ha van egy kis dizájnerek drogunk is. Elküldjük őket a picsába. Hülye, igénytelen népség.

Kora estére úgy pörgünk, hogy a felrakott gyári techno sem enyhíti a panaszainkat, ezért megnézzük a neten, hogy mi van a belvárosban.

- Kurva nagy techno party van a Melkwegben bassza meg! – üvölt fel a monitor előtt Kasaki, és tovább nyomja a robottáncát balról jobbra csujtogatva.

- Kik játszanak? – néz az arcába Muto vicsorítva, mert nem bírja egy helyben nézni a képernyőt.

- Kibaszott Boris Brejcha! Wááhhá.

- Múltkor láttam a parkban játszani, nagyon komoly! - mondom nekik, és már alig várom, hogy induljunk - Ez most valami jelsorozat része, amire figyelnem kellene?

- Fogalmam sincsen, miről beszélsz, de szuper! - feleli Kasaki és felszív még két utcát a likaiba.

A Melkweg iszonyat messze van ebben az idősíkban, de az utcákon legalább történik valami. Mínusz hét fok van, de a meleg negyed sármos kifutófiúi még mindig YMCA szerelésben nyomják a reklámot a környékbeli szórakozóhelyeknek.

Közben:

Szarnom kell / fáj a hátam / kivagyok / remegek / pörgök.

Bődületes tömeg a Melkwegben. Sápadt arcú cicababák, hétpróbás tiniklónok próbálnak bejutni a lázadás kellős közepére.

Valahogy nekünk is sikerül, de csúnyán elveszítjük egymást. De nem is érdekel. Elkap a zene magával ragadó lüktetése, és ásványvizes palackkal vészelem át a következő, órákat. Boris Brejcha megalkuvás nélküli high-tech minimálja a tökéletes aláfestés egy speedes bulihoz.

Ropom tovább megállíthatatlanul, nézem az előttem nyomuló csajok seggét, és csak éjfél után kezdem el keresni a többieket.

Egy boxban lelek rájuk, valami idegenekkel csereberélnek.

Nem értem, miről van szó, a basszus szétदारabolja a dobhártyámat, de örülök, hogy végre megvannak. A figurák, akikkel megismerkedtek, valami beteg művészcsoporthoz tartoznak, akik szintén most tartják az évzárójukat, és végre kiderül, hogy miről hablatyolnak: azt mondják, van egy fél palack dinitrogén-oxiduk a parkolóban. Ez nem is lehetne jobb hír, habár egy pillanatra elgondolkodunk különös túránk szabályain, de ezt a ziccert egyikünk sem akarja kihagy-

ni, úgyhogy rá is állnánk az üzletre, de kokaint keresnek, az meg nekünk csak a holnapi nap. Aztán ráébredünk, hogy ma már holnap van, így hát meginvitáljuk őket a vezérlőtermünkbe. Addigra már úgy is jócskán lecsutakosodunk, félő, hazafelé meg is fogunk fájni.

De nem érünk rá ilyesmivel foglalkozni.

Rendelünk egy taxit, mert villamossal már nem merünk közlekedni, és egyébként is feltűnő lenne egy irdatlan palackkal a kezünkben utazni. Az egyik kortárs fazon kocsival van, persze totál készen, de azt mondja, mindig tud vezetni, így hát fájó szívvel hagyjuk ott a puhán és nyers ütemeket, és megindulunk. Cserébe hazaérve klasszikus drum&bass partit csapunk a nagyteremben, ahová már az összes fellelhető bútort bevonszoltuk. A srácok behozzák a dinitrogén-oxidos palackot meg egy csomag hópehelyminitás lufit, és ettől a pillanattól kezdve csak jó ideig a gázkieresztő hang folyamatos ütemre illesztését hallani.

Úgy tűnik, a dinitrogén-oxid mindannyiunk kedvence, mert csakhamar vinnyogások és eszméletvesztések keresztüzébe kerülünk – többen elesnek a mámortól.

- De jó lenne ezt folyamatosan érezni – nyög fel Kasaki, és tudatát újfent a padlóra hajítja.

A többiekkel követjük a példáját.

Hat vendégünk mindegyike elvetemült kortárs alkotó: leginkább szürreális cuccokat vetnek papírra, amely végre megfelel az ízlésnek. Adunk nekik kokaint bőven, hiszen már reggel van, és erre rögvest csiripelni is kezdik kattant verseiket meg novelláikat. Az egyikük nő, de nyilvánvalóan leszbikus, úgyhogy Kasaki és Muto fogadást kötnek, hogy a tények ellenére megpróbálják megdönteni.

A nap közben felkel, és gyilkos sugarakat lövell a sötétítőfüggönyök mentén, amely alatt ott tobzódunk mindannyian.

Úgy döntünk, nem alszunk és közösen leesszük a karácsonyfán található fehér porokkal teli zacskók tartalmát. Délre már fáj az orrom és remegnek a szemeim, a végtagjaimról nem is beszélve.

Már megint kanosak vagyunk a szertől, de a lesbikus csajjal nem sikerül dűlőre jutnunk, úgyhogy farokverő versenyt rendezünk. A meleg lány nagyon élvezi a látványt, mi meg már annyira zombik vagyunk, hogy szinte csak biológiai kényszerből működik a testünk. Felrémlik, hogy jó ideje nem ettünk semmit, ezért kiküldünk valakit kívánságpizzáért, amelyre mindenki dobhat egy feltétet. A feladatra a Prédikátor és az egyik izgága művészlélek vállalkozik, de órákon át elvannak, nekünk meg már az aszkorbinsav meg a szódabikarbóna sem segít.

Mire megjönnek, már romokban heverünk a padlón, egymás kifolyt agyrezgéseit mantrázzuk magunkban, és megfogadjuk, hogy jövőre már nem jövünk.

Ezt persze minden évben megfogadjuk. Hogy ez volt az utolsó. Hogy túl öregek vagyunk már ehhez.

De később majd hiányozni kezd a dolog, és büszkén tekintünk vissza, hogy még egyszer végigcsináltuk.

Önkínzásunk csúcspontján járunk, bezabáljuk a pizzákat, melyek ízesítésére nem emlékezünk, pedig mi választottuk, de már nem számít, megiszunk pár karton ásványvizet, és tovább szívjuk a port.

A farkam megint áll, úgyhogy megkérem a lesbikust, hogy legalább kézzel – de továbbra is hajthatatlan. Marad a kezem.

Odavannak ők is rendesen, de úgy döntenek, beneveznek még az utolsó futamra, amely éjfél után el is kezdődik.

Ez a szerencsénk, mert végre el tudunk aludni.

Ez már a hatodik nap. A THC ideje.

A próba a vége felé jár, és a hajnali bongtámadás meg az alvás mintha kicsit helyreállított volna minket. De ez csak a látszat.

Hideg virslit reggelizünk és nézzük egymás lestrapált fejét, érezzük a szobában terjengő többnapos züllöttséget.

A Prédikátor reggeli után rögtön tekeri az első trombitát, én meg tekerek egyet mindenki másnak, és mind a tízet továbbadogatva körbejáratjuk őket. Az a szabály, hogy csak akkor fújhatod ki a levegőt, ha te cigid visszatér hozzád.

Két kör után elhomályosodik minden, és nagyjából csak ahhoz van kedvem, hogy a monitoron bámuljam a Reszkessetek Betörőket, amelyet ilyenkor mindig szezonálisan leadnak, de már kurvára nem vicces.

Két nap múlva Karácsony, ez már a célegyenes.

Elfogyott az összes ásványvíz, már csak a méregtelenítő teáinkban bízhatunk. Habár a költők nem zavartatják magukat, és felisszák az összes piát, amit találnak és elszívják az összes füvünket is estig. Közben olyan filmeket tárgyalnak ki, amelyek nagy részéről még csak nem is hallottunk, és persze belemerülnek a nemzetközi kortárs irodalomba is, amihez legalább hozzá tudok szólani. Mikor megtudják, hogy egy szerkesztőségben dolgozom, azonnal dedikálnak nekem egyet legújabb megjelenésükből, amelyet közösen írtak, és arról szól, hogy a D-napon a szövetségesek helyett dinoszauruszok lepik el Normandiát. Ekkora faszágot már rég hallottam, így hát megígérem nekik, hogy szólok az érdekükben odabent, de ne

számítsanak semmi jóra. Ez a társadalom még mindig prűd és zárkózott, de legalább is felszínes.

Szerintük még van remény.

Nem tudom, eddig miért nem hallottam ezekről az arcokról, de megjegyzem magamnak őket az biztos.

Aztán már akkora a füst a szobában, hogy nem látjuk egymást, olykor még neki is megyek valakinek a ködben.

Hajnalra az összes vésztartalékunk elfogy, már csak kiszáradt gombafejeket találunk a karácsonyfán, amit becsületesen a kortársaknak ajándékozunk, nehogy a kísértésbe essünk az utolsó, immár tisztulásunkra szentelt napunkon.

Reggel útjukra bocsájtjuk vendégeinket, akik megköszönik az élményt, és ígérik, beleírnak minket valamelyik következő novel-lájukba. A kiürült palackot vállukra vetve hagyják el a játéktért, mi meg magunkra maradunk végtelennek tűnő letargiáinkkal.

Testünk összes dopaminja felszabadult és elforgácsolódott vérünkben. Fekszünk mozdulatlanul a padlón, s ha valamelyikünk mégis kimegy vizelni, annak csak darabolt mozgását észleljük.

Dideregve alszunk órákon át, kora este lesz, mire magunkhoz térünk. Tapasztalatból tudjuk, hogy a rendrakással ilyenkor esélytelen foglalkozni, mégis meglepődünk, amikor délelőtt megjelenik a takarítószolgalat, akiket egy hete már szintén előre megrendeltem.

Két fazon és egy egész jó kis cica türkizkék overállban ront ránk, és azonnal megkezdik a kártalanítást. Fél óra után közlik, hogy felárat kérnek, mert ilyenekkel még nem találkoztak. A kiscsaj a talpára ragadt sűrű ondócellákat és a megsárgult vaginaváladékot mutatja a cipője oldalán. Csinos kis arca van, és kiváló lábai, egy

pillanatra még járni kezd az agyam, hogy nem-e rejtettem el valahol dugiban kokaint, hogy lekenyerezhessem vele. Sajnos nem működik túl jól a fejem közepén helyet foglaló húscsomó, így a ráadás elmarad.

Dupla összeget hagyok a kisasztalon, aztán távozunk.

Jeges északi szél marja az arcunkat odakint, a pályaudvarig elvánszorogva úgy érzem, mintha az Antarktiszon lennék.

Az utcákon rohangáló emberek, nyüzsgő tömeg, az utolsó utáni pillanatban bevásárlók rohama.

Tényleg, még fát is kell vennem.

Holnap Szent Este.

Egész karácsony alatt le vagyok lassulva, bár újfent meglepődök a regenerálódási képességeimen – úgy látszik a folyamatos edzés karban tart. Ennek ellenére két napig folyamatosan el van dugulva az orrom, de tudom, hogy ez csak a szerek mellékhatása, amely a megfázáshoz hasonló tüneteket produkál. aludni és enni sem nagyon bírok, mert nem kapok levegőt, és csak a számon át lélegzem. A kokain lemészárolta az orrüregeim nyálkahártyáját, így kell egy kis idő, míg a rendszer újra észhez tér. Szerencsére ritkán fogyasztok, ezért remélhetőleg nem kell attól tartanom, hogy végleges károsodás marad odabent.

A karácsony a szokásos menetben telik, család ide- család oda, mindenki boldog, főleg a gyerekek, akikből a tágasabb családot véve már annyi van, hogy kezdem keverni a neveiket. Ha valamilyen rokonhoz érkezünk, biztos, ami biztos, megkérdezem a feleségemet, hogy akkor ezeket, hogy is hívják?

Huszonhetedikére már egész jól vagyok, reggel a mérlegen elégedetten konstátálom, hogy a drog túrán leadott három kilóból már a fele visszajött, és nagyjából a januári kezdésig megint súlyomnál leszek. Ez az én kis speciális karácsonyi módszerem a nem hízáshoz. A kollégák minden évben csodálkoznak, hogy miért nem híztam meg a két hét alatt, mint mindenki más.

Nálam ez nem ügy

A hivatalos téli szünet alatt semmi dolgom. A szerkesztőség januárig leállt, a gyerekek itthon, a feleségem itthon.

Lemennek a nagy családi összejövetelek, a kötelező jellegű színpadiaskodás és a műmosoly. Bár időnként tényleg elérzékenyülök, néhány pillanatra az vagyok, aki voltam, vagy amivé akarták, hogy váljak.

A két ünnep között kicsit felébred a város, megrohanják a boltokat, mert elfogyott az összes kaja meg sör, de ez már csak tettezés. Valójában mindenki lazulni akar, el akarja felejtetni az egész szármalmas évet, és elhitetni magával, hogy jövőre majd jobb lesz.

Néhány kiváltságos sznob elutazik egy hétre valami melegebb vidékre, remélem, kirabolják a lakásukat, míg távol vannak.

Épp a polgármester háza előtt haladok. Tisztességből biccen-tek is a fazonnak, aki a kocsifeljárón beszélget valakivel.

Ha tudnátok köcsögök.

Udvariasan vigyorgok.

Két gramm kiváló minőségű kokain van a zsebemben meg egy kis kóstoló hasonló paraméterekkel rendelkező speed.

Ilyen világ ez. És azt hiszem, minél jobban elidegenedem az emberektől, annál erősebb leszek.

Tartozhatnék közéjük is, de sohasem akartam.

Nem vagyok túl kifinomult ember, még csak egyetemet sem végeztem. Néhány fizetős iskola és annyi. Valószínűleg többre vihettem volna, ha komolyabban veszem az életet. Az életem. De engem mindig csak a művészetekhez vonzódtam, az tette ki a hétköznapijaimat, a zene a film a könyvek. Most meg ott rohadok egy nyomorult szerkesztőségben és elcseszett film meg könyvkritikákat írok.

Sebaj.

Legalább használható értékeim vannak.

Régebben az emberek az értékeket keresték, és az volt az érték, ha valaki más, mint a nagy többség, mint a tömeg. A mai fiatalok rá lettek szoktatva, hogy akkor tudnak érvényesülni, ha úgy viselkednek, mint a tömeg. Ezért van annyi klón az utcákon és a szórakozóhelyeken. Ezek az ál intellektüellek, akiknek az egész létük arra épül, hogy azt mutassák, amivel jobban érvényesülhetnek, arra törekszenek, hogy mindenáron olyanok legyenek, mint ami elvárható. És minden csak a felszínről szól.

És az nekem az soha nem volt elég. Korán megtanultam, hogy mögötte mindig tömérdek más is rejlik, hogy semmi nem olyan egyszerű és tiszta, amilyennek látszik, hogy a csillogás csak a dolgok egyik oldala, és minden dolognak van alja is, ahová gyakran jókora mocsok van lerakódva, csak erről nem túl előnyös beszélni.

Az év utolsó napja.

Be kell mennem a szerkesztőségbe egy anyagért, amit a kezdésig még át kell néznem, mert azzal kezdünk januárban.

Reggel megiszom a csodakoktélt, amivel karácsonyra megleptem magam: püspöksüveg, szarvaskecske-fű, bengáli bársonyfa,

ideggyökér, illatos rózsásvarjúháj, és maca keveréket őszibarack ízesítéssel. Príma cucc. Azonnal telepumpálja az altestemet oxigén-molekulákkal.

Ennek öröme el is megyek még egy utolsót edzeni idén, és hát a fanatikusok öröme a terem délig nyitva is van, hurrá.

Az utca megint tele van emberekkel, rekeszszámra viszik haza a pezsgőt meg a vodkát, hajrá mindenki, ugyanakkor én meg leszarom ezt a kötelező jókedvcsinálást.

Futok fél órát a padon, aztán vállazom egy kicsit, elnézem a tükör előtt pózoló dinoszaurusz maradványt, aki annyira bösze, hogy tán még a szája is ki van gyúrva, és nekiállok tricepszezni.

Csak fiúk vannak a teremben, a legelszántabbak, ilyenkor a klimatizált ribancok már készülnek az estére, fodrászhoz mennek meg kozmetikushoz, mintha számítana bármi más azon kívül, ami bennük van, de hát a kanoknak meg számít, úgyhogy mennek. később majd felveszik csillogó ruháikat is, az este folyamán felszívznak némi kólát vagy speed-et, aztán az újév tiszteletére hajnalban leszopják az aktuális faszt, ami egy ideig biztosítja létezésük jogát.

Nem sok kedvem van maradni, „valaminek vége” érzésem van, tudom, hogy zárnak, olyan, mint a fesztivál utolsó napján hajnalban a napfelkeltére táncolni: tudod, hogy menned kell.

Megyek öltözni, látom, hogy a folyosó végén lévő masszázsszalón bejáratára ki van függesztve egy „INGYEN FÉRFIGYANTA CSAK MA!” - felirat, ami megnyugtatóan hat ebben a kaotikus világban. Ez egy biztos pont, amióta úgy döntöttünk, hogy kezünkbe vesszük a sorsunkat, magunkhoz ragadjuk az irányítás hatalmát, és korrigáljuk a természetet.

Visszafelé már senkit nem látni az utcákon, vihar előtti csend fedi a csatornák öblét, a biciklik szótlanul alszanak a gracht-okon, a kirakatok hidegen bámulnak.

Otthon egy kis főzőcske vár meg rétes készítés, ahogy illik, a gyerekek literszámra vedelik a kölyökpezsgőt, így hát már délután négykor pörögnek a beroppantott cukortartalékoktól, hajrá gagyi TV műsor.

Felrántok egy csíkot a dolgozószobámban, és egyben meg is fogadom a jövő évi előrelépésemet egy szebb életért: innentől kezdve nem szívok semmit, csak hétvégén. Hétfőtől csütörtökig józan leszek, a munkában koncentráltabb, és kevesebbet fájnak majd az izmaim. Ehhez kapcsolódóan pedig: hetente csak kétszer edzek, de akkor mondjuk legalább két órát. Így többet tud majd pihenni a szervezetem, ami talán a merevedésemnek is jót tesz.

Nekem mennek az ilyen fogadalmak. Legalább egy hónapig be tudom tartani őket, de a dolog évről évre finomodik, szóval most reményteljesen tekintek a jövőre, és felszívok még egy csíkot ugyanazon az oldalon – így csak egy felől lesz szétdugulva egész este a szaglószervem, s talán aludni tudok.

Este nyolcra elég jól vagyok, s bár megfogadtam, hogy nem, már a harmadik Sztolicsnajámat tolom, és egy cigi is lement.

A magányos szürke, gyerekes családok szilvesztere, olyanoké, akikről egy ideje már lemorzsolódtak a barátok is, vagy elköltöztek, szóval...

A csatornák felett színes tűzijátékok komolykodnak, a kutyák már befostak félelmükben, és nagyjából már mindenki bevette legalább az első adagját.

Indul a kötelező méiszárlás, az agyákat ma világsszinten aprítják miszlikbe. Én is csak megszokásból teszem, pedig nem is érdekel.

A gyerekek jól bírják, én már nem annyira, a feleségem unottan kapcsolgatja a szarabbnál szarabb műsorokat, én meg minden apró indokkal kilógok cigizni meg inni egy felest.

Persze szokásomhoz híven megint beüt az év végi letargia, ez már elmaradhatatlan nálam ilyenkor – na és mostanában máskor is egyre gyakrabban, de az év utolsó napján aztán tényleg kötelező. Pedig azt hittem, idén megúszom, de nem: a fejembe szépen lassan begyűrűdznek a gonosz gondolatok, az aggodalmaskodás szülte agyrémek, amelyekről tudom, hogy sajnos valóságosak, s még csak nem is vagyok ezzel egyedül. Azt hiszem, nagyon sokan ráébrednek az ilyesmire időnként, csak végül nem mernek vele foglalkozni. Elzárják agyuk egy titkos rekeszébe, mert hát hogy nézne az ki a mai világban, ha folyton arról beszélénk, ami körülvesz minket? Nem. Illúziók kellenek, melyek eltakarják ezt. De van, hogy feltartózzhatatlanul kijön az egész a neurotranszmitterek sűrűjéből, és íme: megint világvége hangulatom van. Hogy semminek semmi értelme, hogy az egész csak átverés és színjáték. Hogy elmúltam negyven, és a jó dolgok már lefutottak, hogy nem kellek már senki-nek, hogy a gyerekek felnevelése lassan és módszeresen tönkrevágja az idegrendszeremet, ahogyan a feleségem viselkedése is, aki már csak ki sem veri, hozzám se ér, csak parancsolgat, utasítgat és tervez. Hogy csak dolgozom azért, hogy mindezt fenntartsam, pedig annyira aránytalan az ár-érték aránya. Most aztán rendesen elmegy a kedvem az egésztől.

Éjfélkor berobban a légtér, mi meg nyugtázzuk, hogy megint itt vagyunk a nagy semmiben, holnaptól megy minden tovább.

Pillanatról pillanatra sűrűsödnek a másodpercek. Oxigénmolekulák a sejtfalakat karcolva behatolnak a tüdőbe, egységnyi vértódul előre, megérkezik a következő szívdobbanás is, és amikor a kismutató lép egyet az órán: még mindig itt vagyunk.

Percről percre sodródunk a jelentéktelenség felé, kávéautomaták adagnyi zötykölődésén átfeszül türelmetlenségünk, ahogy fogynak a lehetőségeink. Lesüt ránk a nap, olvadnak a boldogságkapszulák és a szétfolyó örömök fortyogó maradékát keselyűk kanalazzák a földről megszállottan. Az emberek tovább nézik egymást stabil kátrányszemeikkel a felfestett parkoló fogak ínyén, valaki befut a célba hatvan méteres síkfutáson. Az utcákon elhasznált testek, egy nő eloltja a cigarettát, a szennyvíz végre leér a csatornába és elillan tíz köbméter ondó. Műbőr utcákon játékfigurák, ugyanazok az autók ugyanazokon a helyeken, a lámpa zöldre vált.

Óráról órára a város csak liheg, mint egy buta bulldog, és ontja magából a félelmet, a szakadékok tovább tágulnak az emberek között. társadalmi és erkölcsi téren. Vagy tökéletes példánnyá válsz, vagy még inkább hulladékká, így alakul a kétpólusú világ. Hajtok tovább, hajtunk tovább. Ugyanazok a szobák egymásba tükröződve, ugyanaz a lift csak más csajok pózolnak a szálloda belső medencében, ami sz@rt sem ér, és mindig tele van külföldi turistákkal. Itt is a felocsúdott izléstelenség tesped, a sabloncsaládokat akár át is lehetne húzni egy nagy piros X-el. És most közlekedési hírek.

Napról napra sorozatok satírozzák az agyunk alját, mesterseges ízfokozókkal, módosított keményítővel, állagjavítókkal, sűrűsödés-gátlóval és térfogatnövelőkkel. Otthon a gyerekek kiválaszt-

ják a napi hozzájárulásukat az életünkhöz, ahogy lassan elveszítjük jellegzetességeinket: felvágás, szakadás, ráesés, üvöltés, összetörés, zúzódás, leborulás, szétfolyás, sírás, kiszúrás, ráömlés, ordítás, dübörgés, csattanás, roppanás, vonyítás, sikoly, pánik és kaotikus örjöngés. A város fényei zuhanórepülésben a szélvédőkön tükröződnek és a techno még mindig nem akar semmit. Az emberek csak egymás mellett mennek át az eseményeken, soha semmi nem egyesíti őket igazán. Talán ezért a roppant erőfeszítés, hogy másokat megismerjünk, s minket is megismerjenek mások, talán egyesek szemében ezért olyan nagy szám a szerelem. De mindez csak arra szolgál, hogy megpróbáljunk kiszabadulni önmagunk kereteiből, feltépjük lelkünk lezárt ajtóit, csak hát mi van akkor, ha már felkerült az i -re a pont, vagy a hab a tortára, és még mindig nincs vége? Elszakad a cérna?

Hétről hétre a tévében rossz színészek rosszul játszanak rossz forgatókönyveket, az emberek virtuális szörnyeiket etetik a laptopokon, a körút teraszain a jövő nemzedéke terpeszt: projekt – menedzserek, stratégiai tanácsadók, szoftverfejlesztők, kereskedelmi koordinátorok, ingatlanfejlesztők. Egy faj, amely felfal mindent előre, aztán szolid közönyben röhögcsélve süvít az üvegen át, mint parkettán a golyócskák. A rádióban mindig ugyanazok a top slágerrek, a zene nem változik, csak máshogy hívják az előadókat, és abból látszik, hogy öregszel, ha már az ifjúságod dalait játsszák bénán átdolgozva. A faciligákban lemegy egy forduló, a kereszteződésben széttépett fogadócédulák vonulnak, és a lányok teste néha olyan, mintha egy földönkívüli életforma teremtette volna őket. [A turisták itt köröznek, de sosem jönnek hozzám túl közel.]

Hónapról hónapra vánszorgunk a fizetési csíkok mentén, lezárjuk a megtelt blogokat, végigszántjuk az átlátszó ünnepnapokat és megnézzük az aktuális pankrációs gálát. A kutyák már sántítanak az utcán, de mi még jókat nevetünk egymáson, mintha számítana, miközben azt játszuk, hogy a megjelölt úton haladunk. Belevetjük magunkat a gőzölgő jelenbe, hogy lássuk, mivel hódítanak a farkasok, aztán megint semmivé válunk.

Évről évre összeszedjük a lehullott leveleket a hátsó kertben, eltemetjük halottainkat, s miután levedlettük farsangi jelmezünket, elmegyünk síelni, ahol egy veszélyeztetett faj utolsó példányának irhájával takarjuk be lábunkat a kandallónál. Hazafalé az autópályán kidobjuk a gyorsétterem papírzacskóját a hátsó ablakon, hogy arra kószáló mutáns mókusok reggelije legyen, leeresztjük az utolsó gallon olajat a torkunkon, felhígított gázmezőkkel álmodunk. A rájátszások utolsó napjaiban zombikká válunk, a borospincék kiürülnek, kerámiabevonatos nanokompozitokat ültetünk a kiskertbe, és égve hagyjuk estére a lámpát. Rokonaink ballagásán jókat alszunk az igazgató beszéde alatt, megtesszük tétjeinket a megbundázott érettségi tételekre, tökmagot köpködünk az előttünk ülő fejére, miközben a nyár kasszasikerét nézzük. Elutazunk üdülni, hogy kiszakadjunk a sávból, tökéletes testű bikinis lányok varázsára ébredünk a napernyő alatt, gyűjtünk néhány érdekes követ, mielőtt hazaindulunk, és amikor hozzák a tortát elfújjuk a gyertyát.

Életről életre megmozdul valamerre a rezgés, de alapvetően mindig azonos hullámot jár be. A történelem és az emberi szokások önmagukat ismétlik unottan, csak a környezet változik, csak a helyszínek módosulnak. A generációk ugyanazokat a hibákat követik el, a föld felnyüszít az újabb fájdalomtól. Az univerzum szivacsja lassan

kiszárad, az emberek fejében pedig kikerekedik a kilátástalanság, amelyen már nem segít sem a lázadás, sem a beletörődés.

[de én már nem félek, hogy senki vagyok.]

Elindul az új év, a szerkesztőségben visszaülnek székeikbe a barmok, főokosok és csepürágók, és én is teszem a dolgom, mint egy szorgos kis hangya, hiszen előbb utóbb azzá kell válnod, ha fenn akarsz maradni ebben a világban és nem valami baszott milli-omos családba születél.

Építjük tovább az illúziókat, úgy teszünk, mintha minden rendben lenne, pedig legtöbbször nagyon is tisztában vagyunk vele, hogy világunkat csak az ellentétek tartják egyensúlyban, e nélkül összeomlana a rendszer. A fogyasztói társadalomnak szüksége van tagjai pénzsóvárságára, falánkságára, hivalkodására, önzésre és embertelenségre. Szépen lassan mindenki átváltozik, beolvad, vagy ha nem, hát belepusztul. Azt gondoljuk, nem fogjuk elkövetni ugyanazokat a hibákat, mint apáink, aztán később mégis megtesszük, de közben kikötjük, hogy akkor majd a fiainkat fogjuk máshogy nevelni, de persze mégsem. A történelem ismétli önmagát, ahogyan az emberi szokások és viselkedésformák is ugyanazokra a sémákra alapulnak - egy jól kiszámítható táblázat az egész.

Nem marad más hát, mint a szerint értékelni önmagunkat, hogy mi az, amit alkotunk, és magunk mögött hagyunk, még ha tudjuk is, hogy legtöbbször már két generációval később sem fog emlékezni senki. Bizony - egy olyan világban élünk, ahol az óriásnak is lábujjhegyre kell állnia, hogy bebizonyítsa: magas.

Éljük hát az életet, és közben szépen csendben darabokra hullik a lelkünk.

Mivel annyi mindenén túl vagyok már, hogy nincs mit vesztenem, ezért éjévi fogadalmaimat valóban tartom, már-már mereven.

Napi biokémiai hype-om a következő:

Ébredéskor éhgyomorra zsírégetővel kombinált tesztoszteronfokozó. Utána reggeli plusz aminosavval, halolaj kapszulával, aszkorbinsavval és rost tablettával, plusz a kis király dinnyekivonat.

Naponta százhusz gramm tiszta marhahafehérje, tejsavó nélkül, magnézium, kalcium.

Lefekvés előtt probiotikum.

Semmi füst, semmi szintetikus.

Már két hét eltelt.

Az agyam pezseg, a testem turbó fokozaton, hátfájás, izomfeszülés, fejförcsök ide vagy oda: az élet megy tovább, és nálam sokkal szerencsétlenebben rohangálnak odakint végtagok nélkül vagy mélyszegénységben.

Nekem pedig újra egy észrevehetetlen bizsergés ólálkodik az agyam körül. Napról napra, érzem, hogy közelebb kerül, oldalt ólálkodik, aztán már csak azt veszem észre, hogy rám telepedett.

Túróm, mert melegít, és végül hagyom, hogy belém mászszon.

Egy nap ismét meglátogatom hát Krijstent.

Nem is tudom, miért, a józan eszem azt diktálná, hogy felejtsem el az egészet, hagyjam lenyugodni, felszívódni a dolgot, de érzem, hogy valami vár még ott. Nem az volt a kérdés, hogy eljövök-e újra, hanem hogy mihez kezdek a helyzettel.

Mikor másodjára ott vagyok, először is szájon csókolom, ami nem szokás errefelé, de nekem már baromira hiányzik egy igazi csók, egy igazi hosszú smárolás. És piszok jól is esik. Érzem nyelvének édeskés nyirkosságát, kipárnázott akarni vágyását.

Aztán azt kérem tőle, hogy most had kényeztessen én őt, és közben beszéljünk.

Meglepődik, de hát az üzletben rugalmasnak kell lenni, első az ügyfél, végül is nem vagyok perverz, nincsenek különös kéréseim, beteg szokásaim, egyszerűen csak gyengédségre vágyom.

És mindig van egy pont, ahonnan nincs visszaút.

Ezért léteznek ősidők óta ezek a helyek.

A képmutató társadalom kétszínű hozzáállása nem izgat.

Ha egy nő hetente többször lefekszik valakivel, az kurva, de ha egy férfi teszi ugyanezt, akkor macsó. Ennek semmi értelme. Mennyivel rosszabb ez, mint a központosított, felszentelt és legalizált pozíciószerzése a nőknek, amit manapság házasságnak hívunk?

Miért vagyok rossz ember azért, ha gyengédségre vágyom? (És most tegyük félre a vallásos szarságokat.)

Nem akarom saját, mások által hozott szabályok értelmében vett bűneimet ezzel takargatni, nem akarom magam ezzel védeni, egyszerűen csak azt szeretném, ha mindezt természetünkből eredően kezelnénk, és nem ragasztanánk címkéket mindenre, hogy azután beazonosíthassuk a dolgokat jóra vagy rosszra.

Hiszen minden csak nézőpont kérdése.

Most például kiderül, hogy Krisjten nagyon is kedvel engem, sőt. Teljesen odavan, és azt mondja, tényleg bejövök neki, és alig várta, hogy megint jöjjek.

Az kemény, nem?

Aztán, mire feleszmélek, előkap egy bekészített jointot, amit meg is gyújt lazán.

Tovább beszélgetünk.

Körvonalakban elmeséli az életét én meg az enyémet, és mire ez lemegy, totál beállunk. Azt mondja, nagyon kíván, és már le is kapja magáról a cuccokat, s közben követeli, hogy én is ugyanezt tegyem.

Most nincs masszázs.

Besiklok a bőre alá, testének puha barázdáiból megrészegülve kortyolok, és megszűnik minden más.

A popsitörők száma újabb darabbal gyarapodik a
popsitörők száma újabb darabbal
a kiskukában.

Az a folyamatosan élvező típus.

Nem az, aki egyszerre robban, hanem akinek sokáig jó folyamatosan. Kiváló.

Azt mondja, nem bír kivenni a fejéből a múltkori eset óta. Hát akkor, én mit szóljak?

Fél óra alatt ráeszmélünk, hogy ugyanazon a hullámhosszon vagyunk, és egyre jobban rákattantunk egymásra. Elkéri a számomat.

Találkozni akar civilben is $\approx$ [Meghívás kivégzésre]

És a következő alkalmak mindegyikén újabb darabok kerülnek felszínre, újabb ismerős darabok, mintha csak belőlem szaggatták volna ki őket egykor.

A bennünket összekötő láthatatlan fonalak kivételéseinek megszámlálhatatlan egyezése ijesztően természetessé válik.

Ez a nő már majdnem olyan mélyen van, mint én, pedig mennyire fiatal még. És pont arra van szüksége belőlem, amire nekem belőle. Egyszerű a képlet: kellünk egymásnak, hogy pótoljuk életünk hiányzó láncszemeit.

Minden stimmel.

Mintha nekem találták volna ki épp most. Nem is életszerű már.

Rég kihalt kémiai folyamatok élednek újjá bennem.

Eltorzul a valóság látásom.

Olyan, mintha egy film szereplője lennék, akinek mindig csak aznap reggel mutatják meg a forgatókönyvet. De eddig a másik oldalon álltam, azok között, akik soha nem nyerik el méltó jutalmukat. Az ilyenek fejét veszi az élet.

De ha van egy szerencsecsillagod, akár meg is úszhatod. Minden a forgatókönyvíró szeszélyeitől meg mindenféle kozmikus összefüggésekről szól.

De most átléptem egy határt.

A túloldalon megy tovább a film.

Mi a helyes út?

Mire átkecmergek a városon, megőrülök.

Nem merek előzni.

Haladok a kétsávoson egy gyökér városi minicar mögött.

Ha ez a kocsí elmegy, előzők én is.

Az egy vagy másfél órás találkák aztán egyre meghittebbekké válnak Krijstennél az elkövetkező hetekben. Amióta megismertem, nem is járok senki másnál, csak nála. Nincs is szükségem más-

ra, mert nem kifejezetten a testiség a lényeg, hanem az érzelmi közelség.

Jókat beszélgetünk, őszintén, semmi titok és tényleg. Bármiről bármikor bármilyen módon. Teljesen nyílt vagyok, és ő is az, nincsenek tabuk, bármilyen területet érintünk. Amikor vele vagyok, úgy érzem, mintha lenne egy titkos jolly joker kártyám, amit viszont csak ritkán használhatok. De legalább tudom, hogy van. Nagyon felszabadító érzés, nehezen is fogadom el, hogy tényleg ez hiányzott az életemből.

Ugyanakkor aggódom is egy kicsit.

Azt hiszem ez természetes reakció, mikor az ember élete egyiknapról a másikra átalakul.

Itt van ez a tökéletes nő, akire tényleg szükségem volt. Minden szempontból megfelel, keresve sem találnék jobbat. És ha úgy vesszük az első és az utolsó lehetőségem is egyben, hiszen még egy ilyen partnert nem találok. Szóval most vagy soha.

Ugyanazon a hullámhosszon van, mint én, és teljesen rákattantunk egymásra.

Ez egészen biztosan veszélyes.

És akkor most mondhatod, hogy te akartad bazd meg, ezt akartad, nem?

Igen, és amikor megtörténik, minden más.

Milyen sablonos.

Minden egyes percet élvezek vele, és minden egyes percben rettegek, hogy ez kiderül, és a családi életemnek annyi.

Elnézem otthon a gyerekeket, ahogy játszanak, és arra gondolok, lehet, hogy most látom őket így utoljára, lehet, hogy holnap kiderül és vége mindennek.

Vége a biztonságnak.

Félek a változástól és nyüszítek a komfortzónámban.

Egy ilyen mellékkapcsolat rohadt sok odafigyelést igényel.

Kriszten azt mondja, lazuljak el, de ez nekem nem megy.

Miért?

Mert megszoktam, hogy mindig ébernek kell lenni.

Hisz tudod – ez az egyik jelszavam.

Márpedig egy ilyen dolgot muszáj kontrollálni, nagyon éssen kell lenni, és ez kimerítő.

Van már elég problémám.

De vágyom rá.

Kezdődik az összeomlás?

A Melkwegben ülünk a vetítőteremben.

Nabokov Lolitáját nézünk Kubrick rendezésében.

A fekete fehér filmek mindig érzelmőssé tesznek.

Gyengéd izgatottsággal bújok oda hozzá, arcomon érzem a nyakának finom vonalán étpárolgó vonzást.

Mélyen kivágott ruháján át lágyan markolászom a mellét.

Felszisszen.

De hogy lesz ezután?

Ki vagyok ütve.

Egészen máshogy halad az idő.

Kilépünk az utcára, tétova sirályok rögtönzött táncát figyelem az égen, Köztudott hogy a madarak repülése szervezett, ebből kiindulva pedig az emberi természet összetettsége is az egymás közötti hierarchia függvénye.

Újfent megfájdul a fejem.

KPT

A vásznon férfiak és nők, gyermekek és idősek. Virággal és gitárral a kezükben lemészárolva.

Otthon bámulom a gyerekeimet, miközben újabb Lego birodalmak dőlnek össze.

Mindennél jobban fájna, ha elveszíteném őket, de közben érzem, ahogy szétmorzsolódva lüktetnek a belém plántált boldogságkapszulák. Napokig nem érzem önmagam, nem látom jól megszőkott határait, nem érzékelem biztonságos gondolataimat. $\approx$ [Kétségbeesés].

Ez a nő teljesen megváltoztat, elfeledett reményeket gerjeszt, azt mondanád tipikus kapuzárási pánik, de hidd el, ez több annál. Ilyet még nem láttam: szabályosan akarom őt, mert kiegészíti romlottságomat.

A szerkesztőségben mindenkivel kedves vagyok: ha bejön egy nő az irodába, mértéktelen melegség hullám jár át, túlradóan kedvesen viselkedem. Mintha bármely nő megtestesíthetné egy pillanatra vágyakozásom tárgyát.

Eszem, iszom, dolgozom és élek. Közben történik valami, de én mindezt csak amolyan felülnézetből figyelem, mert félig nem ott vagyok. Félig mindig Krisjtent látom. A többi homályos. A következő dátumot várom, ami mindig szörnyen messzinek tűnik. A küzdelem roppantul megbolygatja az idegrendszerem.

Még verset is írok neki.

Tudom, hogy nem kellene odaadnom, mert akkor végleg magamhoz láncolom, és valószínűleg meghatározom a következő években rám váró küzdelmek és nehézségek irányvonalát.

De persze odaadom.

Halld az üvöltésem:

Szívfacsar

szerintem fordulj felém, hogy teljesen lássalak
hadd legyek tiéd, ha már felsértettél
gyűjts rá és fújd a szívembe a füstöt, pár darab
óvatos fénytörés meg hirtelen összenézés
aztán felőlem harapj tovább
én meg majd hagyom gyöngyözni
hátaamon a felszabadultságot, mert
úgy látszik, mégis lakik valaki
bennem még.

nem is kell mondanod,
azt hiszem, ismerlek -
láttalak mindenhol kifestett álmokon
a megkívánás kallódó taréjhullámán
a véletlen elhagyott tükörképén -
most meg egy lépésre vagyok, hogy átmossam magam
feléd
az egy szuszra vágyott boldogság után.

szemcsés izgalmad nem bírod tartani
lenyalod a páncélt rólam
hántod a darabokat alulról
és olyat löksz rajtam
hogy nem találom a cellám:
kopott remények a szemem alján visszanéznek -
azt hiszem, nem merlek még tán,
nem merlek még tán.

úgyhogy csinálhatnánk egy kis pikniket egymáson
és ne legyen szemfényvesztés
ha szűk a tér vagy duzzad az idő
csak karmolj tovább
mert ha elmész
mint egy eltévedt kisgyerek
kóválygok majd magam körül

idióta dalokra táncolok a TV előtt
barmokra mosolygok az utcán
azt se tudom ki vagyok
kifacsar, elszédít, megőröl
minden percben
egymás után.

A megérzéseim még sohasem hagytak cserben, és tudom,
hogy most valami felemelő vár rám.

És így is lesz.

Hetekig forrunk, nem szűnő elszántsággal tépjük egymásból,
amit érünk, és úgy tűnik, soha nem elég.

Meddig tarthat ez?

Hogy lehet, hogy még mindig itt van bennem?

Azt veszem észre, hogy két világban élek egyszerre, és
ugyanaz a díszlet, csak az érzéseim mozognak benne.

Nem játszom el semmit, csak kétféleképpen működöm. Né-
ha keverednek a napok, mikor hol voltam, és mit mondtam. Szemé-
lyiségem egyre erősödő megbomlását nehezen kontrollálom.

Tudom, hogy megszenvedtem a boldogságért, de most még-
is lelkiismeret furdalásom van.

Ez egészen az ötödik találkánkig tart.

Akkor valahogy letisztul minden.

Addigra annyira a részesemmé válik, hogy el sem tudom
képzelní nélküle már az életem.

Már nem aggódom, csak résnyire.

Elfogadtam, hogy ezt végig akarom csinálni, mert szüksé-
gem van erre a lányra, mint, ahogy mondani szokás, éhezőnek a
falat kenyérre.

Belém nő, szívemhez rögzül, lelkemre tapad.

Fiatal kora ellenére igen sokat megélt már, sajnos ezekről lemaradtam, de ez is csak egy újabb közös vonás lesz sorsunk keresztmetszetén.

Egy bevásárlóközpontban loholok a gyerekek után farsangiruha keresési akció közben.

Az emberek körülöttem a szokásosak és mégsem.

Már meg sem nézem a csinos nőket, vagy csak úgy átfut rajtuk a szemem és azt gondolom: oké, ilyen nekem is van.

Nincs szükségem már a fel nem ajánlott szeretetre, vagy az elérhetetlenség látványára. Elhalnak a sóhajok, megszűnik a véget nem érő ábrándozás.

Nem vagyok már fiatal és sokat kockáztatok.

Magamért teszem. Kettőnkért.

Szimpla egyenlet ez is, és nekem megéri.

Igen, néhány hétig aljasnak és önzőnek éreztem magam, aztán újra végignéztem másokon és a saját életemen.

És megszűnt a lelkiismeret-furdalás.

Nem tudom meddig élek még, de nekem is szükségem van pár csepp boldogságra.

Készen állok. ≈ [Tündöklés]

Újra odakint mozgok.

Figyelem az embereket, érzéseim újra kitágulva. A kettős élet valcertánca modifikálja az ösztönöket, előtérbe kerülnek a túlélés legalapvetőbb elemei. Felélednek bennem azok a mozgatórugók, melyek úgy tűnik még mindig nem rozsdásodtak be, és én élvezem.

A földalatti lét megköveteli a kiváló memóriát: ki, mit, hogy kivel, mikor. Odafigyelni a részletekre, álmodból felve is tudni az időbeosztásokat: napi szinten a vonatmenetrendeket, filmkezdési

időpontokat, útvonalak időtartalmát. És a legfontosabb: ne hagyj semmilyen nyomot. A telefon, a GPS az alternatív e-mail fiók. Mindig legyen minden tiszta. Erre még bekészülve is képesnek kell lenned. Nem hibázhatsz.

Találkahelyeken kerülni a szemkontaktust a kulcsátadóval.

Utcán baseball sapkát vagy kapucnit hordani napszemüveggel. Az előre bekészített váltóruhák, hogy ne fogjanak szagot. De a nősténynek jó a szaglása és a füst tartósít. Mindig legyen egy palack víz a kocsiban, hogy lemoshasd vele az arcod, mielőtt hazaérnél.

És folyamatosan készen kell állnod a váratlan helyzetekre.

Térfigyelő kamerák, hirtelen felbukkanó ismerősök.

De mire számíthatok?

Ha nagyon egymásba gabalyodunk, annak nem lesz jó vége, úgyhogy le kell lassítani. Hagyni kell ülepedni a felkavart vizet.

Kiszakadt a ketrec oldala.

Eddig csak azt vártam, hogy a világ széthulljon, addig meg elleszek valahogy. Most meg harcolok magamért, az elveszett illúziók utolsó szikráit keresem.

Bárhol vagyok, az események mellékesek.

Az agyam félig át van kapcsolva Krijsten üzemmódba, ezért minden történés átlátszó.

A Sörtemplomban ülök a főszerkesztőmmel, és végre próbálom rátukmálni magam. Azt mondja, nem is tudta, hogy írok. Mondom, csak úgy magamnak, de lehet, hogy mások is hasznosíthatnák az élményeimet.

Mégis miről írok?- kérdezi.

Mindenről. Nézd azt a buzit ott a képernyőn.

Például róla is.

Miért, egész jó hangja van.

Egész jó hangja van? Na és? Kinek nincs? atyaég, minimum három zenei tehetségkutató lemege évente minden országban, már fiatalokéknak is van külön műsor, ez a nemzedék már genetikailag úgy termelődik, hogy jó hangja legyen. nem hülyéskedek. ez komoly. a természet mindig igazodik a túlélési igényekhez, ez az egyik legszebb és egyben legrémisztőbb dolog, ami valaha történhet az emberiséggel. egyfajta evolúció, csak most már egészen aprólékos szinten működik. Jó hangja van? Manapság béna fasz vagy, ha nincs jó hangod, ember erre üzletágak épülnek már vagy húsz éve. Múltkor takarítottam a nappalit, közben be volt kapcsolva a zene-csatorna - tudod, az az egy, amelyiken még tényleg klippek mennek, nem pedig valóságshow-k meg mindenféle csinált műsorok, érted? Na, takarítok, közben hallgatom a sok fos dalt, amit ma úgynevezett pop-nak hívnak, de öregem a pop, az kb a '90-es évek végéig volt pop, most már nem tudom, mi a fasznak kéne hívni.

Soha nem is szeretted a pop zenét.

Hát ez az, de komolyan mondom, ahhoz képest, ami régen volt, hát nem tudom, akkor már százszor inkább az, mint ezek a pofádba lihegős, nyögdécselő tini kurvák meg metroszexuális köcsögök, akik ide-oda vonaglanak, dobálják a testüket, miközben milliószor elhasznált sablonokat szórnak a szájukból, ki vannak készítve, mint valami kirakatbábu, és közben holt komolyan gondolják, hogy ezt komolyan gondolják.

Mi?

Hát ez az.

És amikor végleg beleszeretek, akkor egy napon Krijsten nincs ott a megbeszélt helyen.

Általában kevésbé ismert coffeshopokban találkozunk, ahová a helyi oroszokon kívül nemigen jár más. Persze nem tessékeli ki az embert, ha nem rendelkezik megfelelő felmenőkkal - ez a város nem ilyesmiről lett híres.

Még jóféle csempészvodkájuk is van, és az sem zavarja őket, hogy ukrán. Tisztában vannak vele, hogy az még az övékénél is jobb. De nem játsszák meg magukat.

A legtöbb coffeshopban nem is mérnek szeszt, úgyhogy most jól jön az a vodka, mert kezdek izgulni.

Várok Krijstenre még fél órát, hátha elfelejtett, aztán kérek még egy hasisból kevert forró csokit is a Rusland tulajától, és bámulom tovább a szűk utcácskán keringőző embereket.

Nem sokáig bírom, kezdek aggódni, hát felhívom.

Ezen a számon előfizető nem kapcsolható.

Lerakom a telefont.

Összeesküvés Elmélet - rudacskák kezdenek dölöngélni az agyamban, egymásra borulnak és gátat húznak a higgadt gondolkodásmód elé.

Újra egy filmben vagyok.

A film napokig tart, és kiábrándítóbb, mint egy B kategóriás detektív sztori.

Krijsten eltűnt a föld színéről.

Postafiókja visszaküldi az üzeneteket, telefonszáma megszűnt. Hiába keresem egykori munkahelyén is a masszázsházban. A főnöknő, aki menedzseli az üzletet, nem ismer ilyen nevű lányt. Na, igen - nyilván nem a saját nevén dogozott. Ami viszont sokkal különösebb, hogy nem is lépett ki lány az utóbbi időben onnan.

Mintha egy szellemet keresnék.

De auraköddé vált boldogságomat sehol sem találom.

Hetek telnek el.

Nem tudok magammal mit kezdeni.

Üresen téblábolok a szerkesztőségben, sivár pófával bámulom otthon a mosogatnivalót, és robotszaggatott mozdulatokkal pakolok össze a gyerekszobában.

Rendeltetésszerűen működöm.

Elvárható teljesítményhányadossal teszem a dolgom.

Befizetem a menzát, beugrok a cukrászdába megrendelni a farsangi süteményt, hazafelé útközben megveszem a színes ceruza készletet, és hozok vacsorát.

A taposómalom kerekeinek töredezett rönkcsúcsai újra erőre kapnak, és hajtanak tovább. Hirtelen nincs már miért küzdenem, újra mechanikus hússzerelvénnyé válok.

Újra megszokom a ritmusom, reggelente felveszem a védőfelszerelést és megindulok.

De agyam legótvarabb zugaiban valahol ott marad egy csuporny remény, és nem vagyok hajlandó elfelejteni Krijstent.

Az utolsó, amire még emlékszem, az a vonatállomás.

Állok a Central Station-ön a várakozó oldalon, és valami elcseszett magyar íróra várok, akit a feltörekvőben lévő bizarro irodalomban zseninek tartanak.

Kezemben a tábla: KOMOR ZOLTÁN

De a vonat késik, ezért átmegyek a büfébe inni egy teát.

Amikor elhaladok a kerámiamátrixos nano-kompozitokkal kirakott jelzőtáblák alatt, önkéntelenül is az induló oldalra téved a szemem, és lemerevedem.

A kifelé tartó járatok egyikén Krijstent látom felszállni a lépcsőn.

A pillanat elcsökevényesedve rezzen össze, ahogy szemeink találkoznak.

Elejtem kezemből a táblát, rajta a béna nevű fickóval, és elindulok az aluljáró felé, hogy felszállhassak arra a vonatra.

Bárhová is tart. $\approx$ [Egy naplemente részletei]

Epilógus

Nem tudom, ki vagyok, de az, ami mögöttem van, biztosan én. Ennek csak számomra van jelentősége, mindenki más önmagáért felel. Az emberi kapcsolatok nagyon összetettek és bonyolultak. Mire megérted, hogy hogyan működnek, vagy mi, miért történik és melyik a viszonylagosan helyes út - addigra már késő. Egyfajta csapdában találsz magad, amiből soha, vagy csak még nagyobb szenvedés és fájdalom árán kerülhetsz ki, de így se, úgy se leszel többé ugyanaz. Életed alakításához szükséges tudásodat többnyire későn szerzed meg, vagy soha.

De ma én leszek a kacsintó oroszlán.

Kezemben egy másolat a levélből, melyet néhány hete küldtem neki. Utoljára még egyszer elolvasom, hogy erőt merítsek belőle, aztán elrakom. A kódok megvannak. Lehúszom az utolsó tarajos sörömet a Dark Buddha pultjánál, magamhoz veszem a hátizsákot és megindulok.

Aztán márciusban elkezdett megváltozni a táj.

A harmincméteres erdeifenyők csúcsdíszein megjelentek a sziporkázó napsugarak első tünete, a szemben lévő lakkozott hegyoldalon délutánonként újabb és újabb foltokat hagyott maga után a komótosan érkező ébredés, és tudtuk, hogy nemsokára olíva-zöld bimbókat vetnek majd a fák.

Mindig azzal ébresztettél, hogy megcsiklandoztad az államot, aztán belecsókoltál a fülembé, úgy, ahogy csak te tudsz, majd felnyíló szemembe néztél. Te voltál az első, akit megláttam reggel, és veled feküdtem minden este, akkor is, mikor nem voltál.

Azokban a hetekben nehezen múltak az órák és néha a percek is.

Számolgattunk vissza, mint két eszement tinédzser, kerregve néztük a postafiókunkat, és lopva örültünk egymásnak a záporban, ami minden oldalról körülvelt minket.

Aztán eljöttek a napok, a mi napjaink, amikor már kora reggel vérszemet kaptunk, tudván, hogy néhány óra múlva találkozunk az éjszakában. És az éjszaka a miénk volt.

Ismeretlen bérházak e célra kialakított szobácskái, üres hűtőszekrények, a kád szélére kikészített tusfürdők.

Haraptunk, téptünk és öleltünk.

Orgazmus-pöttyökkel tarkított puha takarónkon átsütött a tompa-ezüst holdfény; előre gyászoltuk az együtt el nem töltött időt.

Mert ezután ismét a szűkös hetek következtek. Nyüsztítettünk, ahogy hátunkon minden este végigsurrogott a vágy, agyunk cikk-cakkban zakatolt, s szemünkben az örület csak akkor hunyt kissé, ha újabb nap telt el.

És mire teljesen beléd szerettem - egyszer csak eltűntél.

Apránként szakadt szét bennem a remény, lassan bandukolva lefelé szívem napbarnított oldalán, a hús és a vér párája remegve kocsonyásodott meg csontjaimon.

Csonk maradtam, üres tekintet.

Szikrázó pillantásod lestem mindenhol, mindenkiben.

A város összes rejtett zugában kerestelek már, zaklatottságom légörvénnyé kuporodott a hasamban, mire azon a napon végre megláttalak a vasútállomáson.

Valami irdatlan zúgással a fejemben, mellkasom roppant dübörgéssel valahogy feljutottam arra a vonatra utánad, ami aztán idáig húzott minket. Más nem számít. Meg kellett történnie.

Aztán már csak ezekre a hegyekre emlékszem.

Nem tudom, mennyi idő telt el, te biztosan számon tartod.

Mindig is jó voltál ebben.

Megjegyeztél minden apró részletet, már az első napokban, mikor idekerültünk. Egyből elrejtetted az egyetlen csomagodat, amit magaddal hoztál, benne az eladásra váró jutalomfalatkákkal – azt tervezted, majd abból elleszünk egy darabig. Időnként lementél a faluba bevásárolni, én meg az ablakból néztem, ahogy sétálsz a bekötőúton lefelé, s mikor visszajöttél, mindig lágyan szeretkeztünk a viszontlátás örömeire.

Hetekig csináltuk.

Lassan kezdtünk itt megszokni.

Márciusban elkezdett megváltozni a táj, a harmincméteres erdeifejnyők csúcsdíszein megjelentek a sziporkázó napsugarak első tünetei, mi meg a ház teraszáról néztük, ahogy a szemben lévő lakkozott hegyoldalon délutánonként újabb és újabb foltokat hagy maga után a komótosan érkező ébredés. Érzetük, hogy nemsokára olíva-zöld bimbókat vetnek majd a fák.

Esténként újra egymásé lettünk, mert tudtuk, hogy bármikor vége lehet.

Ha ránk találtnak, újra kellett volna kezdenünk mindent.

Nem ismertük a folytatást, a pillanatnak éltünk.

Soha nem voltam még egyszer olyan boldog, mint akkor.

Napközben elmélyülve rajzoltál munkafüzetedbe, a kandallóban ropogtak a vaskos farönkök, én meg közben németre fordítottam az írásaimat, hátha pénzzé tehetem őket idekint. A bécsi kiadó ugyan nem sokat fizetett értük, de minden egyes novellámmal újabb hetekre volt biztosítva hegyekbe zárt boldogságunk.

Kora esténként együtt főzőcskéztünk az ébenfa bútorokkal bélelt konyhában, ahonnan fenséges kilátás nyílt a közeli lankákra. Morgós techno-t hallgattunk, ami sehogyan sem illett a festői környezethez, de valami-

képp mégis keretet adott túláradó lebegésünknek, amit egymás közelében éreztünk. Ez a megfoghatatlan erő hálózta be kapcsolatunkat már az elejétől kezdve. Hamar eljutottunk oda, hogy már nem kellett kérdeznünk egymástól, mert egy pillantásból vagy egy halk sóhajból azonnal tudtuk, mit akar a másik. Tipikus, meseszerű állapot volt ez, olyan, amelyben egyikünk sem hitt soha, mert azt gondoltuk, ilyesmi csak a középszerű amerikai filmekben létezik.

A vacsorák végeztével általában te hajlítottad meg az első cigit, ami után sokáig feküdtünk egymás mellett, kibeszélve magunkból minden sarat, amit megelőző életünk hordott össze. Szemedben nyugtalanság sakkozott, én meg próbáltam beléd önteni mindazt, ami szívemből túlcsordult, így hát összebújva, egymás kiegészített lelkét magunkhoz szorítva aludtunk el. Álmainkat aranyporral hintettük be, míg felettünk a sűrű kékség erőre nem kapott.

Nem bírtam kívánni, míg eljön az igazi nyár, ezen a vidéken ez egyébként is mást jelent. A hó még az utolsó álarcait rázta le magáról, amikor én már április végén fejest ugrottam a hátsó kertben lévő külső medencébe. Nagyon aggódtál, hogy meg ne fázzak. Aggódtál mindenért, ami én voltam, nekem meg szükségem volt minden egyes pórusodra. Valószínűleg ölni is képes lettem volna érted, a kiképzés, ami az évek során rám rakódott, legalább is felkészített rá.

De sokáig nem jöttek értünk.

Beköszöntött a csillogó nyár, a mögöttünk őrködő fenyvesek már méztócsáikat izzadták, s mi jártuk az erdőt, félnapos sétákat tettünk és a helyiek borát ittuk a hegy oldalára vetett napsütéscellákban.

Ott, azon a kis kiszökellésen sokat rajzoltál miután délutáni cigiket hajtottunk. Nézttem, ahogy kezded vékony fonala továbbolvad a karcoló graffittömbökben, ahogy megfélekezvén a nem létező időről végre teljesen ön-

magaddá válsz - válladról észrevétlenül lehántottam blúzod pántját és abba a kis nyakhajlati üregbe csókoltam, ami a legfinomabb részed.

Aztán hagytalek tovább rajzolni, és elővettem a távcsöveget, hogy megnézhessem, mi zajlik a másik oldalon - hiszen sosem lehet tudni.

Megkerestem a közelben lévő legalkalmasabb pozíciót és belenéztem a látósögcsóvába.

A cseppnyi homályzóna mögül lassanként feltárultak a városok falai, az egyformára kerekített házak, az okkervörös cseréptetők. Egységnyi épületek, egységnyi emberekkel – egykori világunk, amelyből kitéptük magunkat.

A figurák sétálgattak az utcán, biciklihalmokkal ostromolták a hidakat, mutatványoztak a téren, piknikeztek a parkokban, és roppant fontos telefonokat intéztek a belvárosi kávézóknak.

Úgy tűnt, mintha minden normális lenne.

De mi már tudtuk, hogy ennek a szónak nincsen jelentősége.

Odakint vadak uralkodnak, és rúnákat rögzítenek köréd, amelyekkel megmutatják, hol a helyed. A férfiak kihasználják a nőket, a nők kihasználják a férfiakat, a gyerek a szülőt, az öreg a fiatal, itt mindenki használ valakit.

Az őrület már a sarkon neszezik, amikor reggel bemondják a híreket és megpróbálsz felfogni, hogy mi megy körülöttes: Az arcokon ezeréves kínok foszladoznak, a táskák alján előre gyártott hazugságok lapulnak, a sarkon erőszakkapszulák nyílnak és a metrószerelvények szívtelenséget szállítanak a sínek huzalán. A mindennapokba beszűrődő álnokság mögött habzó szájjal tombol a nagyravágyás és a hatalommámor. A fejlődésnél csak az önzés gyorsabb, utolér mindenkit, még ha csak egy bogáncs is vagy a rendszer talpában.

De mi nem akartunk senkik sem lenni.

A birodalmak nélkülünk is felépülnek vagy összeomlanak, az emberek majd tovább keresik a szavakat, amelyeket nem mernek kimondani, állnak egymással szemben, de nem látnak semmit, így hát tovább rejtegetik tükreiket.

Ebből a körből nehéz kiszabadulni, és ha mégis sikerül, bármikor felszakadhat a magunk köré húzott szivárványhártya.

Én is csak egyszer hibáztam.

Azon az őszön az élősködők új terveket ötlöttek korgó ronccpusztáik felett, figyelmem pedig rozsdásodni kezdett a véget nem érő kémiai vegyhatásnak köszönhetően, amit szívem lüktetése idézett elő. Könnyen követhető nyomot hagytam elektromos jelsztrádáik útvesztőjében, így bár nem tudtuk, de napjaink meg voltak számlálva.

Tudom, hogy megvan még a fejedben az a kép ott a mólón.

Akkor kezdtünk el messzebbre is kijárni.

Az a tó a semmiből tűnt elő a domb mögött, és mi megilletődve szívótuk be szépségét. Olyan volt, mint egy ott felejtett tintapaca a hegy gúlái között, és valahogy rögtön éreztem, hogy túl nyugodt minden. De a jelek, amelyeket kapunk semmit sem érnek, ha nem tudjuk beilleszteni őket a megfelelő helyre.

A táj különös csendben billegett előttünk. Az árnyékaink mentén végigsétáltunk a rekeszes mólódeszkákon, és letelepedtünk a végében. Levetted a cipődet, talpad alatt keskeny rések nyíltak a higanyszürke vízfelszínen, rám néztél oldalról, én meg rád. Ott, abban a megkoronázott pillanatban, egy pontban összesűrűsödve állt össze minden, amit az elmúlt évben véghezvittünk, és nem volt már szükségem semmi másra az élettől. Ahogy a tó pávakék fodrozódásán visszatükröződött szerelmünk, megérintettem mindig hűvös tenyered, és egy lassú könnycseppet ejtettem magam elé a teljességtől, amit éreztem.

Az utolsó percek voltak ezek, mielőtt ismét minden összeomlott.

Amikor megláttad a közeli szederbokrok mögül felbukkanó alakokat, arcod egyszerre sápadtpirosra vált, szemedben földön túli riadalom gyúlt. Én egy pillanattal hamarabb eszméltem tán, s mire elengedted a kezem, már tudtam, hogy legjobb esetben is hónapok fognak eltelni nélküled, és csak akkor maradhatok életben, ha üldözőink szikrányi reményt hagynak nekem, hogy valaha még lássalak.

Méltóságteljesen felálltunk, mint két rendíthetetlen hős a veszett csata után, várva a ránk szabott, végtelenbe nyúló büntetést. Szívem alatt pancsolni kezdett a verejték, még egyszer utoljára megszorítottam hát a kezéd, és némán hagytam, hogy elválasszanak tőled.

Te sem szóltál semmit, csak az erdei ösvényről visszadobott végső pillantásod maradt meg nekem, mialatt elhurcoltak - egyetlen másodperc, amelyet azóta magamnál hordok, bárhova is vetődöm.

Sokat szenvedtem az elmúlt években - tudom te is.

Újra felborult minden, és ha lehet, még bonyolultabbá vált, de én még őrzöm azt a pillantást, ugye sejtet? Nem tudtam, látlak-e még valaha, de ez tartott életben, amíg kerestelek.

Napról napra, aprólékos gonddal építgettem tervemet, gyomorba vágó kínok, bíráló, dölyfös tekintetek és a szégyen összehordott hordalékán. Minden este úgy feküdtem le, hogy a te nevedet mormoltam magam elé imágyanánt, kiapadhatatlan elszántsággal edzettem lelkemet és testemet, hogy visszaszerezhesselek.

És ma, annyi gyötrelmes év után végre megtudtam, hogy hol rejtegetnek.

Ha még ott vagy, ahová vittek, én elmegyek érted.

Amennyiben ezt a levelet kézhez kapod, az azt jelenti, hogy szövetségeseim sikerrel jártak, és már úton vagyok feléd.

Készülj fel.

Ismét bujkálnunk kell majd.

Tudom, hogy nem bánod.

*Tudom, hogy mellkasod mögé jól eldugva ott vagyok még benned:
kotord elő, fényesítsd ki, mert rohanok érte.*

Satírozd ki a fájdalmaidat a fejedből.

Teljesen mindegy, hogy mit gondolsz.

Hogy mennyire vagy átszellemült.

Lehet, hogy sokat tudsz, vagy semmit, ez most már nem számít.
Semmit nem jelent. Az idő elcikkán, mi meg csak megpróbálunk
végigjutni a saját kis gerezdünkön.

Időnként újrászületünk, hogy más szemmel lássuk ezután.

Nincs jelentősége az elmúlt időknek

Nem számít a gyermekkori mohóság, vagy a későbbi esetlenség. Elvesznek az osztálykirándulások, az első szerelem, az első füves cigi meg az egész főiskola. A baleset útban Hága felé azon a télen. Összeroppan és szürke porhóvá válik a nagykorúság utáni első tíz év, a tudatmódosító hangorgiákban olvadozó vegyszerek, meg az állandósult agymelléki impulzusok. Homálycsíkos esküvői videoszalagok pernyednek el, nyaralás a tengerparton veszik kárba. Az első sírás az anyaméh után. Tudás, amit átadunk.

Önmagam régi váza vagyok, melyre napról napra újrarakom egykori rétegeimet. A lelkiismeretemmel már rég elszámoltam, számoljon el most a sors, ha úgy tartja kedve – én már letakarítottam magamról mindent.

Farkastekintetem az ösvényre vetem, amely a szürkenyárfák közt vezet a hegy lankásabbik oldalában.

A GPS szerint még tizenkét kilométer északnak.

A város leborotvált nyüzsgéséből kiszakadva már két napja úton vagyok. Viszonylag rövid idő alatt eljutottam a hegyekig, csak vizelni álltam meg, és egyszer tankolni. Olyan tucatruhát viselek, amelyről nem mondanák meg, hogy én vagyok, de ki tudja? A kihe-lyezett térkamerák, benzinkutak felvevőegységei mind lesben állnak.

De megtanultam túlélni.

Az új tudás felbukkanása mindig átrendezi és újraértelmezi az addigi kapcsolódási pontokat.

Hát most így állunk.

Az élet olyan, mint mikor az ember betépve hazaér hajnalban és felrántja a hűtőt: sós, édes, sós, édes.

A hegyekben már nehezebben haladok, három órával ezelőtt pedig le kellett raknom a kocsit. Ahová én megyek, oda nem vezet kitaposott ösvény. Nem tudom, azok ott, hogyan közlekednek, gondolom a föld alatt. Ez sok mindent elárul, de én hajthatatlan vagyok.

Ki fogom hozni onnan.

Az események sorozata csak matematika.

Vörösréz homok sercen a talpam alatt, ahogy az egyre sűrűsödő gallyak közt haladok célom felé. A nap viaszos csíkokat húz át a lombok résein, cipőm a felcsapódó homokhullámba hatol. Valahonnan morgó géphangokat hallok.

Aztán egy beszökellésnél a fal tövében meglátom a kaput.

A Prédikátor nem tévedett.

Jól elrejtették a hegyek oldalába, itt aztán tényleg nem akad rá senki. De az elszántságom meghozta a gyümölcsét.

A kör alakú kapuszerkezet áthatolhatatlan tömörségén csupán egy kártyahegynyi rés látszik, ahová berakom a kódpaneleket, melyek megszerzésére több hónapom ráment, úgyhogy remélem, működik.

A tömb egyszerre kettészisszen, és lassan ellentétes irányba kezd osztódni. Mögötte körfolyosó nyílik, melyre belépve arcomhoz kap a nyirkosság. A belső falakon ősrégi szigetelés veri vissza a hegyből támadó természetet, de a plafonon, áttetsző szőlőlevelek fürdenek a mögöttük bújó apró, zöld fénysoron

Úgy tűnik, rég nem járt erre senki.

Ideje átöltözni. Előveszem a hátizsákból az ezüstszürke kezeslábast, amely a Prédikátor szerint túlélésem záloga. Úgy kellett csináltatnom. Azt mondta rá, átmenetileg jó lesz, de majd szerezzek eredetit. És ne reménykedjek abban, hogy tetszeni fog, amit ott találok. Túl sok mindent nem volt hajlandó elárulni a helyről ahová megyek, jóformán azt sem tudom, ő honnan ismeri ezeket az információkat. De aki ismeri a Prédikátort, azt tudja, hogy soha nem viccel, főleg az ilyesmivel. S bár szaktudását jórészt az összeesküvéseleméletekből meríti, a statisztikák bőven mellette állnak. Eddig mindig bejött, amit mondott. De, hogy kopaszra kellett borotválnom a fejem, az még mindig zavar.

Mint hátsó ajtón besurranó kígyó, levedlett ruháimat és hátizsákomat hátrahagyva elindulok, tömött szürke vértben, mely alatt egyetlen saját holmim a derekamra belülről rögzített övtáska, melyben olyan dolgok rejtőznek, amelyek használatát lehetőség szerint mellőzném.

Legalább fél órát haladok a járatban, miközben semmi nem változik: ugyanazok a falak, ugyanaz a fanyar levélillat, és az egyre közelebből jövő mormogás.

Érzem, hogy valaminek lennie kell a közelben.

A jel öt kilométert mutat.

A következő kanyar után aztán újabb kapuszerkezet állja utam. Végre.

A kódpanelek végzik a dolgukat, a modulok zsiszegnek, a túldalról beáramló ködgyöngyön át pedig lassan szabályos mértani vonalak kezdenek felsejleni.

Egy hosszan elterülő széles völgy bontakozik ki előttem, amely mégis mintha egy láthatatlan mesterséges fényhálóval lenne körbeszabva. A lankás terepen lefelé apró cserjék, aztán síkfák. Minden bizonnyal a föld alatt vagyok, ám felülről verőfényes neonszikrák sűrűsödnek a völgyre, amely közepén egy telepszerű város rajzolja fel kontúrját. Felette ikerszivárvány párolog opálosan – de már a végét járja.

Úgy húsz perc alatt érem el.

Közeledvén a telephez feltűnik, hogy minden ház egyforma anyagból készült és mind ezüstszürke. Láthatóan specifikáns geometriai alakzatokra húzott egységépületek, középen centrális tér, és két magasba nyúló toronytömb. A házak egy színben olvadnak rá az utcákra, melyeken néhol egyetlen, bézsszínű sínpálya fut közepén. Különös, dobozszerű számozott egységek suhannak rajta, bennük emberekkel. Mindannyian kopaszok. Emberek egyforma ruházatban. Csak a számok virítanak őszibarackosan.

Mindegyik ugyanazt a szürke kezeslábast viseli, de az enyémmel ellentétben sorozatszámok is vannak a mellkasokon.

Tucatruhám csorbát szenved.

De a jel visz tovább.

Rögtön feltűnik, hogy nincsenek üzletek, mindenhol csak sor-számokkal ellátott kisebb nagyobb bejárati ajtók, de ablakokat sehol nem látni. Csupasz egyformaság mosódik össze a falak mentén, emberek a dobozokban. Ahogy azonban beljebb haladok a városba, egyre nagyobb a tömeg. Mind kopaszok, mind ugyanabban a szürke kezeslábasban.

Most már az utcákon is egyre többen vannak. Kiszállnak a szállítóegységeikből, elősomfordálnak a kapuk mögül, és olyan, mintha egy irányba tartanának. Senki nem halad kifelé, mintha mind ugyanazzal a céllal érkeztek volna. Nem akarok feltűnni, ezért követem őket, de a jel egyébként is abba az irányba mutat, amerre mennek. Az a legfurcsább, hogy egyikük sem beszél.

Sodródok a némán és tompán gomolygó kopaszok közt, akiknek csak a cipőtalpaik csoszogása és ruhájuk suhogása hallatszik. Ettől különös nyugtalanság költözik belém. Ráadásul tudatosul bennem, hogy az én bakancsom eltér az itteni szabványtól. Vajon mikor veszi észre valamelyikük? De legalább fekete.

A tömeg egyre sűrűsödik, a jel meg egyre közelebb kerül. Pár száz méter. Két háztömbbel később meg is látom, hogy miről van szó.

Egy robosztus tetraéder épület magaslik előttünk, alul dupla bejárati ajtóval, ahová a szótlán kopaszok rendíthetetlenül masíroznak befelé. Az ajtó előtt már tisztességes, szabályos sorok formálódnak, nyeli is be az egységeket ütemszerűen, egyesével - mintha csak a seregben lennének.

Eszembe jut, hogy talán klónok.

De hiszen az arcuk nem egyforma, és életkorban is különbözőnek tűnnek, habár igazán idős nincs köztük. Ezt nem tudom biztosan megállapítani, mivel fejük is szinte egy irányba mozog, alig tekintgetnek oldalra, így én sem merek.

Végül az ajtóhoz ér a sor, amelyben állok, és kisvártatva bent is vagyunk. Az épület egyfajta templom lehet, vagy valami közösségi hely, esetleg koncertterem. Egyenlőre egy külső folyosón haladunk tovább, ahol szintén minden ugyanolyan szürke, mint odakint. A sorszerkezet tökéletes párhuzamban mozog, mintha az itt lakók évek óta ezt gyakorolnák. De ezek itt nem divatból csinálják. A divatot az emberi középszerűség teremti, és ezek mindenképp csak nem középszerűek. Talán csak majdnem egyformák. Hogyan képesek erre? Tökélyre fejlesztették az egymáshoz való igazodás és alkalmazkodás eszméjét?

Továbbra is csend.

Míg nem a kopasz emberkígyó egyszerre áthalad egy nagyobb boltív alatt, és ahová beérünk, az valamiféle előadóterem lehet, melynek mérete tekintélyt parancsolóan uralja a teret. Nem tudom hány ezren lehetnek bent, de ömlenek mindenhol: szinte ütemre lépve, szabályos hullámokban foglalják el székeiket a kicsivel több, mint félkörben, amely a nézőközönség számára hivatott helyet biztosítani. Középen egy bészszínű újabb, tompított fényt árasztó kör áll magányosan, és fogadja a több nyílásból is érkezőket.

Nem tudom, hol vagyok, de a jel itt van.

Óvatosan feltűröm a kezeslábasom ujját, és nézem az órát a karon.

Harmincöt méter.

Valahol itt a tömegben. Az egyformán kopaszok közt.

Lendületben haladok az előttem helyet foglalók után, miközben az embersáv-fejekén felrobbanó napot fest a központi fénykör rávetülő fénye. Elfoglalom a matematikailag rám eső helyet és várok.

Még vagy tíz perc, mire mindenki elfoglalja a helyét, mialatt pedig be kell vallanom magamnak, hogy ezek itt ezt jóval profibban csinálják, mint a színházi előadásnál általában a nézők.

Mindenki megvan.

Hallom a nagy közös szuszogásukat.

Akkor az előadótér közepén kőforma válik le az egybemosott fénypadlóról, és megindul felfelé. Mögötte lassan egy hatalmas férfi arc emelkedik, és úgy tűnik élő. Hozzá tartozó teste szoborként feszül a fénykörben, lassan egészen láthatóvá válik. Iszonyatosan nagy ez a figura. Szinte már nem is emberi, pedig külsőleg úgy fest. Ugyanaz az ezüstszerű szerelés van rajta, mint mindenki másén, csak ötször akkora. Úgy néz ki, mint egy jól képzett óriás. Szigorú arcát elszántság ötvözi, ahogy megszólal:

- Üdv, kiválasztottak! – mondja, és olyan hangja van, mint a kabócák párzásának naplemente után.

Mindenki megvan.

Harmincöt méter.

A főnököt játszó óriásember szemét hunyorítva körbenéz, aztán hűvösen folytatja:

- Mielőtt elkezdenénk, tudnotok kell, hogy ma van itt köztünk egy, aki nem ide tartozik. – szavait zúgolódás és neszezés követi, bennem pedig azonnal megfagy a maradék vér. A tömeg morajlása egyre hangosabb, ezüstszerű öltözkű körbesusog fókabőr csillogással, én meg lassan átveszem tőlük az izgágaságot. De mintha tudnának valamit, amit én nem, szemük várakozástól teljesen pat-

tog, nem szűnő zavarodottságot keltve bennem, hogy talán én leszek ma a mősorszám.

- Tudjátok, miért jött. Tudjátok, honnan. – folytatja az óriás idegesítően ciripelő hangján, mely minden, csak nem emberi-Egyikötök hibázott!

A feszengő emberek mellett továbbra sem szólnak egy szót sem, de kíváncsiságuk egyre nő. A megmondó ember további beszéde rézsut a gyomromba vág, ahogy nyilvánvalóvá válik, hogy a egyenesen nekem szánja:

- Figyelj hát idegen! Küzdelmedért, hogy idáig jöttél, megkapod méltó jutalmad. – tekint fel a sorok közé, épp oda, ahol vagyok, mintha csak tudná. – A jutalmad pedig az igazság lesz. Nem az, amiért jöttél, de legalább magadévá teheted, míg a kezelők ideérnek.

A hallgatóság fésűfokaira füstburokként borul a csend, ahogy szavait figyelik. Akármi is ez a lény, felsőbbrendűnek tűnik.

Kalandod itt véget ér.

A kezelők majd szépen megkezelnek, és ha szerencséd van, csak mindent elfelejtesz. *(Ki fognak nyírni)*

De én még nem akarom elfelejteni az arcát.

- Hát akkor halld az igazságot, idegen. – harsognak tovább az óriástorkok –Mi csak a tökéletesben hiszünk. Itt minden kiválasztott tökéletes párt alkot. A genetika rubinszikráját mi irányítjuk. Hibáinkat pedig hátrahagytuk odafönt. Ez tartja életben a rendszert évszázadok óta. Ahonnan te jöttél, ott már csak selejtek élnek. Sajnos időről időre egyes kiválasztottak elméje nem bírja a terhelést és kiszakadni vágyik. Az évek folyamán néhánynak sikerült is feljutni. De mi nem engedhetjük, hogy tudásunkkal erősítsük a tökéletlenek hatalmát. Nem hagyhatjuk, hogy egyesek odakint mászkáljanak. És

aki idegenként érkezik, annak sem engedhetjük, hogy elmondja, mit látott. Nem nézhetjük közömbösen. Természeti törvény: ellenségek-peink elengedése instabilitással jár. Ezért birodalmunk visszaél a hatalmával, hogy túléljen. Idegen! Akit szerettél, már ismét más metszetben látja a világot. Nem lehet az többé, akinek hitted. Gyengeségében az álmait kergette, de már meggyógyult. A preparálás sikeres volt, így tehát semmiképp sem kaphatod vissza őt. És most mond, milyen érzés a megváltoztathatatlan?

Hallom a dobpergést.

Most már mindenki engem néz.

Tudják, hogy én vagyok az. Ahogy a kolosszus ember is tudta az elejétől fogva.

Elöttem néhány sorral árnyékok emelkednek a tömegből. Két alak sziluettje tántorog előttem a rám szegeződő tekintetek kereszt-tüzében. Ahogy hátrafordulnak, valaha volt csipkézett álmaim mind szertefoszlanak. Az egyikük Krijsten az, nagyon furcsa így kopaszon. De mégis gyönyörű. Arcát hónapok óta nem láttam, és most megremegnek a lábaim, mikor megpillantom. Tekintete, mint a hamvas áfonya. Talán nem készültem fel eléggé.

A gonosz ott van mindenütt.

Látod, ahogy dölyfösen fölemelkedik a horizont narancsos halmából, újfent rád néz mindent tudóan, mintha azt akarná mutatni, hogy úgy is ő lesz a végső győztes. Ha ügyes vagy, egy pillanatra elbújhatsz az árnyéka tövében, de aztán alakot vált és újra rád vetül. Így telik el az élet, és csak rajtad áll, mikor szánod el magad, hogy szembenézz vele. Ha hagyod magad, minden nap eltipor.

Vagy a szemébe is köphetsz egy „azért is”-t.

És utána kételyek nélkül bukhatsz

amikor fizetni kell
mert nem álltál be a sorba.

Nem tudom, milyen világ ez itt, de valószínűleg az utolsó, amit az életemben látok. A tökéletesre szervezett élő emberi gépezetrendszer. És ő közéjük tartozik. Látom a szemén.

Már semmi nincs benne abból a Krisjtenből, akit én megismertem. A teste még ugyanaz (feledhetetlen testi pillanatok emléképei szakadnak fel újra bennem), de a lelkét már visszavették. Az övük már végleg, s már csak én emlékszem arra a lányra, aki megtalálta önmagát mellettem.

De így én sem érek semmit nélküle.

Már nem számít ki voltam, vagy mit tettem, a bűnök és a jóettek is értelmüket veszítik.

Tudatosul, hogy végleg elvesztettem, és, hogy nincs már semmi, amiért küzdenem lehetne. A munkám csak álca volt, a család csak biztos menedék. De önbecsülésem letört porcelánszarvát szorongatva az utolsó kanyarban azért elkapott a boldogság.

Neki köszönhettem.

Persze a dolgok megváltoztak.

Tudtam az elején. Tudtam, hogy fel fog gyorsulni minden. Éldegélhettem volna még sokáig, beletörődve az ürességbe, még húsz évig féken tartva az ösztöneimet, kínkeservesen végigkínlódva minden egyes napot. Képes lettem volna. Ha igazán elszánt vagyok, akkor gondolkodás nélkül kitaratok.

De a polírozott hold a fejem felett mást hozott.

Kiszakított a jelenből, szépen aprólékosan megtervezve, évről évre haladva. Apró cseppekben oltott depresszió és az életkorral járó bomlástünetek, darabokra hulló illúziók, a kétkedés melegágya.

Hol van a határ, ami után képes vagy kiszállni?

Vagy csak egy lökés kell, egy olyan embertől, akiben minden megvan, amit keresel?

A dobpergés véget ér.

Fejembe most a közös dalunk szövegei csúsznak fel. Ez a Peaches-től az „*I Feel Cream*”.

Szépen nyugodtan lassul minden, ahogy kell.

A szemek engem néznek, a tömeg mozdulatlan, Krijsten arcáról a teljes ürességet kopírozom retinámra, látom a mellette álló fickót, aki bizonyára a számára kijelölt genetikai csodafiú, akiben minden megvan, amire szüksége lehet.

A sorok végéből mozgás indul, a tömeg csíkja felém nyílik, s mire a kezelőknek nevezett figurák odaérnek hozzám, már tudom, hogy mit kell tennem.

A Prédikátor felkészített erre a lehetőségre is.

Sőt, talán még némi pajkos cinkosságot is felfedezni véltem a szemében, mikor a szerkezetet a kezembe nyomta. Nem kellett szavak ahhoz, hogy felismerjem, miről van szó. Nem is mondott semmit, csak, hogy rejtsem el a szkafander alá egy övtáskában.

A bomlást nem lehet megállítani, az anyagból más anyag kell szülessen.

pretty boy this will be fun

Ha nem lehet az enyém, és én sem lehetek, akkor ne legyen semmi. Mert ez egyedi volt és kitörölhetetlen. Ha elvették tőlem, hát vesszünk mind.

A kezelők rám rontanak, én meg széles mosollyal az arcomon az utolsó közös esténkre gondolva megnyomom a piros gombot, melynek hatására körülöttem nagyjából tíz méter sugarú körben megkezdődik minden szerves anyag atomszintű lebomlása.